Τὸ σπίτι τοῦ παιδιοῦ

44

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ
(ἡ Παιδόπολις)

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΠΙΣΗΜΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΕΡΑΝΟΥ «ΠΡΟΝΟΙΑ ΒΟΡΕΙΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ»

Διευθύνεται ἀπὸ τριμελῆ Ἐπιτροπὴ Ἐντεταλμένων Κυριῶν ΠΒΕΕ.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ἡρώδου Ἀττικοῦ 9

ΑΘΗΝΑΙ, 16 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1951

ΕΤΟΣ Α΄. ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 44 (20)

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ὀργανισμοί, Τράπεζαι, Ἑταιρεῖαι ...... Δρχ. 100.000
Δῆμοι καὶ Κοινότητες ἄνω τῶν 5.000 κατοίκων καὶ ἰδιῶται .... » 50.000
Λοιποὶ Δῆμοι καὶ Κοινότητες καὶ Σχολεῖα . » 25.000
Μαθηταί, Πρόσκοποι, Ὁδηγοί, Στρατιῶται » 10.000
Ἐξωτερικοῦ: Δολλάρια 5 ἢ Λίραι 2.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1000

Ὑπεύθυνος Συντάξεως: ΑΓΓ. ΜΕΤΑΞΑΣ, Ἀντιφίλου 16 — Ἀθῆναι
Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Φραγκ. Μαλατέστας, Μενελάου 9, Ἀθῆναι

Ὁ θεῖος νόμος

Η ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ ΤΟΥ ΘΗΣΕΑ

Ὁ Γεροστάθης μιλοῦσε γιὰ τὸ Θησέα καὶ γιὰ τὸ σκότωμα τοῦ Μινώταυρου.

— Σκληρὸς ἦταν πραγματικά, εἶπε ὁ Γεροστάθης ὁ φόρος τῶν ἑπτὰ νέων καὶ τῶν ἑπτὰ κοριτσιῶν, ποὺ κατέβαλαν οἱ Ἀθηναῖοι στὸ Μίνωα γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ Ἀνδρόγεω: Ἡ ἐγκληματικὴ ἁρπαγὴ τῆς Ἑλένης ἀπὸ τὸν Πάρι κατέστρεψε τὴν Τροία. Ἡ ἐγκληματικὴ δολοφονία τοῦ Ἀνδρόγεω ντρόπιασε τὴν Ἀθήνα, καταπίκρανε τόσους γονεῖς καὶ κατάστρεψε τόσους νέους καὶ τόσα κορίτσια τῶν Ἀθηνῶν.

Μακρυά, μακρυά, παιδιά μου, εἶπε ὁ Γεροστάθης ἀπὸ τὶς ἀδικίες καὶ τὰ ἐγκλήματα· γιατὶ οἱ συνέπειές τους εἶναι τρομερές.

—Ἀλλὰ δὲν μοῦ λέτε, παιδιά μου, ποιὰ εἶναι ἡ αἰτία γιὰ τὴν ὁποίαν ὁ Θησέας καὶ ὅσο ζοῦσε καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὸν θάνατό του ἀγαπήθηκε, ἐδοξάστηκε ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἕλληνες;

—Ἡ μεγάλη του ἀντρεία, εἶπε ἕνας ἀπὸ μᾶς, ἐνῶ οἱ ἄλλοι σκεπτόμαστε ποιὰ θὰ ἦταν ἡ σωστότερη ἀπάντηση.

— Καὶ νομίζεις φίλε μου, εἶπε ὁ γέρος, πὼς μπορεῖ ποτὲ μόνη ἡ σωματικὴ ἀνδρεία, ὅσο μεγάλη καὶ ἂν εἶναι νὰ προκαλῇ ἀγάπη, τιμή, καὶ ἀληθινὴ δόξα; Ἡ σωματικὴ ἀνδρεία, ὅπως καὶ ὁ πλοῦτος εἶναι μέσον διὰ τοῦ ὁποίου ἐκτελοῦνται μεγάλα ἔργα ἢ καὶ μεγάλες εὐεργεσίες. Ἀλλὰ κάθε φορὰ ποὺ κάποιος ἔχει στὴ διάθεσή του τὰ μέσα αὐτά, ἀλλὰ δὲν τὰ μεταχειρίζεται ὅπως πρέπει, ὄχι μόνο δὲν ἔχει τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ὑπόληψη τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ γίνεται καὶ μισητός.

Ὁ Θησέας λοιπὸν ἀγαπήθηκε ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες, ὄχι γιὰ τὴν ἀντρεία του, ἀλλὰ γιὰ τὴν φιλανθρωπικὴ του διάθεση. Καὶ αὐτὴ ἡ φιλανθρωπικὴ του διάθεση μεταχειρίστηκε τὴν ἀντρεία του γιὰ τὸ καλὸ τῶν συμπολιτῶν του. Ἔτσι ἀπελευθέρωσε τοὺς Ἕλληνες μὲ τὴν ἀντρεία του καὶ ἀπὸ τὰ θηρία καὶ ἀπὸ τοὺς λῃστὰς καὶ ἀπάλλαξε τοὺς Ἀθηναίους ἀπὸ τὸν αἰσχρὸ φόρο τοῦ Μινωταύρου.

Ὅπως — πρόσθεσε ὁ Γεροστάθης — ὁ παράδειγμα τοῦ Ἡρακλῆ ἔκαμε τὸν Θησέα ἥρωα καὶ εὐεργέτη τῶν συμπολιτῶν του. Ὅπως τὸ τρόπαιο τοῦ Μιλτιάδη στὸ Μαραθῶνα ἔκαμε ἔνδοξο στὴ Σαλαμῖνα τὸν φιλότιμο Θεμιστοκλῆ. Ὅπως ἡ ἔπαινοι τοῦ Ὁμήρου γιὰ τὸν ἀνδρεῖο Ἀχιλλέα ἔκαμαν μεγάλο τὸν Ἀλέξαντρο τῆς Μακεδονίας. Ὅπως τὰ ἔνδοξα στρατηγικὰ ἔργα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάντρου ἀνάδειξαν σὲ μεγάλο στρατηγὸ τῆς Ρώμης τὸν Ἰούλιο Καίσαρα. Ἔτσι τὰ λαμπρὰ παραδείγματα τῶν προγόνων μας πρέπει νὰ ἀνάφτουν στὶς ψυχές μας τοὺς σπινθῆρες τῆς ἑλληνικῆς φιλοτιμίας, ὥστε κι' ἐμεῖς, ὅπως ἐκεῖνοι κάνουμε καλὸ μὲ προθυμία στοὺς συμπολίτες μας μὲ τὴν ἀντρεία, τὴν ἀρετή, τὴ μόρφωση, τὰ χρήματα, τοὺς κόπους καὶ κυρίως δίνοντες τὸ καλὸ παράδειγμα τὸ ὁποῖον κάθε ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ δίνῃ καὶ στοὺς συγχρόνους του καὶ στοὺς μεταγενεστέρους του.

Ὁ Κίμων, ὁ Σωκράτης, ὁ Ἐπαμεινώνδας, ὁ Πελοπίδας, ὁ Μέγας Ἀλέξαντρος μὲ τὰ φιλανθρωπικά τους αἰσθήματα μὲ τοὺς ἐξιέπαινους ἀγῶνες τους ὠφέλησαν καὶ τοὺς συμπολῖτες τους καὶ τὴν πατρίδα τους καὶ δι' αὐτὸ δοξάστηκαν καὶ ἀποθανατίστηκαν.

(Ἀπὸ τὸ «Γεροστάθη»)

◆

Καβάλα πάει ὁ Χάροντας

Καβάλα πάει ὁ χάροντας
τὸ Διγενῆ στὸν Ἅδη,
κι' ἄλλους μαζί... κλαίει, δέρνεται
τ' ἀνθρώπινο κοπάδι.

Καὶ τοὺς κρατεῖ στοῦ ἀλόγου του
δεμένους τὰ καπούλια,
τῆς λεβεντιᾶς τὸν ἄνεμο
τῆς ὀμορφιᾶς τὴν πούλια.

Καὶ σὰν νὰ μὴ τὸν πάτησε
τοῦ χάρου τὸ ποδάρι,
ὁ Ἀκρίτας μόνο ἀτάραχα
κοιτάει τὸν καβαλάρη·

—ὁ Ἀκρίτας εἶμαι, χάροντα,
δὲν παίρνω μὲ τὰ χρόνια·
μ' ἄγγιξες καὶ δὲν μ' ἔνοιωσες
στὰ μαρμαρένια ἀλώνια;

Εἶμ' ἐγὼ ἡ ἀκατάλυτη
ψυχὴ τῶν Σαλαμίνων
στὴν ἐφτάλοφην ἔφερα
τὸ σπαθὶ τῶν Ἑλλήνων.

Δὲν χάνομαι στὰ τάρταρα
Μονάχα ξαποσταίνω
στὴ ζωὴ ξαναφαίνομαι
καὶ λαοὺς ἀνασταίνω!

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Ἡ Μαριγώ

Ἡ κοπέλα ἡ Μαριγὼ
μιὰ δουλειὰ σωστὴ δὲν κάνει!
τὴν κουζίνα μας ξεχάνει
καὶ θυμᾶται τὸ χωριό!

Τὰ χεράκια της ἐδῶ,
τὸ μυαλό της ἐκεῖ κάτω·
πέφτει κι' ἔσπασε τὸ πιάτο...
Μαριγούλα, Μαριγώ!!

Φέρνει τὸ νερὸ στὸν ὦμο
Μὰ θυμήθηκε ξανά:
«Ποιὸς τὸ δρόμο μᾶς κουνᾶ;»
χύνει τὸ μισὸ στὸ δρόμο.

Ἡ ἄσπρη κότα τί νὰ κάνῃ;
Τὸ γουρούνι εἶναι γερό;
ὁ παπποὺς νὰ μὴν πεθάνει;»
Μαριγούλα, Μαριγώ!

«Θάβγαλε χηνάκια ἡ χήνα.
Θάναι κίτρινα σταχτιά
θὰ τρυγᾶνε αὐτὸν τὸ μῆνα,
θὰ μὲ πόνεσε ἡ γιαγιά».

«Τί ἔχεις σύννεφο στὰ μάτια
τ' ἔχει ἀναφιλητό;
Κι' ἄλλο πιάτο εἶναι κομμάτια,
Μαριγούλα, Μαριγώ;

Πάρε τ' ἄσπρο γιορτινό σου
τὶς ποδιές ποὺ σοῦ φορῶ.
Στὸ χωριό σου, στὸ χωριό σου
Μαριγούλα, Μαριγώ.

ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

◆

Στὴν ἐργατιά, στὴ χωριατιά...

Στὴν ἀργατιά, στὴ χωρατιά τὸ χιόνι ἡ
(γρίππη ἡ πείνα, οἱ λύκοι
ποτάμια, πέλαγα, στεριές, (καὶ ἑολοθρεμός
Χειμώνας ἄγριος. Κι' ἡ φωτιὰ καλοκαίρια (καὶ φρίκη.
(στὴν κάμαρά μου.
Ντρέπομαι γιὰ τὴ ζέστα μου καὶ γιὰ τὴν
(ἀνθρωπιά μου.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΜΙΑ ΔΙΕΥΚΡΙΝΗΣΗ

Κάνω γνωστὸ στοὺς ψευδωνυμούχους ὅτι τὰ ἐγκρινόμενα ψευδώνυμα εἶναι γιὰ τὸ 1951.

Γιὰ τὸ 1952 θὰ ἀνανεωθοῦν. Τὸ ὅτι ἐγκρίθηκαν στὸ τέλος τοῦ 1951 δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Οἱ ψευδωνυμοῦχοι πρέπει νὰ ἀνανεώσουν γιὰ τὸ 1952 τὰ ψευδώνυμά τους μέχρι 31 Ἰανουαρίου 1952. Μὴ ἀνανεωμένο ψευδώνυμο ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου θὰ τὸ δώσω σὲ ὅποιον τὸ ζητήση.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΑΤΛΑΣ

Τὰ τρία ἀδελφάκια μόλις γύρισαν ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ὁ Γιῶργος 12 χρονῶν πάει στὴν ΣΤ΄ τοῦ Δημοτικοῦ, ἡ Τασία 10 στὴν Δ΄ καὶ ὁ Κωστάκης 8 στὴ Δευτέρα.

Στὴν πόρτα τοὺς ὑποδέχτηκε ὁ παπούς. Μὲ τὰ μεγάλα ἄσπρα μουστάκια του, ποὺ τὰ στρίβει κάθε πρωῒ μὲ καμάρι καὶ τὰ μαλλιά του, ποὺ εἶναι κι᾿ αὐτὰ κάτασπρα σὰν τὸ μπαμπάκι, μοιάζει μ᾿ ἐκεῖνες τὶς ὄμορφες ζωγραφιὲς ποὺ ἔχουν κάπου κάπου τὰ βιβλία τοῦ σχολείου.

—Ἐλᾶτε! τοὺς εἶπε μὲ καλωσύνη. Ἡ μαμᾶ σας ἑτοιμάζει τὸ φαγητό. Ὥς που νὰ στρωθῆ τὸ τραπέζι πᾶμε στὸ δωμάτιό μου νὰ κουβεντάσουμε

Ὁ παποὺς μόλις μπῆκαν ὅλοι στὴν κάμαρά του, κάθησε στὴ μεγάλη καρέκλα. Ὁ Κωστάκης ἀκούμπισε στὸ κάθισμα τοῦ παποῦ. Ἡ Τασία στρώθηκε χάμου πάνω σ᾿ ἕνα ὁλοκάθαρο στρωσίδι καὶ ὁ Γιῶργος, ὁ μεγαλείτερος κάθισε σ᾿ ἕνα σκαμνί!

— Λοιπόν; εἶπε ὁ παπούς. Τί νέα μοῦ φέρνετε ἀπὸ τὸ σχολεῖο;

—Ὁ δάσκαλός μας, εἶπε ἡ Τασία, ἔφερε σήμερα ἀπὸ τὴν πόλη ἕνα ὄμορφο βιβλίο. Ἔχει μέσα πολλοὺς χάρτες καὶ κάτι ἄλλες ὄμορφες ζωγραφιές.

— Καὶ πῶς τὸ λένε τὸ βιβλίο αὐτό; ρώτησε ὁ παπούς!

—Στὸ ξώφυλλο γράφει μὲ μεγάλα γράμματα τὴ λέξη ΑΤΛΑΣ.

— Εἶναι γιὰ τὴ Γεωγραφία, εἶπε ὁ Γιῶργος, ποὺ σὰν μεγαλείτερος ἔκανε πάντα τὸ πολύξερο.

—Ἔτσι εἶναι ἔκαμε ὁ παπούς... Μὰ δὲν μοῦ λὲς Γιῶργο ἀπὸ ποῦ τὸ βιβλίο αὐτὸ πῆρε τὸ ὄνομα.

Κοκκίνησε ὁ Γιῶργος. Δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου νὰ φαίνεται πὼς δὲν ξέρει κάτι μπροστὰ στὰ μικρότερα ἀδέλφια του.... Κάτι πῆγε νὰ πῆ μὰ ὁ παπούς του, χαμογελώντας βιάστηκε νὰ τὸν βγάλη ἀπὸ τὴ δύσκολη θέση...

—Ἐκεῖ παιδιά μου στὴν Ἀφρικὴ ποὺ σήμερα εἶναι τὸ Ἀλγέριο καὶ τὸ Μαρόκο βρίσκεται ἕνα μεγάλο, πολὺ μεγάλο βουνὸ ποὺ καὶ στὰ παλιὰ χρόνια ὅπως καὶ σήμερα λέγεται Ἄτλας...

—Ὥστε ἀπὸ τὸ βουνὸ αὐτὸ βγῆκε τὸ ὄνομα τοῦ βιβλίου διέκοψε ὁ Γιῶργος.

— Μὴν εἶσαι βιαστικός, Γιῶργο, εἶπε αὐστηρὰ ὁ παπούς. Καὶ μὴ ξεχνᾶς πὼς ὅποιος βιάζεται σκοντάφτει!...

Ἡ χώρα ποὺ βρίσκεται τὸ μεγάλο αὐτὸ βουνό, λεγόταν στὴν ἀρχαιότητα Μαυριτανία. Ἡ πιὸ ψηλὴ κορυφὴ τοῦ Ἄτλαντα, ἡ Ἀζαβὶ ἔχει ὕψος 4500 μέτρα. Καὶ νομίζει κανείς, καθὼς τὴν ἀντικρύζει ἀπὸ μακρυά, πὼς ἀγγίζει στὸν οὐρανὸ καὶ πὼς αὐτὸς στηρίζεται ἀπάνω της. Ἔτσι οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας σοφίστηκαν τὸ μῦθο τοῦ Ἄτλαντα τοῦ θρυλικοῦ Τιτάνα· ἀπὸ τὸν ὁποῖο καὶ τὸ ὄνομα τοῦ βιβλίου.

— Θὰ μᾶς τὸν πῆς, παπού, αὐτὸ τὸ μῦθο; διέκοψε ὁ Κωστάκης.

— Καὶ βέβαια θὰ σᾶς τὸν διηγηθῶ. Μὰ πρέπει νὰ σᾶς πῶ πὼς ὑπάρχουν πολλοὶ μῦθοι γύρω ἀπὸ τὸν Ἄτλαντα. Ἂς εἶναι. Θὰ σᾶς πῶ ἐκεῖνο ποὺ εἶναι πιὸ γνήσια ἑλληνικός...

Ὁ Ἄτλας, λοιπόν, ἦταν γιὸς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Ἀσίας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέα καὶ τοῦ Ἐπιμηθέα. Στὴ μεγάλη τιτανομαχία ἔλαβε μέρος καὶ ὁ Ἄτλας σὰν ἀρχηγὸς τῶν Τιτάνων. Δὲν σᾶς λέω λεπτομέρειες γιατὶ θὰ ἔχετε μάθει στὸ σχολεῖο σας γιὰ τὴν τιτανομαχία αὐτή. Ἔτσι δὲν εἶναι;

—Ἔτσι εἶναι εἶπαν τὰ τρία ἀδέλφια.

—Ὅταν νικήθηκαν οἱ Τιτᾶνες, ὁ Δίας, ποὺ καθὼς ξέρετε, ἐναντίον του στρεφόταν ἡ τιτανομαχία, τιμώρησε τὸν Ἄτλαντα νὰ πάη στὴν Ἀφρικὴ — καὶ στὸ μέρος ἀκριβῶς ἐκεῖ ποὺ πλησιάζει ἡ Ἀφρικανικὴ Ἤπειρος, τὴ δική μας, τὴν Εὐρώπη καὶ νὰ κρατάη τὸν οὐρανὸ στοὺς ὤμους του.

Ὁ Ἄτλας κάποτε, κατάφερε νὰ ἀπαλλαγῆ γιὰ λίγο ἀπὸ τὴν τιμωρία. Ἀλλὰ καὶ πάλι τὴν ἔπαθε σὰν... ἀγράμματος.

— Τί ἐγίνηκε, δηλαδὴ παπού; διάκοψε ἡ Τασία:

— Κάποτε περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Ἡρακλῆς. Πήγαινε, καθὼς θὰ θυμᾶστε κι᾿ ἀπὸ τὸ σχολεῖο, νὰ πάρη τὰ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων.

Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς 12 ἄθλους τοῦ Ἡρακλῆ, εἶπε ὁ Γιῶργος καμαρώνοντας γιὰ τὴ σοφία του.

—Ἀκριβῶς, Γιῶργο. Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς 12 ἄθλους ποὺ τοῦ ἔβαλε ὁ ἐξάδελφός του ὁ Εὐρυσθέας. Μὰ ὁ Προμηθέας εἶχε συμβουλέψη τὸν Ἡρακλῆ νὰ μὴ πάη στὰ νησιὰ τῶν Ἑσπερίδων...

—Ὑπάρχουν σήμερα τὰ νησιὰ αὐτὰ παπού; ρώτησε ὁ Κωστάκης.

—Ὅσοι καταγίνονται μὲ τὰ ζητήματα αὐτὰ λένε πώς, τὰ νησιὰ ἦταν στὸν Ἀτλαντικό, ἐκεῖ δηλαδὴ ποὺ ὑπῆρχαν κατὰ τοὺς ἀρχαίους τὰ πέρατα τῆς Γῆς. Καὶ προσθέτουν πὼς τὰ νησιὰ αὐτὰ ἦταν ἐκεῖνα ποὺ λέμε σήμερα Κανάριοι νῆσοι. Σ᾿ αὐτὰ λοιπὸν τὰ νησιὰ ζοῦσαν οἱ Ἑσπερίδες. Κάτι νύμφες ποὺ ἡ δουλειά τους ἦταν νὰ φυλᾶνε μαζὶ μὲ τὸν δράκοντα Λάδωνα μὲ τὰ ἑκατὸ κεφάλια, τοὺς κήπους μὲ τὰ χρυσᾶ μῆλα.

— Τίνος ἦταν τὰ χρυσᾶ μῆλα παποῦ; ρώτησε ἡ Τασία!

—Ἡ Γαία τὰ ἔδωσε σὰν δῶρο στὴν Ἥρα ὅταν παντρεύτηκε τὸν Δία.

— Καὶ τὰ πῆρε τὰ μῆλα αὐτὰ ὁ Ἡρακλῆς; ρώτησε ὁ Κωστάκης.

— Καὶ βέβαια. Μὰ ὁ Προμηθέας τὸν συμβούλεψε νὰ μὴν πάη αὐτὸς ὁ ἴδιος στὰ νησιὰ τῶν Ἑσπερίδων κι᾿ ἔτσι ὁ Ἡρακλῆς παρακάλεσε τὸν Ἄτλαντα νὰ πεταχτῆ στὰ γειτονικά του νησιά. Κι᾿ αὐτὸς δέχτηκε. Μὰ ἔπρεπε ὁ Ἡρακλῆς νὰ κρατήση ὅσο θὰ ἔλειπε ὁ Ἄτλας στοὺς ὤμους του τὸν Οὐρανό! Δὲν μποροῦσε νὰ κάμη κι᾿ ἀλλοιῶς. Πῆρε τὸν οὐρανὸ καὶ ὁ Ἄτλας ἔφυγε καὶ γύρισε ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες μὲ τὰ χρυσᾶ μῆλα... Μὰ βλέποντας τὸν ἑαυτό του ἐλεύθερο σκέφτηκε νὰ τὴν σκάση τοῦ Ἡρακλῆ. Τώρα θὰ κάτσης ἐδῶ τοῦ εἶπε νὰ κρατᾶς τὸν οὐρανό. Κι᾿ ἐγὼ θὰ πάω τὰ χρυσᾶ μῆλα στὸν Εὐρυσθέα.

Ὁ Ἡρακλῆς ὅμως δὲν τὰ ἔχασε...

— Δὲν μὲ πειράζει αὐτὸ Ἄτλαντα τοῦ λέει ὁ Ἡρακλῆς. Μὰ ξέρεις... Κρατῶ τόσες μέρες τὸν Οὐρανὸ καὶ νοιώθω τὸν κεφάλι μου πληγιασμένο. Κράτησέ τον λίγο νὰ φτιάσω μιὰ σπεῖρα γιὰ τὸ κεφάλι μου καὶ τότε δὲν ἔχω ἀντίρρηση. Θὰ κρατήσω τὸν οὐρανὸ γιὰ πάντα.

— Καὶ τί εἶναι ἡ σπεῖρα; ρώτησε ἡ Τασία.

— Σπεῖρα παιδιά μου εἶναι ἕνα εἶδος στεφανιοῦ ἀπὸ πανὶ ποὺ βάζουν καὶ σήμερα στὸ κεφάλι τους ὅσοι φορτώνον βαριὰ πράμματα.

— Σὰν αὐτὸ ποὺ βάζει ἡ θειὰ ἡ Ἑλένη ὅταν κουβαλάει στὸ κεφάλι της τὴ στάμνα μὲ τὸ νερὸ ἀπὸ τὴ βρύση, εἶπε ὁ Γιῶργος.

—Ἀκριβῶς. Πίστεψε ὁ Ἄτλας τὸν Ἡρακλῆ. Ἄφησε σὲ κάποιο μικρὸ βράχο τὰ μῆλα καὶ ξαναπῆρε στοὺς ὤμους του τὸν οὐρανό!..

Ὁ Ἡρακλῆς ἄρχισε τότε νὰ γελάη...

— Δὲν φάνηκες τίμιος Ἄτλαντα τοῦ εἶπε. Πῆγες νὰ παραβῆς τὴ συμφωνία. Ἀλλὰ τὴν ἔπαθες, ὅπως τὴν παθαίνουν ὅλοι ὅσο θέλουν νὰ ξεγελάσουν τοὺς ἄλλους... Καὶ τώρα γειά σου! Παίρνω τὰ μῆλα καὶ ἀντίο γιὰ πάντα...

— Καὶ τὰ μῆλα τὶ ἀπόγιναν; ρώτησε ὁ Κωστάκης.

— Τὰ χρυσᾶ μῆλα τὰ πῆγε ὁ Ἡρακλῆς στὸν Εὐρυσθέα. Αὐτὸς τὰ ἔδωσε στὴν Ἀθηνᾶ τὴ θεὰ τῆς Σοφίας. Κι᾿ αὐτὴ τὰ ξανάστειλε πάλι στοὺς κήπους τῶν Ἑσπερίδων.

— Καὶ τί ἀπόγινε ὁ Ἄτλας, παπού;

— Λένε πὼς κάποτε ὁ Περσέας ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὴν Μαυριτανία γιὰ νὰ κλέψη τὰ μῆλα — ὁ μύθος αὐτὸς δὲν λέει τίποτε γιὰ τὸν Ἡρακλῆ — τσακώθηκε μὲ τὸν Ἄτλαντα. Μὰ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν κάμη καλὰ μὲ τὰ χέρια τὸν ἔκαμε καλὰ μὲ τὸ κεφάλι τῆς Μέδουσας...

Μόλις ὁ Ἄτλας ἀντίκρυσε τὴ Μέδουσα μεταμορφώθηκε σὲ βουνό. Αὐτὸ τὸ βουνὸ ποὺ καὶ σήμερα λέγεται Ἄτλας. Οἱ τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ του μεταμορφώθηκαν σὲ δέντρα, τὰ γένεια του σὲ δάση καὶ δρυμούς, τὰ κόκκαλά του σὲ ἀπότομους βράχους. Τὸ κεφάλι του εἶναι ἡ πιὸ ψηλὴ κορυφὴ τοῦ Ἄτλαντα. Καὶ οἱ ὦμοι του οἱ δυὸ ἀκρινὲς κορυφές του.

— Καὶ τί εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς Μέδουσας; ρώτησε πάλι ὁ Κωστάκης.

— Αὐτὸ θὰ σᾶς τὸ πῶ κάποια ἄλλη μέρα... Τώρα ἐμπρός. Ἂς πᾶμε στὴν τραπεζαρία. Ἡ μαμᾶ μᾶς φωνάζει γιὰ τὸ φαγητό...

Α. [illegible]

ΟΙ ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Αἰνεῖτε!...

Οἱ πνοὲς τοῦ ἀγέρα καὶ τοῦ δάσους τὰ πεῦκα,
ὁ ἀφρὸς ποὺ ἀφήνει τῆς σκούνας ἡ πρύμνη,
τὸ ποτάμι καὶ κάθε λυγερόκορμη λεῦκα,
ὁ χορὸς τῆς φωτιᾶς καὶ τῆς ζούγκλας οἱ σκύ[illegible]
(μνοι[illegible]

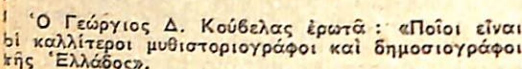
Τὰ λευκὰ τὰ πανιὰ στοῦ πελάου τὰ μάκρη,
τ᾿ ὄμορφό μας μωρὸ ποὺ στὴν κούνια γελάει
τοῦ ψηλοῦ τοῦ γκρεμοῦ ἡ ὁλάνθιστη ἄκρη
καὶ τὸ κῦμα ποὺ σκάζει στὴς τρατούλας τ[illegible]
(πλάϊ[illegible]

Ὁ ἱδρώτας τ᾿ ἀνθρώπου, κάθε μιά του ἐλπίδα
τοῦ βουνοῦ ἡ ἀνάσα ποὺ τὸν κάμπο φιλάει
ἡ ἀστραπὴ καὶ τὸ κλάμμα, ἡ βαριὰ καταιγίδ[illegible]
καὶ τὸ γέλιο τῆς αὔρας, ποὺ σιγὰ μοῦ μιλάει

Τὸ λευκὸ καὶ πνιγμένο στ᾿ ἀγριόχορτα μνῆμα
ὁ διχτυάρης ψαρᾶς στὴν ἀκύμαντη λίμνη,
τοῦ δρυμοῦ τὰ ἐλάτια, τὸ σταφύλι στὸ κλῆμα
στὸν Σοφό τους τὸν Πλάστη, εἶν᾿ ὕμνοι!..

ΑΛΚΗΣ ΡΟΔΟΠΟΥΛΟ[illegible]

Μὲ ρωτοῦν καὶ ἀπαντῶ!

Ὁ Γεώργιος Δ. Κούβελας ἐρωτᾶ: «Ποῖοι εἶναι οἱ καλλίτεροι μυθιστοριογράφοι καὶ δημοσιογράφοι τῆς Ἑλλάδος».

Ἀ π ά ν τ η σ η: Δὲν νομίζω πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶναι ἀπόλυτος. Γιατὶ μόλις τὰ τελευταῖα 50 - 60 χρόνια ἔχει στὴν Ἑλλάδα καλλιεργηθῆ ἱκανοποιητικὰ τὸ ἑλληνικὸ μυθιστόρημα καὶ διήγημα καὶ λείπει ἡ προοπτικὴ τοῦ χρόνου γιὰ μιὰ σωστὴ κρίση. Μὰ νομίζω πὼς θὰ μποροῦσε νὰ πῆ κανεὶς πὼς ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους Ἕλληνες μυθιστοριογράφους εἶναι ὁ Γρηγόριος Ξενόπουλος (ἀπὸ τοὺς παλιοὺς) ὁ κ. Ἠλ. Βενέζης (ἀπὸ τοὺς νέους) ὁ Δημοσθένης Βουτυρᾶς, ὁ Ἀργύρης Ἐφταλιώτης. Ἀπὸ τοὺς πιὸ παλιοὺς ποὺ θὰ μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὡς ὁ πατέρας τοῦ Ἑλληνικοῦ Διηγήματος εἶναι ὁ Παπαδιαμάντης. Μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς πὼς τὸ παιδικὸ μυθιστόρημα καὶ διήγημα καλλιέργησε περίφημα ἡ Πηνελόπη Δέλτα. Ἀλλὰ εἴπαμε. Τίποτα δὲν εἶναι ἀπόλυτο ὅταν πρόκειται κανεὶς νὰ κάνη κρίσεις. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς παρακαλῶ τοὺς φίλους μου νὰ μὴ μὲ ρωτοῦν ζητήματα ποὺ χρειάζονται κριτική.

Ὁ κ. Ἀνδρέας Σ. Θεοδωρίδης μὲ ρωτᾶ: 1) Ποῖος ὑπῆρξε ἢ εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἢ ὁ μικρότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου καὶ ποιὸ ἔτος ἔζησε καὶ εἰς ποῖαν ἡλικίαν ἀπέθανε; 2) Ἡ καρδιὰ πόσες φορὲς κτυπᾶ τὸ εἰκοσιτετράωρο;

Ἀ π ά ν τ η σ η: Ἡ ἐρώτηση ὅπως διατυπώνεται εἶναι ἀσαφής. Ἂν πρόκειται περὶ τοῦ ὕψους τότε τὸ ἐρώτημα δὲν μπορεῖ νὰ πάρη ἀπάντηση σωστὴ καὶ σοβαρή. Ἂν ἐννοεῖ ἡλικίαν καὶ πάλι τὸ ἐρώτημα διατυπώνεται ἄσχημα. Διότι κατὰ δεκάδας κάθε μέρα σ' ὅλο τὸν κόσμο πεθαίνουν παιδιὰ σὲ ἡλικία μικρότερη τῆς μιᾶς ὥρας. Ὁ Μαθουσάλας γιὰ νὰ δώσω τέλος πάντων μιὰ ἀπάντηση στὴν ἀσαφῆ ἐρώτηση, ἔζησε κατὰ τὴ Βίβλο 980 χρόνια καὶ εἶναι ὁ μεγαλείτερος στὴν ἱστορία ἄνδρας τοῦ κόσμου, μολονότι πρόσωπο μᾶλλον μυθικό.

2) Οἱ κανονικοὶ κτύποι τῆς καρδιᾶς εἶναι 60 - 80 τὸ λεπτὸ κατὰ συνέπειαν στὸ 24ωρο εἶναι 60 ἢ 80 X 60 X 24. Ἤγουν 86.400 — 115.200 κτύποι κατὰ εἰκοσιτετράωρο.

Ὁ Βασίλειος Παπαδάκης μὲ ἐρωτᾶ: Τί εἶναι Οὐράνιον Τόξον;

Ἀ π ά ν τ η σ η: Τὸ οὐράνιο τόξο λέγεται Ἶρις καὶ ἀποτελεῖ φαινόμενο τῆς ἀτμοσφαίρας. Παρατηρεῖται ἔπειτα ἀπὸ τὴ βροχή. Οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἀνακλῶνται διὰ τῶν σταγονιδίων τῆς βροχῆς. Φαίνονται δὲ ἀπὸ ἄνθρωπον εὑρισκόμενον μεταξὺ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς βροχῆς. Ἀνάκλασις τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου ἢ ἀνάκλασις τοῦ φωτὸς εἶναι ὁ χωρισμός του εἰς χρώματα, τὰ ὁποία καὶ λέγονται χρώματα τῆς Ἴριδος. Καὶ εἶναι κατὰ σειράν: Τὸ κόκκινο, τὸ πορτοκαλί, τὸ κίτρινο, τὸ πράσινο, τὸ μπλὲ καὶ τὸ ἰῶδες. Ὁ Νεύτων ἐχώρισε τὸ μπλὲ εἰς δύο. Βαθὺ καὶ ἀνοικτό. Καὶ ἔτσι τὰ χρώματα τῆς Ἴριδος εἶναι ἑπτά. Ἀνάκλασιν τοῦ φωτὸς πετυχαίνουμε καὶ μὲ ἕνα κρυστάλλινο πρῖσμα. Ἀκόμη καὶ σὲ πίδακα νεροῦ βλέπομεν ἕνα εἶδος οὐρανίου τόξου ὅταν ἔχουμε τὰ νῶτα μας γυρισμένα πρὸς τὸν ἥλιο καὶ βλέπομε πρὸς τὸν πίδακα.

Ἡ Ἶρις ἐκτὸς ἀπὸ οὐράνιο τόξο λέγεται Δόξα, Δοξάρι καὶ Ζωνάρι. Σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος λέγεται Δοξάρι τσῆ Παναγιᾶς ἢ Δοξάρι τσῆ Γριᾶς ἢ τσῆ Καλογριᾶς. Λέγεται καὶ ζωνάρι ἢ ζουνάρι τῆς Παναγιᾶς, τῆς Γριᾶς ἢ τῆς Καλογριᾶς.

Στὴν Ἑλλάδα τὰ παλιὰ χρόνια πίστευαν πὼς ἐκεῖ ποὺ στηρίζεται τὸ οὐράνιο τόξο κρύβεται νόμισμα χρυσὸ Κωνσταντινᾶτο.

Ὁ Παναγιώτης Ἐμμ. Ἀναστασάκης μὲ ἐρωτᾶ: Πόσος εἶναι ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν ἀπογραφὴ τῆς 7 Ἀπριλίου.

Ἀ π ά ν τ η σ η: 1) Ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἑλλάδος ὅπως βγῆκε πρόχειρα ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο Ἐμπορίου — τὰ ὁριστικὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀπογραφῆς τοῦ Ἀπριλίου 1951 θὰ ἀργήσουν πολὺ — ἀνέρχεται σὲ 7.602.900.

Ὁ Σωτήριος Χ Καρλῆς μὲ ἐρωτᾶ: 1) Πότε ἔγιναν τὰ πρῶτα ροῦχα. 2) Πότε καὶ ποῖος ἀνακάλυψε τὴ γραφή. 3) Πότε ἀνακάλυψαν τὸ χαρτί. 4) Πότε ἀνακάλυψαν τὴ μπαρούτη. 5) Πότε καὶ ποῖος ἀνακάλυψε τὸ φωνογράφο.

Ἀ π ά ν τ η σ η: 1) Τὸ πρῶτο ἔνδυμα τοῦ ἀνθρώπου ἦταν δέρμα ζώου. Ἀπὸ τῆς νεολιθικῆς ὅμως ἐποχῆς ἄρχισε «ἡ τ έ χ ν η τ ο ῦ ὑ φ α ί ν ε ι ν». Φκιάναν στὴν ἀρχὴ ὑφάσματα ἀπὸ φυσικὲς κλωστές. Στὴν ὁμηρικὴ ἐποχὴ βρίσκουμε τὸ ὕφασμα καὶ τὴν Πηνελόπη νὰ ὑφαίνη τὸν ἱστό της. Πότε ἀκριβῶς φτιάστηκε τὸ πρῶτο πανὶ δὲν εἶναι γνωστό. Εὑρύματα ὅμως ἀρχαιολογικὰ μαρτυροῦν ὅτι τὸ ὕφασμα ἦταν γνωστὸ σὲ πολὺ παλιὲς ἐποχὲς ποὺ ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ τὶς καθορίση σὲ χρόνια.

2) Καὶ ἡ γραφὴ εἶναι παλαιοτάτη. Στὴν ἀρχὴ οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι μεταχειρίστηκαν παραστάσεις ποὺ ἐσήμαιναν ὡρισμένες ἰδέες. Οἱ Φοίνικες, λαὸς ἀρχαιότατος, καθώρισαν τὸ πρῶτο ἀλφάβητο καὶ τὸ συμπλήρωσαν ἀργότερα οἱ Ἕλληνες. Ἀκριβὴς χρονολογικὸς καθορισμὸς τῆς ἀρχῆς τῆς γραφῆς δὲν εἶναι δυνατός.

3) Τὸ χαρτὶ τὸ ἔφτιασαν πρῶτοι οἱ Κινέζοι εἰς ἀρχαιοτάτη ἐποχή. Τὸ χαρτὶ στὴν Εὐρώπη ὑπὸ τὴ σημερινή του περίπου μορφὴ κατασκευάστηκε τὸ 12ο αἰώνα. Ἀπὸ τὸν 18 αἰώνα οἱ Γερμανοὶ ἔφτιαναν χαρτὶ ἀπὸ ἄχερο.

4) Δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστὸ ποιὸς βρῆκε τὴν μπαρούτη. Χρησιμοποιήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ σὰν μέσο ἐκσφενδονίσεως 6λημάτων στὴν Κίνα κατὰ τὸ 12ο αἰῶνα. Στὴν Εὐρώπη εἶναι γνωστὴ ἀπὸ τὸν ΙΓ' αἰῶνα. Ὅσα ἔχουν γραφῆ πὼς βρῆκε τὴν μπαρούτη ὁ Γερμανὸς μοναχὸς Βαρθόλδος Σβάρτς εἶναι θρύλος. Αὐτὸς μόνον χρησιμοποίησε πρῶτος τὴν μπαρούτη στὰ ὅπλα.

6) Ὁ φωνογράφος ἐφευρέθηκε ἀπὸ τὸν Ἔδισσον στὰ 1877.

Ὁ Κωνσταντῖνος Παπαδογιαννόπουλος μὲ ρωτᾶ: «Γιατὶ οἱ δύο αἰχμὲς τῆς μαγνητικῆς βελόνης ἡ μία στρέφεται πρὸς Βορρᾶν καὶ ἡ ἄλλη πρὸς Νότον;».

Ἀ π ά ν τ η σ η: Ἡ μαγνητικὴ βελόνη ἔχει τὴν μιὰν αἰχμὴν θετικὴν (Βόρειον) καὶ τὴν ἄλλην ἀρνητικὴν (Νότιον). Οἱ δυὸ πόλοι τῆς Γῆς ἕλκουν ὁ μὲν βόρειος τὴν θετικὴν ὁ δὲ νότιος τὴν ἀρνητικήν. Καὶ ἔτσι ἡ βελόνη στρέφεται πρὸς βορρᾶν καὶ πρὸς νότον.

Ὁ Νικόλαος Εὐαγγέλου Περδικάρης μὲ ρωτᾶ: Ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς 6γαίνει τὸ ράδιο, πόσο ὑπάρχει σήμερα σ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ πόσο στοιχίζει ἕνα γραμμάριο;

Ἀ π ά ν τ η σ η: Ἡ Κα Κιουρὶ ἀνακάλυψε στὰ 1898 τὸ ράδιο. Αὐτὸ 6γαίνει μὲ χημικὴ ἐπεξεργασία ἀπὸ τὸ οὐράνιο. Ἔτσι στὰ ὀρυκτὰ τοῦ οὐρανίου βρίσκει κανεὶς 1000 γραμμάρια οὐράνιο καὶ τρία δεκάκις χιλιοστὰ τοῦ γραμμαρίου ράδιο. Εἶναι φανερό, φυσικά, πὼς σ' ὅλο τὸν κόσμο ἡ παραγωγὴ ραδίου εἶναι ἐλαχίστη.

Πρέπει νὰ προσθέσω πὼς οἱ βιομηχανίες ποὺ κάνουν ἐξαγωγὴ ραδίου κρατοῦν μυστικὲς τὶς ποσότητες ποὺ παράγουν γιὰ λόγους καὶ κερδοσκοπικοὺς — νὰ κρατήσουν σὲ μιὰ τιμὴ ὑψηλὴ τὸ ράδιο — ἀλλὰ καὶ γιὰ λόγους καθαρὰ στρατιωτικούς. Μπορεῖ κανεὶς νὰ βεβαιώση ἀκόμα πὼς ὑπάρχουν λίγοι ἄνθρωποι ποὺ ξέρουν ἐπακριβῶς τὴν ποσότητα τοῦ ραδίου ποὺ ὑπάρχει σ' ὅλο τὸν κόσμο. Εἶναι μόνο βέβαιο πὼς ἡ συνολικὴ ποσότης μετριέται ἀσφαλῶς σὲ χιλιόγραμμα. Καὶ κάτι ἄλλο. Ἡ τιμὴ τοῦ ἑνὸς χιλιοστοῦ τοῦ γραμμαρίου ἔφθανε προπολεμικὰ τὰ 70 δολλάρια.

Δημοσιεύω πάρα κάτω σχετικὸ σημείωμα τοῦ ἔγκριτου ραδιολόγου ἰατροῦ κ. Ξεν. Καββαδία:

«Τὸ θαυμάσιον αὐτὸ θεραπευτικὸν μέσον καὶ περίεργον στοιχεῖον τὸ ὁποῖον μετασχηματιζόμενον σιαρκῶς καὶ ἐκπέμπον ἐνέργειαν ὑπὸ μορφὴν ἀκτινοβολίας δὲν ἐξαντλεῖται πρακτικῶς ἀφοῦ πρέπει νὰ παρέλθουν 1730 περίπου ἔτη διὰ νὰ χάση τὸ ἥμισυ τοῦ βάρους καὶ τῆς δυναμικότητός του, ἀνεκαλύφθη τῷ 1900 ὑπὸ της Πολωνίδος Κας Κιουρί, χημείον τῶν ἐργαζομένης τότε εἰς τὸ δημοτικὸν χημεῖον τῶν Παρισίων,. ἐντὸς ὑπολειμμάτων μεταλλεύματος ὀνομαζομένου Plunbend, ἐξορυσσομένου εἰς Βοημίαν, μετὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ ἐξαγωγὴν τοῦ κυρίου μετάλλου δι' ὃ ἐγένετο ἡ ἐξόρυξις — τοῦ χαλκοῦ.

Ὀλίγον μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ραδίου καὶ τῆς διαρκοῦς καὶ αὐτομάτου ἀκτινοβολίας ἣν ἐκπέμπει, ὅλως τυχαίως εὑρέθη ἡ ἰδιότης του νὰ ἐπηρεάζη διὰ τῶν ἀκτίνων του τὰ κύτταρα τοῦ σώματος καὶ νὰ τὰ καταστρέφη, ἐὰν εἶναι εἰς μεγάλην δόσιν. Προϊούσης τῆς μελέτης του εὑρέθη ὅτι τὰ διάφορα εἴδη τῶν κυττάρων ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ὁ ὀργανισμὸς δὲν ἐπηρεάζονται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀλλ' ἄλλα μὲν ταχύτερον καὶ διὰ μικροτέρων δόσεων, ἄλλα δὲ βραδύτερον καὶ μόνουν διὰ μεγάλων δόσεων. Ἐπίσης εὑρέθη ὅτι τὰ κύτταρα ἐξ ὧν ἀποτελοῦνται οἱ ὄγκοι, ἤτοι τὰ παθολογικὰ κύτταρα ἐπηρεάζονται καὶ καταστρέφονται πολὺ ταχύτερον τῶν ἄλλων κυττάρων τοῦ ὀργανισμοῦ, τῶν ὑγιῶν. Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἰδιότητα τοῦ ραδίου, τὴν ἐκλεκτικότητα, ὅπως λέγεται, τοῦ νὰ ἐκλέγη δηλαδὴ τὰ κύτταρα ποὺ πρέπει νὰ καταστρέψη χωρὶς νὰ βλάπτη τὰ ὑγιᾶ, στηρίζεται ὁ κλάδος τῆς θεραπευτικῆς, ἡ ραδιοθεραπεία, ἥτις κάνει θαύματα καὶ σώζει ἀπὸ βέβαιον θάνατον, ὅταν ἐ γ κ α ί ρ ω ς καὶ κ α τ α λ λ ή λ ω ς ἐφαρμοσθῆ. Καὶ ἡ μὲν ἔ γ κ α ι ρ ο ς θεραπεία ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἀσθενῆ ὅστις ὀφείλει νὰ συμβουλευθῆ τὸν κα τ ά λ λ η λ ο ν καὶ εἰδικὸν ἰατρὸν ἀμέσως μόλις αἰσθανθῆ κάτι τὸ ἀνώμαλον εἰς τὸ σῶμα του. Ἐπειδὴ δὲ οἱ διάφοροι ὄγκοι εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ σώματος παρουσιάζονται μὲ ἰδιαίτερα φαινόμενα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅλοι, ὥστε ὅταν παρουσιασθοῦν νὰ δώσουν τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ἴσως πρόκειται περὶ ὄγκου καὶ νὰ καταφύγουν εἰς τὸν εἰδικὸν ἰατρὸν ὁ ὁποῖος εἴτε θὰ τοὺς καθησυχάση ὅταν ἀντιληφθῆ ὅτι δὲν πρόκειται περὶ κακοῦ τινος, εἴτε θὰ τοὺς συμβουλεύση τί πρέπει νὰ κάμουν.

Τὰ σημεῖα αὐτὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅλοι, διὰ νὰ εἴμεθα προειδοποιημένοι, ὥστε ἄν ποτε παρουσιασθοῦν, εἴτε εἰς ἡμᾶς, εἴτε εἰς τινα τῶν προσφιλῶν μας, ἂς μὴ χάνομεν πολύτιμον χρόνον, οὐδὲ στιγμὴν εἰ δυνατόν, διότι τότε μόνον ὅταν τὸ κακὸν εἶναι εἰς τὴν ἀρχήν του εἶναι θεραπεύσιμον, δὲν εἶναι δύσκολον νὰ τὰ μάθωμεν, εἰς ὀλίγον χρονικὸν διάστημα, ὀλιγότερον τῆς μιᾶς ὥρας. Ἀλλοῦ γίνεται μεγάλη προσπάθεια νὰ διδάσκεται τὸ κακόν, ἁπλᾶ καὶ γρήγορα πῶς νὰ τὰ καταλαβαίνουν ὅλοι καὶ ἔτσι νὰ γίνεται ἔ γ κ α ι ρ ο ς θεραπεία, ὁπότε καὶ μόνον εἶναι ἀποτελεσματική. Ὡς πρὸς τὴν κ α τ ά λ λ η λ ο ν ἐφαρμογὴν τῆς ραδιοθεραπείας, αὐτὴ ἀποκτᾶται ὅπως ὅλαι αἱ εἰδικότητες διὰ καταλλήλου ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆς π ε ί ρ α ς ἥτις εἶναι ὁ μέγας σύμβουλος ὅλων.

Ὡς πρὸς τὴν τιμὴν τοῦ ραδίου αὕτη ἦτο κατ' ἀρχὰς πολὺ μεγάλη φθάνουσα τὰς 10 χρυσᾶς λίρας Ἀγγλίας τὸ χιλιοστόγραμμον. Τελευταίως ὅμως καὶ δὴ κατὰ τὴν τελευταίαν πενταετίαν, εὑρεθέντων πολλῶν καὶ πλουσίων κοιτασμάτων εἰς τὸν Καναδᾶν εὐθήνηνε πολύ, ὥστε νὰ δύνανταί τις νὰ ἀγοράση μὲ μίαν λίραν 4 - 5 χιλιοστόγραμμα.

Ἀλλὰ ἡ δυσκολία δὲν ἔγκειται τόσον εἰς τὴν προμήθειαν τοῦ ραδίου, ὅσον εἰς τὰς γνώσεις καὶ τὴν πεῖραν ποὺ ἀπαιτεῖται διὰ τὴν ἐφαρμογήν του, αἵτινες ἀποκτῶνται μὲ τὴν προσήλωσιν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν ὡς καὶ τὴν παρακολούθησιν τῶν εἰς τὰ μεγάλα κέντρα προσόδων».

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

— Τώρα παλιόπαιδο, νάρθω νὰ σοῦ δώσω ξύλο ποὺ νὰ βάλης καὶ στὴν τσέπη σου.

— Ἄδικα θὰ κάνης τὸν κόπο γιατὶ ἡ τσέπη μου εἶναι τρύπια.

ΕΣΥ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

Ὁ Θάνος μαθαίνει τί εἶναι ἡ Κυβέρνηση

Παπού, θυμᾶσαι κάποτε ποὺ μοῦ ἐξήγησες ποιὲς εἶναι ἡ τρεῖς «ἐξουσίες» τοῦ κράτους;

—Ἐγὼ θυμᾶμαι, εἶπε ὁ παπούς. Τὶς θυμᾶσαι ὅμως κι' ἐσύ;

—Καὶ βέβαια τὶς θυμᾶμαι! εἶπε ὁ Θάνος. Εἶναι ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία, ἡ ἐκτελεστική, καὶ ἡ δικαστική. Ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία εἶναι τὸ δικαίωμα ἢ τὸ χρέος νὰ φτιάνης νόμους. Τὴν νομοθετικὴ ἐξουσία, τὴν ἔχει ὁ Βασιληὰς καὶ ἡ Βουλή. Ἐκτελεστικὴ ἐξουσία εἶναι τὸ νὰ κυβερνᾶς. Ἀρχηγὸς τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας εἶναι ὁ Βασιληάς, ποὺ εἶναι ὁ ἀνώτατος ἄρχοντας τοῦ κράτους. Τὴν ἀσκοῦν δὲ ὁ πρωθυπουργὸς καὶ οἱ ὑπουργοί. Αὐτοὶ κυβερνοῦν «ὑπεύθυνα» κοντὰ στὸν ασιληά. Καὶ ἡ δικαστικὴ ἐξουσία, εἶναι νὰ λύνης τὶς διαφορὲς τῶν ἀνθρώπων. Δικαστικὴ ἐξουσία ἔχουν τὰ δικαστήρια, δηλαδὴ οἱ δικαστὲς καὶ τὴν ἀσκοῦν ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιληᾶ. Ὄλ' αὐτά, τὰ ὁρίζει τὸ ἑλληνικὸ Σύνταγμα!

—Τὰ θυμᾶσαι βλέπω καλά. Θάνο μου, καὶ γι' αὐτὸ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ σοῦ λέη κανεὶς πολλά. Δὲν πᾶν χαμένα! Θέλεις τώρα νὰ σοῦ ἐξηγήσω τίποτε;

—Ναὶ παπού, αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα νὰ σὲ παρακαλέσω: νὰ μοῦ ἐξηγήσης κάτι.

—Ρώτα με λοιπὸν κατεργάρη, νὰ σοῦ ἀπαντήσω.

—Ξέρω πῶς στὴν Ἑλλάδα ἔχουμε Βασιλευομένη Δημοκρατία. Δηλαδὴ μιὰ μέρα Βασιληάς μας γίνεται ὁ διάδοχος. Ξέρω ἀκόμη καὶ στὶς ἐκλογές, οἱ ἄνθρωποι διαλέγουν ἐλεύθερα τοὺς βουλευτές. Ὁ καθένας ψηφίζει ὅποιον θεωρεῖ ἄξιο νὰ γίνη βουλευτής. Αὐτὸ γίνεται στὶς ἐκλογές. Ὅλοι μαζὶ οἱ βουλευτές, εἶναι αὐτὸ ποὺ λέμε «Βουλή».

—Βουλὴ λέγεται καὶ τὸ χτήριο ὅπου συνεδριάζει ἡ Βουλή, εἶπε ὁ παπούς.

Ὁ Θάνος χαμογέλασε.

—Τὸ ξέρω δὰ παπού! Γιὰ τόσο κουτὸ μὲ πέρασες; Ἐγὼ λέω γιὰ ὅλους μαζὶ τοὺς βουλευτές, τὴ Βουλὴ ποὺ κάνει τοὺς νόμους... «Τὸ «κοινοβούλιο» ὅπως τὸ ἔλεγαν οἱ παλιώτεροι. Πῶς ὅμως γίνονται οἱ ὑπουργοί; Αὐτὸ θέλω νὰ μοῦ πῆς!

—Καθὼς ξέρεις Θάνο μου, ὁ λαὸς στέλνει στὴ Βουλὴ τοὺς ἀντιπροσώπους του. Τοὺς βουλευτὲς ποὺ διάλεξε στὶς ἐκλογές. Πῶς ὅμως τοὺς διάλεξε; Πρῶτα πρῶτα, γιατὶ τοὺς ἐχτιμοῦσε σὰν ἀνθρώπους. Ὕστερα γιατὶ ὁ κάθε ψηφοφόρος ἤθελε τὸ πρόγραμμα ποὺ τοῦ ἔταξε ὁ βουλευτὴς ποὺ ψήφισε πῶς θὰ ἐφαρμόση. Γιατὶ ὁ κάθε βουλευτής, στοὺς λόγους ποὺ ἔβγαζε πρὶν ἀπ' τὶς ἐκλογές, ἐξηγοῦσε τί θάκανε ἂν τυχὸν καὶ τὸν ἔβγαζαν βουλευτή. «Ἐγὼ» ἔλεγε ὁ ἕνας «θὰ κάνω τὸ καὶ τό. Θὰ φροντίσω νὰ γίνη τοῦτο ἢ ἐκεῖνο» αὐτὸ εἶναι τὸ «πρόγραμμα» τοῦ κάθε ὑποψήφιου βουλευτή. Πολλοὶ μαζὶ ὑποψήφιοι ποὺ ἔχουν τὸ ἴδιο πρόγραμμα, ἀποτελοῦν ἕνα κόμμα ὅπως τὸ λέμε, ποὺ ἔχει ἐπικεφαλῆς γιὰ ἀρχηγό, τὸν καλύτερο, τὸν πιὸ ἄξιο ἀπ' ὅλους. Ὅταν λοιπὸν ὁ λαὸς ψηφίσει πάρα πολλοὺς βουλευτὲς ποὺ ἀνήκουν στὸ ἴδιο κόμμα, αὐτὸ σημαίνει πὼς ἡ πλειοψηφία τοῦ λαοῦ, θέλει νὰ πραγματοποιήσουν αὐτοὶ ποὺ θὰ τὸν κυβερνήσουν, τὸ πρόγραμμα αὐτοῦ τοῦ κόμματος. Κατάλαβες;

—Πολὺ καλά...

—Οἱ βουλευτὲς ὅμως τοῦ κόμματος ποὺ ἔχουν τὴν πλειοψηφία μπορεῖ νὰ εἶναι πολλοί, μπορεῖ νὰ εἶναι πάνω ἀπὸ ἑκατό. Τώρα μάλιστα ποὺ ὁ λαὸς βγάζει διακόσιους ἑξῆντα δύο βουλευτές, τὸ κόμμα ποὺ ἔχει τὴν πλειοψηφία, μπορεῖ νάχη ἀπὸ ἑκατὸν τριάντα δύο βουλευτές, ἴσαμε... ὅλους! Μποροῦν ὅμως ὅλοι αὐτοὶ νὰ κυβερνήσουν τὸ Κράτος;

—Φυσικὰ ὄχι...

—Ὅπως ὁ λαὸς στέλνει στὴ Βουλὴ τοὺς ἐκλεκτούς του, ἔτσι καὶ ὑπουργοὶ θὰ γίνουν οἱ καλύτεροι ἀπὸ τοὺς βουλευτές.

—Μὲ ποιὸν τρόπο παπού; Τοὺς ψηφίζουν οἱ βουλευτές;

—Ὄχι παιδί μου. Ἐμεῖς ἔχομε ἕναν ἀρχηγὸ τοῦ κράτους γιὰ νὰ τὰ κανονίζη ὅλ' αὐτά, καὶ νὰ γνοιάζεται νὰ γίνεται σωστὰ ἐκεῖνο ποὺ θέλησε ὁ λαός: τὸν Βασιληά. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Βασιληὰς λέγεται καὶ «ρυθμιστὴς τοῦ πολιτεύματος». Ὁ Βασιληὰς λοιπόν, ὅταν βγοῦν οἱ βουλευτὲς ποὺ διάλεξαν οἱ ψηφοφόροι, καλεῖ τὸν ἀρχηγὸ τοῦ κόμματος ποὺ εἶχε τὴν πλειοψηφία, καὶ τοῦ λέει.

—Ἐσὺ νὰ φτιάσης κυβέρνηση!

Τὸν διορίζει δηλαδὴ πρωθυπουργό.

—Καὶ τί σημαίνει νὰ φτιάση κυβέρνηση;

—Σημαίνει νὰ διαλέξη τοὺς ὑπουργούς του. Ὁ πρωθυπουργὸς ποὺ ὥρισε ὁ Βασιληὰς διαλέει τοὺς ὑπουργούς, ἐλεύθερα ὅπως διαλέει ἀλλὰ μὲ προσοχὴ τοὺς συνεργάτες κανεὶς πάντα τους θὰ κυβερ του. Γιατὶ μὲ αὐτοὺς θὰ εἶναι νήση τὴ χώρα. Αὐτοὶ θὰ εἶναι σύμβουλοι τοῦ Βασιληᾶ. Αὐτοὶ ἔχουν νὰ σηκώνουν τόσες καὶ τόσες εὐθύνες! Ἀλλοίμονό του λοιπὸν τοῦ πρωθυπουργοῦ ἂν δὲν διάλεξε καλὰ τοὺς συνεργάτες του. τοὺς ὑπουργούς!

—Ἀλήθεια παπού, ἐδῶ ἀμπάριζα παίζεις, καὶ θέλεις νάχης μαζί σου τοὺς καλύτερους ἀπὸ τὰ παιδιά! εἶπε ὁ Θάνος.

—Λοιπὸν ὁ πρωθυπουργὸς φτιάνει ἕναν κατάλογο μὲ τόσους ὑπουργούς, ὅσα εἶναι καὶ τὰ ὑπουργεῖα τῆς χώρας, καὶ τὸν δίνει στὸν Βασιληὰ νὰ τὸν ἐγκρίνη. Καὶ τότε ὁρκίζεται ἡ Νέα Κυβέρνηση μπροστὰ στὸ Βασιληά. Ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ ὁ πρωθυπουργὸς δηλαδὴ καὶ οἱ ὑπουργοὶ παρουσιάζονται στὴ Βουλή, καὶ ζητοῦν «ψῆφο ἐμπιστοσύνης». Πρέπει δηλαδὴ ἡ Βουλὴ νὰ ψηφίση ὅτι ναί, τοὺς θέλει καὶ τοὺς δέχεται.

—Κι' ὅταν πάρουν «ψῆφο ἐμπιστοσύνης» ἀπὸ τὴν Βουλή;

—Τότε στρώνονται στὴ δουλειά. Εἶναι πιὰ ὅλοι μαζί, ἡ κυβέρνηση τοῦ κράτους! Ὁ κάθε ὑπουργός, εἶναι καθὼς σοῦ εἶπα ἐπὶ κεφαλῆς ἑνὸς ὑπουργείου. Αὐτὸς εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ τὴν καλή του λειτουργία.

—Καὶ τί εἶναι τὸ ὑπουργεῖο παπού;

—Ὁ ὁρισμὸς τοῦ ὑπουργείου παιδί μου, εἶναι! «Κεντρική, δημόσια ὑπηρεσία, ποὺ διευθύνεται ἀπὸ τὸν Ὑπουργό».

—Δὲν τὸ πολυκαταλαβαίνω.. εἶπε ὁ Θάνος. Κάντο μου παποὺ λιανὰ σὲ παρακαλῶ!

—Καθὼς σοῦ ἐξήγησα ἄλλοτε παιδί μου, τὸ κράτος κάνει πολλὰ πράγματα γιὰ τοὺς πολίτες του. Ἔχει στρατὸ παραδείγματος χάριν. Ποιὸς τὸν φροντίζει; Μιὰ «κεντρικὴ» (δηλαδὴ ποὺ ἔχει αὐτὴ ὅλες τὶς εὐθύνες) «δημόσια ὑπηρεσία» (δηλαδὴ τοῦ κράτους), ποὺ διευθύνεται ἀπὸ ἕναν ὑπουργό. Γιὰ τὸν στρατό, αὐτὴ ἡ «κεντρικὴ δημόσια ὑπηρεσία» εἶναι τὸ ὑπουργεῖο τῶν στρατιωτικῶν. Κι' ὁ ὑπεύθυνος ὑπουργὸς ποὺ διευθύνει αὐτὸ τὸ ὑπουργεῖο, εἶναι ὁ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν.

—Πόσα ὑπουργεῖα ἔχομε παπού;

—Δὲν εἶναι ὡρισμένος ὁ ἀριθμός τους παιδί μου. Μποροῦν νὰ φτάσουν καὶ τὰ εἴκοσι. Μπορεῖ ὅμως νὰ εἶναι καὶ λιγότερα. Γιατὶ καμιὰ φορά, δυὸ ὑπουργεῖα γίνονται ἕνα ὅπως π. χ. τὸ ὑπουργεῖο Ὑγιεινῆς καὶ τὸ ὑπουργεῖο Προνοίας ἔγινε ὑπουργεῖο Ὑγιεινῆς καὶ Προνοίας, καὶ τώρα θὰ ξαναχωρίση πάλι καθὼς μαθαίνω, γιατὶ ἕνας ὑπουργὸς δὲν προφταίνει καὶ γιὰ τὰ δυό, τόση δουλειὰ ἔχουν! Ἐπίσης τὰ τρία πολεμικὰ ὑπουργεῖα γίνηκαν ἕνα, τὸ ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Ἀμύνης. Ἀκόμη ὡρισμένες ὑπηρεσίες ποὺ ἦταν σὲ ἕνα ὑπουργεῖο, χώρισαν κι' ἔγιναν ἄλλο, ἰδιαίτερο ὑπουργεῖο, ὅπως τὸ ὑπουργεῖο τοῦ Ἐμπορίου ποὺ ἦταν ἄλλοτε ὑπηρεσία τοῦ ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας.

—Καὶ ποιὰ εἶναι σήμερα τὰ ὑπουργεῖα αὐτὰ παποῦ:

—Εἶναι τὰ τρία πολεμικὰ— ὅπως τὰ λένε — ὑπουργεῖα, μὲ τὸν νέο τίτλο ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Ἀμύνης.

Τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν. Τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν. Τῶν Οἰκονομικῶν. Τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ παιδείας ποὺ λέγεται καὶ ὑπουργεῖο Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων. Τοῦ Ἐμπορίου, τῆς Βιομηχανίας. Τῆς Δικαιοσύνης, τῆς Προνοίας. Τῆς Ὑγιεινῆς. Τῆς Γεωργίας. Τῶν Δημοσίων Ἔργων. Τῶν Συγκοινωνιῶν. Τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας. Τῆς Ἐργασίας. Αὐτὰ εἶναι κατὰ κάποιο τρόπο τὰ βασικά. Ἀλλὰ κοντὰ σ' αὐτά, μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ τὸ Ὑπουργεῖο τῶν ΤριῶνΤ. (Δηλαδὴ Ταχυδρομεῖα, Τηλέγραφος, Τηλέφωνα). Ἕνα σύγχρονο κράτος πολιτισμένο ὅπως τὸ δικό μας, ἔχει νὰ φροντίση καθὼς εἴπαμε γιὰ πολλὰ πράγματα. Ποῦ νὰ τὰ φροντίση ἕνας ἄνθρωπος μονάχα! Ποῦ νὰ προφτάση! Ἔτσι ὅμως ποὺ ἕνας ὑπουργὸς ἔχει νὰ γνοιαστῆ γιὰ ἕνα πρᾶγμα μονάχα — ὁ ἕνας γιὰ τὴν συγκοινωνία, ὁ ἄλλος γιὰ τὰ σχολεῖα, ὁ τρίτος γιὰ τὰ δικαστήρια, καὶ πάει λέγοντας ἡ δουλειὰ μοιράζεται καὶ γίνεται λαμπρά! Ἀλλὰ κι' ὁ ὑπουργὸς δὲν εἶναι βέβαια μόνος του στὸ ὑπουργεῖο! Ὅταν μὲ τὸ καλὸ πᾶμε στὴν Ἀθήνα, θὰ δῆς πὼς τὸ κάθε ὑπουργεῖο εἶναι ἕνα χτήριο τεράστιο, μὲ τρία καὶ μὲ τέσσερα πατώματα! Ἐκεῖ ἐργάζονται τοῦ κόσμου οἱ ὑπάλληλοι. Ἐπὶ κεφαλῆς εἶναι ὁ Ὑπουργός, ποὺ ἔχει γιὰ βοηθὸ τὸν Γενικὸ Γραμματέα. Ἔπειτα εἶναι ὁ Γενικὸς Διευθυντής, οἱ διευθυντὲς καὶ οἱ τμηματάρχες. Κι' ἔπειτα ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑπάλληλοι ποὺ σοῦ εἶπα.

—Ὁ Ὑπουργὸς τοὺς προστάζει;

—Βέβαια. Εἶναι σὰν τὸν καπετάνιο στὸ καράβι του. Αὐτὸς ἔχει τὴν εὐθύνη γιὰ τὸ κάθε τι. Ἂν γίνη τίποτε στραβὸ στὸ ὑπουργεῖο του, ὁ κάθε βουλευτὴς ἔχει δικαίωμα νὰ τὸν κατηγορήση γι' αὐτό. Γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ κάνουν νόμους, αὐτὴ εἶναι ἡ δουλειὰ τῶν βουλευτῶν! Νὰ κάνουν ἔλεγχο στοὺς ὑπουργούς. Ὁ ὑπουργὸς ποὺ θὰ τὸν κατηγορήση βουλευτὴς γιὰ κάτι, ἀπολογεῖται στὴ Βουλή, ἐξηγεῖ. Ἂν τὸ ζήτημα εἶναι σοβαρό, πρέπει νὰ ρωτήση τὴ Βουλὴ ἂν ἐξακολουθεῖ νὰ τοῦ ἔχη ἐμπιστοσύνη. Οἱ βουλευτὲς ψηφίζουν. Κι' ἂν πάρη ψῆφο ἐμπιστοσύνης, τὸ ζήτημα σταματάει ἐδῶ. Ἂν δὲν πάρη, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ παραιτηθῆ. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ ὑπουργοὶ γιὰ ὅλα τὰ σοβαρὰ ζητήματα τοῦ κράτους συνεδριάζουν καὶ παίρνουν ἀπόφαση μαζί, (γι' αὐτὸ λέγονται καὶ «Ὑπουργικὸ Συμβούλιο», κι' ὁ Πρωθυπουργὸς λέγεται καὶ «Πρόεδρος τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου») ὅταν ἕνας ὑπουργὸς κάνει κάτι σοβαρὸ ποὺ δὲν τὸ ἐγκρίνει ἡ Βουλή, μπορεῖ νὰ γεννηθῆ ζήτημα ἐμπιστοσύνης γιὰ ὅλη τὴν Κυβέρνηση. Καὶ νὰ ὑποχρεωθῆ νὰ παραιτηθῆ ὅλη ἡ Κυβέρνηση, ὁπότε ὁ Βασιληάς, θὰ διορίση ἄλλον πρωθυπουργό.

—Καθὼς καταλαβαίνω παπού, ὅταν ἡ Κυβέρνηση δὲν κάνει τὸ καθῆκον της, ἡ Βουλὴ δὲν τῆς δίνει ψῆφο ἐμπιστοσύνης, κι' ὁ Βασιληὰς τὴν παύει. Παύει δηλαδὴ τὸν Πρωθυπουργὸ καὶ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 555)

Τόν καιρό του ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ ΔΕΛΤΑ

20όν.

Πολλὲς ὧρες εἶχαν περάσει, ὅταν ἕνα λαφρὺ ξύσιμο στὸ ξύλινο παραθυρόφυλλο κίνησε τὴν προσοχή του.

Ἀνασηκώθηκε κι ἀκροάστηκε. Πάλι τὸ ξύσιμο ἀκούστηκε, λαφρύ, προσεκτικό.

Ὁ Νικήτας σηκώθηκε σιγανά, καὶ παίρνοντας γωνιὰ - γωνιά, γιὰ νὰ μὴν τὸν δεῖ ὁ ξενοδόχος ἂν τύχαινε νὰ εἶναι ξυπνητὸς στὸ πλαγινὸ χώρισμα, σίμωσε στὸ παράθυρο καὶ μὲ τὸ νύχι χτύπησε τὸ παραθυρόφυλλο τρεῖς φορὲς ἀριὰ καὶ ὕστερα ἄλλες δυὸ ἀπανωτά.

Ἀπέξω ἀκούστηκε τὸ ἴδιο σημεῖο.

Ἀκουμπισμένος στὸν τοῖχο ὁ Νικήτας ἔστησε τὴν προσοχή του στὸ κουφὸ βῆμα ποὺ ἀπομακρύνουνταν. Καὶ σὰν ἔσβησε ὁλότελα, ἄνοιξε τὸ παράθυρο ὅσο ποὺ νὰ περάσει τὸ χέρι, καὶ πασπατεύοντας στὸ πεζούλι, βρῆκε μιὰ στενὴ ξύλινη θήκη, τὴν πῆρε, ἔκλεισε τὸ παράθυρο, καὶ προσεκτικὰ γύρισε στὴ θέση του.

Ἐκεῖ, στὸ ἀμυδρὸ φῶς τῶν μισοχωνεμένων ξύλων τοῦ τζακιοῦ, ἄνοιξε τὴ θήκη, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα μιὰ περγαμηνὴ καὶ διάβασε:

«Φύγε ξημερώματα ἀνατολικά. Πρόκανέ με στὸ Δραχάνι. Ἂν δὲ μὲ βρεῖς ἐκεῖ, τράβα γιὰ τὴ Σέταινα. Πρέπει νὰ σὲ δῶ. Ν.Ο.Α.».

Ὁ Νικήτας ἔριξε τὴν περγαμηνὴ στὴ φωτιά, τὴν κοίταξε ὥσπου ἀποκάηκε, καὶ πλάγιασε πάλι νὰ κοιμηθεῖ.

Μὰ ξαφνα κάποιος ἔσφιξε τὸ χέρι του. Ἦταν ὁ Μιχαὴλ ποὺ εἶχε συρθεῖ κοντά του.

— Τί λέγει; ψιθύρισε.

— Πῶς πρέπει νὰ φύγω, ἀποκρίθηκε ἐπίσης σιγὰ ὁ Νικήτας.

Καὶ τοῦ ξαναεῖπε τὰ λόγια ποὺ διάβασε.

— Κάτι σοβαρὸ εἶναι. Θὰ φύγω ξημερώματα, σὰ φύγει καὶ ὁ Γρηγόρης. Ἔχω δυὸ ἄλογα ἕτοιμα. Ἐσὺ μεῖνε δῶ, καὶ μὲ τὸ πρῶτο μήνυμα ποὺ θὰ σοῦ στείλομε, ξεπετάξου στὸ Βουτέλιο καὶ εἰδοποίησε τὸν Αὐτοκράτορα.

Καὶ πλάγιασαν πάλι κι ἀποκοιμήθηκαν ὡς τὸ πρωΐ.

ΙΕ΄.
ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ

Στὸ μεταξὺ ὁ Κωνσταντῖνος, ἀφοῦ ξεφορτώθηκε τὸν ξενοδόχο στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, κυνήγησε τὸν Δραξὰν καὶ τὸ σύντροφό του, ποὺ τρεχάτα κατέβαιναν κατὰ τὸ Βουτέλιο.

Στὸ μισὸ δρόμο ὅμως σταμάτησαν. Ὁ Δραξὰν ἅπλωσε τὸ χέρι κι ἔδειξε τοῦ συντρόφου του τὰ μεγάλα κτίρια, τὰ παλάτια τοῦ Ρωμανοῦ μὲ τὶς φλόγες ποὺ ὁλοένα ἁπλώνουνταν καὶ φώτιζαν καὶ ἅρπαζαν τὰ γειτονικὰ σπίτια, σκορπίζοντας βαρὺ μαῦρο σύννεφο στὸ σκοτεινὸ οὐρανό. Ὕστερα, μὲ σκυφτὸ κεφάλι, ὁ Δραξὰν καὶ ὁ σύντροφός του γύρισαν πίσω καὶ πέρασαν κοντὰ στὸν Κωνσταντῖνο χωρὶς νὰ τὸν δοῦν στὸ σκοτάδι.

—Ὅσο δὲν ξέρω ποῦ βρίσκεται ὁ Τσάρος, ἔλεγε ὁ Δραξάν, δὲν καταπιάνομαι τίποτα. Πηγαίνοντας στὴ Σέταινα, θὰ σταματήσω...

Τὰ ὑπόλοιπα χάθηκαν.

Ὁ Κωνσταντῖνος τοὺς ἀκολούθησε ὅσο μποροῦσε πιὸ κοντά. Μὰ οἱ δυὸ ἄντρες μιλοῦσαν σιγὰ καὶ δὲν ἄκουε τί ἔλεγαν. Μόνο τ' ὄνομα ἑνὸς χωριοῦ, ποὺ ἔλεγαν καὶ ξανάλεγαν, ἔφθασε στ' αὐτιά του: «τὸ Δραχάνι».

Πολλὴν ὥρα πήγαιναν στὸ μεγάλο δρόμο. Ὕστερα ἀνέβηκαν ἀπὸ ἕνα δεντροσκέπαστο μονοπάτι, καὶ σὲ λίγο ἔφθασαν σ' ἕνα ἐρημοκλήσι χτισμένο ἀπάνω στὸ ριζοβούνι.

"Εβγαλε μιὰ περγαμηνὴ καὶ διάβασε..."

Ὁ Δραξὰν χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ κελιοῦ ποὺ στέκουνταν κολλητὸ στὴν ἐκκλησία, κι ἕνας γέρος παπάς, μὲ ἀναμμένο λυχνάρι στὸ χέρι, τοὺς ἄνοιξε.

— Οἱ Ἅγιοι Πατέρες βοήθειά σας, χριστιανοί, εἶπε. Τί ζητᾶτε;

— Νὰ μᾶς ἀφήσεις μονάχα νὰ ζεσταθοῦμε καὶ νὰ ἡσυχάσομε στὸ κελί σου, ὥσπου νὰ ξημερώσει, ἀποκρίθηκε ὁ Δραξάν.

Ὁ παπὰς ἄνοιξε διάπλατα τὴν πόρτα καὶ τοὺς ἔβαλε μέσα. Καὶ ἡ πόρτα ἔκλεισε πάλι.

Ὁ Κωνσταντῖνος περίμενε ὥσπου εἶδε τὸ φῶς νὰ σβήσει στὸ κελί, καὶ τότε ἔτρεξε πίσω στὸν ξενώνα, χτύπησε τὸ παράθυρο, ἄφησε στὸ πεζούλι τὴ θήκη, μὲ τὴν περγαμηνὴ ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει γιὰ τὸν Νικήτα, κι ἔφυγε πάλι γιὰ τὸ ἐρημοκλήσι τοῦ βουνοῦ.

Ἡ μέρα χάραζε σὰν ἔφτασε.

Τῆς ἐκκλησίας ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτὴ κι ἕνα κεράκι ἔκαιε στὸ σκοτάδι ἐμπρὸς στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας.

Τοῦ φάνηκε ἡ ἐκκλησία ἄδεια. Μπῆκε μέσα ἀγάλια - ἀγάλια, πατώντας λαφριά, ἄναψε κι ἐκεῖνος ἄλλο κεράκι, τὸ ἔμπηξε στὸ μανουάλι, προσκύνησε, κι ἀποτραβήχθηκε σὲ μιὰ γωνιὰ νὰ προσευχηθεῖ.

Ἔξαφνα ἀνατρίχιασε. Ἕνας ἀναστεναγμὸς σὰν ἀναφιλητὸ ἀκούστηκε στὸ βάθος τῆς ἐκκλησίας. Κοίταξε, μὰ δὲν εἶδε τίποτα. Λίγο - λίγο ὅμως τὸ μάτι του συνήθισε στὸ σκοτάδι, καὶ ξεχώρισε, στὸ Ἱερὸ μπροστά, ἕνα ἀντρίκειο κορμὶ μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο καὶ κρυμμένο στὰ χέρια.

Δυὸ - τρεῖς κομμένες λέξεις ἔφθασαν στ' αὐτιά του.

—Ἐπίορκος!... μουρμούριζε ὁ ἄντρας. Συγχώρησε, ὦ Θεομῆτορ... ἡ τὴ ζωή μου δύστυχη πατρίδα μου... γι' αὐτήν... καὶ τὸν ὅρκο μου...

Ὁ Κωνσταντῖνος ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Δραξάν, καὶ ἀναστατώθηκε ἡ ψυχή του ὅλη.

Τοῦ φάνηκε ἱεροσυλία πὼς ἄκουε αὐτός, ὁ ἐχθρὸς τοῦ Δραξάν, τὴν ξομολόγηση τῆς θλιμμένης του ψυχῆς πρὸς τὴν Παναγία.

Βούλωσε τ' αὐτιά του μὲ τὰ χέρια του γιὰ νὰ μὴν ἀκούσει περισσότερα κι ἀκροπατώντας βγῆκε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

Πυκνὸ καὶ σκοτεινὸ ἦταν τὸ δάσος γύρω. Ὁ Κωνσταντῖνος ἀπομακρύνθηκε μέσα στὰ δέντρα, συγκινημένος καὶ ταραγμένος.

Πρώτη φορὰ στὴ ζωή του σκέφθηκε πὼς ὁ ἐχθρός του ἦταν ἄνθρωπος, καὶ μποροῦσε νὰ ὑποφέρει ὅσο κι αὐτὸς ὁ ἴδιος. Σκέφθηκε πώς, ὅπως ἐκεῖνος ὑπηρετοῦσε τὴν πατρίδα του, ἔτσι καὶ ὁ Δραξὰν γιὰ τὴν πατρίδα του πολεμοῦσε, πὼς εἶχε παραβεῖ ὅρκο δοσμένο στὸν ἀντίπαλό του, πὼς εἶχε ἀφήσει τὴ γυναίκα του, τὰ παιδιά του, τὰ πλούτη καὶ τὶς τιμὲς τοῦ Βυζαντίου γιὰ νὰ γυρίσει στὰ βουνά του καὶ νὰ τὰ διαφεντέψει.

Καὶ ὁ Κωνσταντῖνος θυμήθηκε τότε τὰ λόγια του, τὴν περίλυπη φωνή του, ὅταν τὴν παραμονὴ τὸ βράδυ εἶχε πεῖ τοῦ Μιχαὴλ πὼς τοῦ θύμιζε μιὰ γυναίκα, τὴ δική του βέβαια, τὴν Ἑλληνίδα ποὺ ἔμοιαζε τοῦ ἀδελφοῦ της.

Καὶ σὲ λίγο, σὰ θὰ ἔφευγε ὁ Δραξὰν νομίζοντας πὼς ἡ νύχτα τὸν εἶχε φυλάξει ἀπὸ κάθε ἐχθρικὸ μάτι, δὲ θὰ ἔβλεπε τὸν Ἕλληνα, κρυμμένο ἀνάμεσα στὰ δέντρα, ποὺ τὸν παραμόνευε, ποὺ τὸν κυνηγοῦσε, ποὺ μιὰ καὶ μόνη σκέψη εἶχε, πῶς νὰ τὸν παραδώσει στὸν ἀφέντη του, πρὶν προφθάσει αὐτὸς νὰ ἐκτελέσει τοὺς σκοπούς του.

Τοὺς εἶχε ἀκούσει τὴν παραμονὴ τοὺς σκοπούς του. Ἤξερε πὼς κάποια προδοσία ἑτοιμάζουνταν, πώς, ἀπὸ ἕνα φρούριο αὐτοκρατορικό, μερικοὶ ἀξιωματικοὶ τῆς φρουρᾶς συνεννοοῦνταν μὲ τὸν Δραξὰν νὰ σηκώσουν ἐπανάσταση στὴ χώρα καὶ νὰ παραδώσουν στοὺς Βουλγάρους τὸ κάστρο ποὺ τοὺς τὸ εἶχε ἐμπιστευθεῖ ὁ Αὐτοκράτορας. Μὰ τ' ὄνομα τῆς χώρας δὲν τὸ εἶχαν πεῖ, καὶ πρῶτα - πρῶτα αὐτὸ ἔπρεπε νὰ μάθει, καὶ νὰ πιάσει τὸν Δραξὰν πρὶν ξεσπάσει τὸ κίνημα.

Κι ἐνόσω αὐτὸς τὸν παραφύλαγε ἀπέξω, μέσα στὴν ἐκκλησία παρακαλοῦσε ὁ Δραξὰν νὰ τοῦ συγχωρεθεῖ ἡ ἐπιορκία του πρὸς τὸν ἐχθρό του. Καὶ παρακαλοῦσε γιὰ τὴν πατρίδα του, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε καὶ ἀπὸ τὴ γυναίκα του καὶ ἀπὸ τὰ παιδιά του περισσότερο!...

Ὁ Κωνσταντῖνος ἔκρυψε τὰ μάτια του στὴ χούφτα του. Πρώτη φορὰ αἰσθάνουνταν τὴν ἀσχημιὰ τοῦ πολέμου, ὅταν ὁ ἀντίπαλος εἶναι ἁγνὸς κι εὐγενικός, καὶ ἄλλο κακὸ δὲν ἔκανε παρὰ νὰ γεννηθεῖ σὲ ξένη κι ἐχθρικὴ φυλή...

Ἔπεσε στὰ γόνατα κι ἔκανε τὸ σταυρό του, καὶ μουρμούρισε τὴν προσευχὴ ποὺ εἶχε ἀρχίσει στὴν ἐκκλησία μέσα, προσευχὴ πού, μικρὸς - μικρὸς σὰν ἦταν, τοῦ τὴν εἶχε μάθει ἡ μητέρα του:

«... ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν...».

Καὶ τὴ θυμήθηκε τὴ μητέρα του, ὄμορφη, καλὴ καὶ νέα, σὰν τοῦ μάθαινε, ὁδηγώντας τὸ χέρι του, νὰ κάνει τὸ σταυρό του, καὶ τοῦ ἦλθε πάλι ἡ παλιὰ νοσταλγία, ἡ τρίσβαθη λαχτάρα γιὰ τὴ φωνή της, γιὰ κείνην...

«Μητέρα! μητέρα...» μουρμούρισε.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο του τὸ ἱερὸ βιβλίο, καὶ τὸ ἄνοιξε στὴ σημαδεμένη σελίδα ὅπου βρίσκουνταν τὸ «Πάτερ ἡμῶν».

Ἦταν ἀκόμα σκοτεινὰ κάτω ἀπὸ τὸ πυκνὸ φύλλωμα, καὶ σχεδὸν δὲν ἔβλεπε νὰ διαβάσει. Ἀλλὰ στὴ σελίδα αὐτὴ ξεχώριζε ἕνας φαρδὺς μουντὸς λεκὲς ἀπὸ αἷμα, τὸ αἷμα τῆς μητέρας του ποὺ τὴν εἶχαν σφάξει οἱ Βούλγαροι...

Καὶ μεμιᾶς ξύπνησε στὸ νοῦ του ἡ φρικτὴ ἐνθύμηση! Εἶδε πάλι τὸν πατέρα του καρφωμένο στὸ δέντρο μὲ τὴ λόγχη τοῦ Ἰβάτζη...

«Ἄ, ὄχι! Ὄχι! Συγχώρεση δὲν ἔχει! Ὄχι ἀκόμα! Ὁ Ἰβάτζης ζεῖ!»

Καὶ τὸ μίσος, ἀπεριόριστο, ἀνημέρευτο, ἀμείλικτο, ξύπνησε μέσα του γιὰ τὴ φυλὴ ὅλη ποὺ ἔβγαλε θηρία σὰν τὸν Ἰβάτζη, σὰν τὸν Σαμουήλ, σὰν τὸ Βλαδισλάβ, σὰν ὅλα ἐκεῖνα τὰ διψασμένα κτήνη ποὺ ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶχαν πνίξει στὸ αἷμα τὴν ἀνυπεράσπιστη Ἀδριανούπολη.

Καὶ ὁ Δραξὰν ἦταν τῆς ἴδιας φυλῆς! Κι' αὐτὸς θὰ ἔκαμνε τὰ ἴδια ἂν δὲ βρίσκουνταν τότε αἰχμάλωτος στὴ Θεσσαλονίκη.

«Ὄχι! Συγχώρεση δὲν ἔχει! Εἶναι οἱ φυλές μας ἐχθρικές! Ἢ ἡ μία ἢ ἡ ἄλλη πρέπει νὰ χαθεῖ!»

Ὅλη ἡ ἀγριάδα τῆς ψυχῆς του εἶχε ξυπνήσει μέσα του. Ὁ Δραξὰν δὲν ἦταν πιὰ ὁ ταπεινωμένος ἄνθρωπος ποὺ παρακαλοῦσε τὴν Παναγία, ἀλλὰ ὁ σύντροφος τοῦ Ἰβάτζη καὶ ὁ ὁμόφυλός του.

Ὁ Δραξὰν βγῆκε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ μπῆκε στὸ κελί, καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο ξαναβγῆκε μὲ τὸν Ρωμαῖο, ἀποχαιρέτησαν τὸν παπὰ καὶ κατέβηκαν στὸ μεγάλο δρόμο.

Ὁ Κωνσταντῖνος δὲν τοὺς ἀκολούθησε. Ἤξερε πὼς θὰ πήγαιναν στὴ Σέταινα, ἄκουσε τὴ λέξη «Δραχάνι» κι ἀποφάσισε νὰ πάγει ἐκεῖ.

Ἔκοψε δρόμο ἀπὸ γνωστά του μονοπάτια, ἀγόρασε ἀπὸ ἕναν ξυλοκόπο τὴ φορεσιά του, τὸ τσεκούρι του καὶ τὰ ξύλα ποὺ κουβαλοῦσε στὴ ράχη, τὰ φόρτωσε στὴ δική του, καί, τάχα πὼς ἦταν ξυλοκόπος καὶ πήγαινε νὰ πουλήσει τὰ ξύλα του, τράβηξε κι αὐτὸς γιὰ τὸ Δραχάνι, ὅπου ἔφθασε τὴν ὥρα ποὺ βασίλευε πιὰ ὁ ἥλιος.

Τὸ Δραχάνι ἦταν μεγάλο χωριό, χτισμένο στὴν ὄχθη μικροῦ ποταμοῦ, μὲ ὡραῖα περιβόλια καὶ πέτρινες καλύβες καλοχτισμένες, καὶ οἱ χωρικοί, χωρὶς νὰ εἶναι πλούσιοι, ζοῦσαν ὅμως μὲ ἄνεση.

Ἔβρεχε δυνατά.

Ὁ Κωνσταντῖνος πῆγε ἴσια στὸν ξενώνα.

Σὰν ὅλους τοὺς ξενῶνες, ποὺ δὲ βρίσκουνταν ἀπάνω σὲ μεγάλο δρόμο, ἦταν κι αὐτὸς μικρὸς καὶ στενόχωρος. Τὸ μαγειριὸ ποὺ ἦταν συνάμα καὶ τραπεζαρία, κι ἕνα - δυὸ ἄλλα δωμάτια μικρά, ἀρκοῦσαν μὲ τὸ παραπάνω γιὰ τοὺς λίγους ταξιδιῶτες πού, ἀργὰ καὶ ποῦ, περνοῦσαν ἀπὸ κεῖ.

Ὁ Κωνσταντῖνος, ἀφοῦ παζάρεψε καὶ πούλησε τὰ ξύλα του, κάθησε κοντὰ στὸ τζάκι νὰ στεγνώσει τὰ ροῦχα του, καὶ ζήτησε ψωμὶ κι ἐλιές, τὸ φτωχικὸ φαγὶ τοῦ χωρικοῦ.

Ὁ ξενοδόχος τοῦ τὰ ἔφερε μ' ἕνα κανάτι κρασὶ καὶ κάθησε ἀντίκρυ του.

— Στὴν ὑγειά σου, πατριώτη, εἶπε γεμίζοντας τὸ ποτήρι τοῦ Κωνσταντίνου καὶ τὸ δικό του, καὶ πὲς μιὰν εὐχὴ νὰ ἐξακολουθήσει ἡ βροχὴ καὶ νὰ μοῦ στείλει ὁ Ἅγιος Κύριλλος κανένα - δυὸ ἄλλους μουσαφίρηδες ἀκόμα.

— Δὲν πᾶνε καλὰ οἱ δουλειές; ρώτησε ὁ Κωνσταντῖνος.

— Στοὺς ἥσυχους καιροὺς δὲν πᾶνε καλά, ἀποκρίθηκε ὁ ξενοδόχος. Μὰ τώρα τελευταῖα περνᾶ κάμποσος κόσμος ἀπὸ δῶ, στρατιῶτες κι ἀξιωματικοί, καὶ στρατηγοὶ ἀκόμα. Ὁ μεγάλος δρόμος εἶναι, λέγει, στὰ χέρια τῶν Ἑλλήνων;

—Ἔτσι φαίνεται, ἀποκρίθηκε ὁ Κωνσταντῖνος. Περνοῦν, λές, καὶ στρατηγοί; Ποῦ πᾶνε;

— Φεύγουν ἀπὸ τὸ Βουτέλιο.

Ὁ Κωνσταντῖνος καμώθηκε τὸν ἀνήξερο.

— Γιατί; ρώτησε.

— Δὲν ξέρω. Μὰ γίνηκαν τὶς προάλλες μάχες στὴν Ἐγνατία ὁδὸ καὶ ὁ Βασιλέας τῶν Ἑλλήνων πήγαινε στὸ Βουτέλιο, καὶ ὅλοι ἔτρεχαν νὰ τὸ διαφεντέψουν. Τώρα ὅμως γυρνοῦν πίσω. Θὰ πεῖ πὼς ἔπεσε τὸ Βουτέλιο. Τρεῖς μεγάλοι στρατηγοὶ πέρασαν ἀπὸ δῶ καὶ πήγαιναν στὰ Μογλενὰ βιαστικὰ καὶ γρήγορα.

— Ποιοὶ στρατηγοί;

— Πρῶτα ὁ Ἠλίτζης [1], ὕστερα ὁ Κασκάνος [2] μὲ τὸν Ἰβάτζη.

— Καὶ πήγαιναν ὅλοι στὰ Μογλενά;

1. Ἠλίτζης: λαμπρὸς στρατηγὸς τοῦ Σαμουὴλ καὶ ὕστερα τοῦ Ρωμανοῦ ποὺ τὸν εἶχε διορίσει φρούραρχο στὰ Μογλενά, χώρα πολὺ ὀχυρωμένη, βορειοανατολικὰ ἀπὸ τὰ Βοδενά. Ὁ Ἠλίτζης ἦταν ἄρχοντας παντοδύναμος σ' ὅλη τὴν περιφέρεια τῶν Μογλενῶν καὶ ἀπὸ πριγκηπικὴ οἰκογένεια.

2. Δομετιανὸς Κασκάνος: βολιὰς Βούλγαρος καὶ σύμβουλος τοῦ Ρωμανοῦ.

— Δὲν ξέρω...

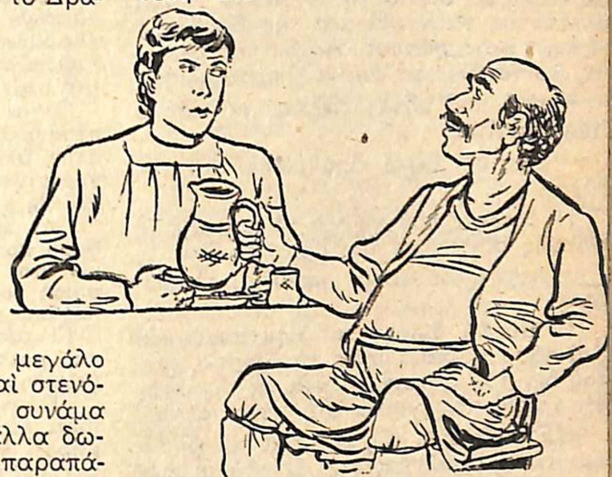
Λαφρὺς χτύπος στὴν πόρτα τὸν διέκοψε. Σηκώθηκε καὶ μισοάνοιξε.

— Τί θές, κορίτσι μου; ρώτησε,— κ ἐξακολούθησε: Θέλεις νὰ μοῦ πουλή σεις κανένα πανέρι; Ὄχι;... Δὲ σὲ μέ λει; Θὲς νὰ μπεῖς μέσα;

Καμιὰ ἀπάντηση δὲν ἀκούονταν, κα ὁ ξενοδόχος ἐξακολουθοῦσε:

— Βρέχει ἔξω; Καὶ κρυώνεις, ἔ;

Ὁ Κωνσταντῖνος πετάχθηκε ἀπὸ τ θέση του.

— Πὲς μιὰ εὐχὴ νὰ ἐξακολουθήση ἡ βροχή...

— Ποιὰ εἶναι; Ποιὰ εἶναι; Φέρ'την μέ σα, φώναξε κι ἔτρεξε στὴν πόρτα κα τὴν ἄνοιξε ὁλόκληρη.

Μπροστά του στέκουνταν ἡ Βουβή, μ τὰ μαλλιά της ξέπλεκα καὶ μουσκεμέν ἀπὸ τὴ βροχή. Ἦταν φορτωμένη πανέ ρια καλαμένια, μεγάλα καὶ μικρά, σὰ αὐτὰ ποὺ πλέκουν οἱ χωρικοί, καὶ τ μεγάλα μαῦρα μάτια της, μὲ τὴ λαφιο σμένη τους ἔκφραση, ἔλαμπαν ὁλοφώ τεινα στὸ πρόσωπό της.

Ὁ Κωνσταντῖνος τὴν τράβηξε μέσ καὶ τὴν ἔφερε μπρὸς στὴ φωτιά.

— Σὲ ξαναβρίσκω ἐπιτέλους ! εἶπ χαρούμενα. Καὶ δὲν μπορεῖς πιὰ νὰ μο ξεφύγεις σὰν τὴν ἄλλη φορά...

Μὰ ἡ Βουβὴ τράβηξε τὸ χέρι της ἀπ τὰ δικά του, καὶ γυρνώντας στὸν ξενο δόχο μὲ τὸ δάχτυλο σχεδίασε στὸ στῆ θος της ἕνα σταυρό.

Ὁ ξενοδόχος τὴν κοίταξε χωρὶς ν καταλαβαίνει.

— Τί θές, κορίτσι μου; ρώτησε μὲ κά ποια ἀνυπομονησία.

Πάλι μὲ τὸ δάχτυλο ἡ Βουβὴ σχεδία σε ἕνα σταυρὸ στὸ στῆθος της καὶ μὲ τ δεξὶ χέρι, ἑνώνοντας τὸν ἀντίχειρα μ τὸ τέταρτο δάχτυλο, ἔκανε πὼς εὐλο γοῦσε.

— Δὲν καταλαβαίνω! Δὲν καταλα βαίνω! φώναξε ὁ ξενοδόχος.

—Ἐγὼ κατάλαβα! ἀναφώνησε ὁ Κω σταντῖνος. Γυρεύεις παπά;

— Ναί, ἔκανε μὲ τὸ κεφάλι ἡ Βουβή

— Γυρεύεις παπά; Τί νὰ τὸν κάνεις ρώτησε γελώντας ὁ ξενοδόχος. Μήπω ἔχεις σκοπὸ νὰ παντρευθεῖς; Καὶ δὲ πᾶς στὴν ἐκκλησία νὰ τὸν βρεῖς τὸ παπά;

Ἡ Βουβὴ ἔκανε νόημα «ὄχι».

— Δὲν τὸν θέλεις αὐτόν; Θέλεις τί;.. Νὰ ἔλθει ἐδῶ; Τί λές, κορίτσι μου;

Ὁ Κωνσταντῖνος παραμέρισε τὸν ξε νοδόχο καὶ ρώτησε τὴ Βουβή:

— Δὲ θέλεις τὸν παπὰ τοῦ χωριοῦ;... Εἶναι, λές, ἕνας ἐδῶ; Στὸν ξενώνα; — καὶ γυρνώντας στὸν ξενοδόχο: Εἶναι δῶ κανένας παπάς;

—Ἦταν, εἶπε ὁ ξενοδόχος. Ἔφθασε κοντὰ τὸ μεσημέρι κι ἔφαγε δῶ, μὰ δὲ στάθηκε καθόλου νὰ ξεκουραστεῖ, ἂν κι ἔρχουνταν ἀπὸ μακρυά. Καὶ τὸ ζῶο του ἦταν κατακουρασμένο.

— Καὶ ποῦ πῆγε; ρώτησε ὁ Κωνσταντῖνος.

— Γύρευε κάποιον, θαρρῶ, καὶ γύρισε κάμποσα σπίτια τῆς γειτονιᾶς,— καὶ βλέποντας τὰ γνεψίματα τῆς Βουβῆς: Ἔτσι εἶναι; ρώτησε. Αὐτὸν γυρεύεις; Ε, λοιπὸν ὕστερα ἔφυγε ἀπὸ τὸ χωριό.

— Καὶ ποῦ πῆγε; Ξέρεις; ρώτησε ὁ Κωνσταντῖνος.

—Ὄχι, δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε ὁ ξενοδόχος.

Ἡ ἀγωνία ποὺ γέμιζε τὰ μάτια τῆς Βουβῆς συγκίνησε τὸν Κωνσταντῖνο.

— Αὐτὸν τὸν παπὰ γυρεύεις; τὴ ρώτησε.

Ἡ Βουβὴ ἔγνεψε πάλι καταφατικά. Καὶ τόσο παρακαλοῦσε τὸ βλέμμα της, ποὺ δὲν τοῦ ἔκαμνε καρδιὰ νὰ τὴν ἀφήσει χωρὶς παρηγοριὰ στὴ μοναξιά της.

—Ἔννοια σου, τῆς εἶπε, θὰ τὸν βροῦμε,— καὶ γυρνώντας στὸν ξενοδόχο: Δὲν μπορεῖς ἄραγε νὰ μάθεις ἀπὸ τοὺς γειτόνους ποῦ πῆγε;

Μὰ τὴν ἴδια ὥρα κάποιος χτύπησε δυνατὰ τὴν πόρτα κι ὁ ξενοδόχος ἔτρεξε ν' ἄνοιξε.

Ἕνας κουρελιασμένος, κουτσός, τυλιγμένος στὴν κάπα του, καὶ μὲ τὴν κουκούλα βαθιὰ κατεβασμένη στὸ πρόσωπο, μπῆκε μέσα κι ἔκλεισε τὴν πόρτα...

Ὁ Κωνσταντῖνος ἀπὸ τὰ ροῦχα ἀναγνώρισε τὸν Νικήτα.

— Τί θέλεις; εἶπε δυσαρεστημένα ὁ ξενοδόχος. Τράβα παρακάτω, χριστιανέ, ζητιάνους δὲ θέλω ἐδωπέρα.

— Τί; εἶπε ὁ κουτσός. Ἔτσι δέχεσαι τοὺς δυστυχισμένους ἀδελφούς σου, ποὺ στὸν πόλεμο ἔχασαν καὶ τὸ φῶς καὶ τὴν ὑγεία τους;

Καὶ παραμερίζοντάς τον, σίμωσε τὸν Κωνσταντῖνο ποὺ στέκουνταν πλάγι στὸ τζάκι:

— Κάνε μου θέση, παλικάρι, εἶπε. Βρέχει ἔξω κατακλυσμὸς καὶ μούσκεψα...— καὶ κρυφὰ μουρμούρισε: Ἔλα ἔξω, ἔχω νὰ σοῦ πῶ!

Ἡ Βουβὴ καθὼς ἄκουσε τὴ φωνή του, ανατρίχιασε. Ἔριξε μιὰ ματιὰ τοῦ Κωνσταντίνου καὶ πάλι τοῦ κουτσοῦ, καὶ τρομαγμένη ἀποτραβήχθηκε στὴν πόρτα.

Μὰ ὁ ξενοδόχος ἔτρεξε κι ἄρπαξε τὸν κουτσὸ ἀπὸ τὴν κάπα του.

—Ὄχι, ὄχι! Δὲν κάνει νὰ μείνεις ἐδῶ!! εἶπε θυμωμένα. Σὰ θές, πήγαινε στὸ στάβλο νὰ καθήσεις! Γέμισες τὸν κόσμο νερά! Φύγε ἀπὸ δῶ! Ὁ ξενώνας μου δὲν εἶναι γιὰ τὰ κουρέλια σου.

Καὶ μὲ τὶς σπρωξιὲς τὸν ἔβγαλε ἔξω.

—Ἔτσι μεταχειρίζεσαι τοὺς ἀδελφούς σου ποὺ ἔχασαν τὸ φῶς καὶ τὴν ὑγεία τους στὸν πόλεμο... φώναξε ὁ Νικήτας κάμνοντας πὼς θέλει ν' ἀντισταθεῖ,— μὰ μιὰ τελευταία σπρωξιὰ τοῦ ξενοδόχου τὸν ἔριξε στὰ σκαλοπάτια καὶ ἡ πόρτα ἔκλεισε.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

Τί πρέπει νὰ κάνουμε

ΩΣΠΟΥ ΝΑΡΘΗ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

Θὰ ἦταν βέβαια πολὺ καλύτερα ἂν ἦταν τρόπος νὰ προλαβαίναμε τὰ δυστυχήματα καὶ τὶς ἀρρώστειες παρὰ νὰ ξέρωμε νὰ δίνωμε τὶς πρῶτες βοήθειες.

Ὅμως δυστυχῶς αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο. Τὸ ἀνθρώπινο σῶμα, καὶ γενικά, ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμός, εἶναι ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ἕνα θαῦμα ἀκριβοζυγισμένης ἰσορροπίας καὶ δύναμης, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη, μπορεῖ νὰ πάθη τόσο εὔκολα. Ἀκόμη καὶ ὁ Ὁμηρικὸς ἥρωας, ὁ Ἀχιλλέας, εἶχε ἕνα ἀδύνατο σημεῖο στὸ κορμί του: τὴ φτέρνα του. Καὶ μιὰ σαϊτιὰ στὴ φτέρνα τοῦ κόστισε τὴ ζωή.

Ἔτσι λοιπὸν ὅπως εἴπαμε καὶ στὸ προηγούμενο, ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη μπορεῖ νὰ πέση, νὰ καῆ, νὰ γκρεμιστῆ, νὰ τὸν χτυπήση αὐτοκίνητο, νὰ τοὔρθη μιὰ ξαφνικὴ ἀρρώστεια.

Ἂν ἔχη τὴν ἀτυχία νὰ πάθη κάτι σοβαρὸ ποὺ νὰ βάζη καὶ τὴ ζωή του ἴσως σὲ κίνδυνο, ἀλλὰ καὶ τὴν τύχη νὰ βρεθῆ κάποιος κοντά του ποὺ νὰ κάνη ἀμέσως ὅτι πρέπει, μπορεῖ νὰ σωθῆ.

Γι' αὐτό, πρέπει νάχετε κάποιες γνώσεις καὶ προπαντὸς νὰ εἶστε ἄξιοι νὰ δείξετε μεγάλη ψυχραιμία.

Ὅταν βρεθῆτε κοντὰ σὲ κάποιον ποὺ ἔπαθε κάτι, πρέπει **πρῶτα** νὰ βρῆτε τί μπορεῖ νὰ τὸν βλάψη ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή, καὶ νὰ φροντίσετε ν' ἀπομακρύνετε τὸν κίνδυνο, **δεύτερο** νὰ ξέρετε τί ἀκριβῶς πρέπει νὰ κάνετε γιὰ νὰ αἰσθανθῆ καλύτερα ἢ γιὰ νὰ συνέλθη ἢ γιὰ νὰ μὴ χειροτερέψη, καὶ **τρίτο** νὰ εἶστε ἄξιος νὰ δώσετε αὐτὲς τὶς πρῶτες βοήθειες μὲ τὸν καλύτερο τρόπο.

Οἱ τρεῖς σπουδαιότερες περιπτώσεις ὅπου χρειάζεται νὰ γίνη κάτι **ἀμέσως** γιατὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου βρίσκεται σὲ κίνδυνο, εἶναι:

Πρῶτο. Νὰ σταματήση ἡ ἀναπνοή, (Ἀσφυξία ἀπὸ πνίξιμο, ἠλεκτροπληξία κ.λ.π.).

Δεύτερο. Μιὰ μεγάλη αἱμορραγία κυρίως ἐσωτερικὴ (στοὺς πνεύμονες, στὸ στομάχι, στὰ ἔντερα) ἀλλὰ καὶ ἐξωτερική, ὕστερα ἀπὸ δυστύχημα.

Τρίτο. Δηλητηρίαση, ἀπὸ κάτι ποὺ ἔφαγε, ἤπιε, ἢ ἀπὸ δηλητηριώδεις ἀτμοὺς ποὺ ἔτυχε ν' ἀναπνεύση.

Θὰ ἐξετάσωμε κάθε μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς πολὺ δυσάρεστες περιπτώσεις χωριστά.

Εὐτυχῶς ὅμως δὲν συμβαίνουν πάντα στὸν ἄνθρωπο τέτοια σοβαρὰ ἀτυχήματα. Πιὸ συνηθισμένη περίπτωση εἶναι νὰ πάθη ἕνα δυστύχημα ποὺ τοῦ δημιούργησε τραύματα σοβαρὰ ἢ ἐλαφρὰ χωρὶς ἡ ζωή του νὰ βρίσκεται σὲ κίνδυνο. Αὐτὸ ὅμως δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ ξέρετε ἐσεῖς ποὺ δὲν εἶστε γιατροί.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΠΡΩΤΑ ΠΡΩΤΑ;

Ἂν τὸ δυστύχημα συνέβη σὲ μέρος ποὺ ἔχει κόσμο, νὰ φροντίσετε ν' ἀπομακρύνετε τὸ πλῆθος. Ὕστερα, θὰ κοιτάξετε νὰ καταλάβετε τί ἀκριβῶς ἔπαθε. Μόνον ἂν εἶναι κίνδυνος νὰ μείνη, ὅπου ἔπεσε, θὰ τὸν μετακινήσετε ἀμέσως. Πολλοὶ συνέβη νὰ πεθάνουν γιατὶ ὕστερα ἀπὸ ἕνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα π. χ. ἢ ἀπὸ πέσιμο ἀπὸ ψηλὸ δέντρο, τοὺς μετακίνησαν βιαστικά. Τὸ καλύτερο εἶναι ν' ἀφήσωμε τὸ θῦμα ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται ὡς νὰ συνέλθη ἐντελῶς, χωρὶς νὰ τὸ κουνήσωμε καθόλου, μὲ τὸ κεφάλι στὸ ἴδιο ὕψος μὲ τὸ σῶμα. Μποροῦμε νὰ γλυστρήσωμε ἕνα πολὺ χαμηλὸ μαξηλάρι κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι, ἂν ἀπὸ τὶς πληγὲς τοῦ κεφαλιοῦ ἢ τὸ στόμα τρέχει αἷμα.

Ἂν ὁ ἄρρωστος ὑποφέρει ἀπὸ ναυτία καὶ κάνει ἐμετό, πρέπει νὰ γυρίσωμε τὸ κεφάλι του στὰ πλάγια γιὰ νὰ μὴν πνιγῆ.

Ἂν εἶναι ἀναίσθητος, θὰ κυττάξωμε νὰ τὸν συνεφέρωμε μὲ τὸν τρόπο ποὺ θὰ σᾶς πῶ ἀργότερα, χωρὶς νὰ τὸν μετακινήσωμε. Ἂν ὑπάρχη γιατρός, θὰ στείλωμε νὰ τὸν καλέσωμε ἀμέσως, κι' αὐτὸς θὰ μᾶς πῆ ἂν μπορῆ νὰ μετακινηθῆ χωρὶς ζημιά. Ἂν δὲν ὑπάρχει, ὁ ἄρρωστος νὰ μείνη ἐκεῖ ὡς νὰ τὸν κάνουμε νὰ συνέλθη, καὶ νὰ πῆ ὁ ἴδιος πὼς εἶναι καλύτερα καὶ μπορεῖ νὰ μετακινηθῆ, εἴτε σὲ φορεῖο, μὲ μεγάλη προσοχή, εἴτε μὲ ἄλλον τρόπο.

Ἀφοῦ τὸν συνεφέρομε ἀπὸ τὴν λιποθυμιά, θὰ ἐξετάσωμε ὕστερα προσεχτικὰ νὰ καταλάβωμε τί ἀκριβῶς ἔχει πάθει.

Κι' αὐτὸ ἀκόμη θὰ τὸ κάνωμε προσέχοντας νὰ μὴ κουνήσουμε τὸν πληγωμένο. Ἰδιαίτερη προσοχὴ θὰ δώσωμε, ἂν χτύπησε στὸ κεφάλι, ἢ ἂν ὑπάρχη φόβος νὰ ἔχη σπάση κανένα κόκκαλο. Εἶναι μεγάλο λάθος ν' ἀναγκάσωμε τὸν πληγωμένο νὰ σηκωθῆ ἢ νὰ καθήση γιὰ νὰ δοῦμε ἂν μπορῆ, ἢ νὰ τραντάξουμε καὶ νὰ χτυπήσωμε στὸ πρόσωπο ἕναν λιπόθυμο γιὰ νὰ τὸν συνεφέρουμε. Κι' αὐτὰ εἶναι τὰ πιὸ συνηθισμένα λάθη ποὺ κάνουν ὅσοι δὲν ξέρουν καὶ ποὺ κόστισαν πολλὲς ἀναπηρίες.

Γιατὶ ἂν σηκώσης βιαστικὰ κάποιον ποὺ ἔχει σπασμένο κόκκαλο χωρὶς νὰ πάρης τὶς ἀναγκαῖες προφυλάξεις, μπορεῖ ἡ ἄκρη τοῦ σπασμένου κόκκαλου νὰ τρυπήση τὸ δέρμα καὶ νὰ βγῆ, ἢ νὰ πάθη ἡ σπονδυλική του στήλη, ἢ πολλὰ ἄλλα δυσάρεστα νὰ συμβοῦν.

Μὴ βιάζεστε. Ἐξετᾶστε καλὰ καὶ προσεχτικὰ τὸν πληγωμένο, χωρὶς νὰ τὸν κουνᾶτε. Ἂν ἔχη τὶς αἰσθήσεις του, βάλτε τον νὰ σᾶς πῆ ποῦ χτύπησε. Ὅποιος δὲν εἶναι γιατρός, διατρέχει πάντα τὸν κίνδυνο νὰ προσέξη τὰ ἐπιπόλαια τραύματα, καὶ νὰ μὴν καταλάβη πὼς ὑπάρχουν κι' ἄλλα πιὸ σοβαρά. Ἂν τὰ ροῦχα σκεπάζουν ἕνα μέρος ὅπου ὁ πληγωμένος λέει πὼς πονάει, ἢ ποὺ εἶναι μουσκεμένα μὲ αἷμα, πρέπει νὰ τὰ βγάλετε, γιὰ νὰ δῆτε τί εἴδους εἶναι τὸ τραῦμα καὶ νὰ σταματήσετε τὴν αἱμοραγία.

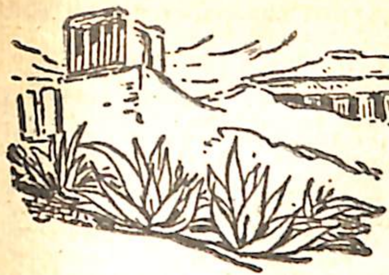
Γιὰ νὰ βγάλετε τὸ παποῦτσι, σκῖστε τὴ φτέρνα καὶ βγάλετε τὰ κορδόνια. Κάνετε ὅλ' αὐτὰ μὲ ψυχραιμία. χωρὶς νὰ δίνετε προσοχὴ στὸ τί λένε ὅσοι εἶναι γύρω σας.

Ὁ πληγωμένος, εἶναι καλύτερα νὰ μένη ξαπλωμένος στὴ ράχη, χωρὶς νὰ τὸν σφίγγη κανένα ἀπὸ τὰ ροῦχα του (ξεσφῖξτε τὰ πάντα) καὶ τυλιγμένος σὲ μιὰ κουβέρτα γιατὶ δὲν πρέπει νὰ κρυώνη. Ἂν δὲν εἶναι ἀναίσθητος, ἂν δὲν ὑπάρχη κίνδυνος γιὰ ἐσωτερικὴ αἱμοραγία ἢ ἄλλη ἐσωτερικὴ βλάβη, δῶστε του νὰ πιῆ ζεστὸ καφὲ ἢ τσάϊ, καὶ νὰ μυρίση λίγη ἀμμωνία. Μὴν δίνετε ποτὲ κονιάκ, ἢ ἄλλου εἴδους σπίρτο.

Ἂν εἶναι ἀναίσθητος, **μὴν χύσετε στὸ στόμα του τίποτε, οὔτε νερό.** Ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τοῦ κάνετε μεγάλο κακό. Μόνον ἂν μπορῆ νὰ καταπιῆ μόνος του δῶστε του νὰ πιῆ.

Προσέξτε νὰ διώξετε τὸ φόβο ἀπὸ τὸν πληγωμένο. Μὴν τοῦ δείξετε τὰ τραύματά του καὶ μὴ τοῦ μιλήσετε διόλου γι' αὐτά. Ἂν εἶναι πολὺ πληγωμένος, κάνετε ὅτι μπορεῖτε γιὰ νὰ τὸν πείσετε ὅτι δὲν ἔχει τίποτε, καὶ πὼς θὰ γίνη γρήγορα καλά.

Ο ΙΑΤΡΟΣ Κ.

Γιά νά γνωρίσωμε τήν ΕΛΛΑΔΑ

Στὸν πορθμὸ τοῦ Εὐρίπου

'Ο σιδηροδρομικὸς σταθμὸς τῆς Χαλκίδας βρίσκεται καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα μακρυὰ ἀπ' τὴν πόλη κάτω ἀπὸ ἕνα Βενετικὸ φρούριο. Στεκόμαστε λίγο γιατὶ ἡ γέφυρα τοῦ Εὐρίπου εἶναι ἀνοιχτή. Τὰ νερὰ γύρισαν κατὰ τὴ Χαλκίδα καὶ τὰ πλοῖα ποὺ ἔρχουνται ἀπὸ τὸ Βόλο καὶ ποὺ περίμεναν ὧρες ἔξω ἀπ' τὸν πορθμὸ γιὰ ν' ἀλλάξη τὸ ρεῦμα, ξεκίνησαν τώρα γιὰ τὸν Πειραιᾶ.... Νάτα ποὺ περνοῦν μέσα ἀπ' τὸ στενό. Ἕνα μεγάλο βαπόρι καὶ τρία τέσσερα καΐκια βαρυὰ φορτωμένα...

Σὲ λίγο εἶν' ἡ σειρά μας. Μ' ἕναν ἁπλούστατο χειρισμὸ ἡ γέφυρα κλείνει κι' οἱ πεζοπόροι περνᾶνε ἀντίκρυ. Μένομε τελευταῖοι, κοιτάζοντας τὰ νερὰ τοῦ Εὐρίπου... Τί παράξενο ἀλήθεια φαινόμενο ἡ παλίρροια! Κάθε ἔξη ὧρες ἀλλάζουν κατεύθυνση τὰ νερά. Ἡ γαλάζια κορδέλλα κινεῖται τώρα ὁρμητικὰ πρὸς τὰ κάτω. Κύματα κύματα σὰν πλισέδες κανονικοὶ ὅλο δῖνες κι' ἀφρούς...

Κατὰ τὸ βραδάκι ἀπότομα θὰ γυρίσουν, χωρὶς οὔτε ἕνα λεπτὸ καθυστέρηση, πρὸς τὸ Βόλο γιὰ νὰ περάσουν ἀντίθετα τὰ πλεούμενα ποὺ ὡστόσο θ' ἀραδιαστοῦν στὸ λιμάνι τῆς Χαλκίδας. Κανένα δὲν τολμᾶ νὰ περάση τώρα ἀντίθετα μὲ τὸ ρεῦμα. Ὡραῖο τὸ θέαμα! Ὁ Φάνης τὸ βλέπει γιὰ πρώτη φορὰ καὶ δὲ λέει νὰ ξεκολλήση ἀπ' τὴ γέφυρα.

— Κοίτα, θεία, μοιάζει μὲ ποτάμι μικρό.

—Ἕνα πλατὺ ρυακάκι, λέει ὁ Λεωνίδας. Μὰ πᾶμε τώρα καὶ ἔχεις καιρὸ νὰ τὸ ξαναδῆς. Μὰ ἐκεῖ θὰ μείνουμε, στὸ ξενοδοχεῖο «Ἡ παλίρροια».

— Δὲ φεύγω ἂν δὲ μοῦ πῆτε πῶς γίνεται ἐτοῦτο τὸ θαῦμα, φώναξε τὸ παιδί.

—Ἂμ ἂν τὄξερα, ἀγόρι μου, εἶπα, θἄμουν πιὸ σοφὴ ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλη. Γιατὶ ὅπως λέει ἡ παράδοση ὁ σοφὸς αὐτὸς Σταγειρίτης ποὺ εἶχε λύσει τὸ κάθε μυστήριο μὲ τὴ λογική, ἐδῶ στὸ στενὸ τοῦ Εὐρίπου τὰ βρῆκε μπαστούνια ποὺ λέμε. Ἔσπασε τὸ σοφό του μυαλό, ὧρες μέρες, μῆνες ἴσως καὶ χρόνια. Κι' ἐπειδὴ δὲν κατάφερε νὰ ἐξηγήση τὴν παλίρροια, ἔπεσε ἀπ' τὴ γέφυρα, λένε, κι' ἐπνίγηκε στὰ στροβιλιζόμενα κύματά της.

— Δὲ θἆναι ἀλήθεια, φώναξε ἡ Μυρτούλα. Ἡ πράξη αὐτὴ δείχνει πεῖσμα κι' ἀπογοήτευση κι' ὁ πραγματικὸς σοφὸς δὲν κουράζεται οὔτε πεισμώνει. Ἐξ ἄλλου διάβασα κάπου πὼς ὁ δάσκαλος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου πέθανε ἐδῶ στὴ Χαλκίδα, μὰ ἀπὸ θάνατο φυσικό.

— Κι' ὅμως κάτι λέει αὐτὴ ἡ παράδοση, εἶπε ὁ Φάνης. Κάτι ἀπὸ τὴν πάλη ποὺ κάνει ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ φύση γιὰ νὰ τῆς κλέψη τὰ μυστικά. Οἱ νεώτεροι θὰ τὸ βρῆκαν πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ φαινόμενο. Λέγε, Λεωνίδα, ἐσὺ θὰ τὸ ξέρης, γιατὶ εἶναι φαινόμενο φυσικό.

— Λένε — μὰ χωρὶς νὰ θυμᾶμαι τὶς ἀποδείξεις ποὺ φέρνουν — πὼς ἡ παλίρροια ποὺ συμβαίνει καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα μέρη, ὀφείλεται στὴν ἕλξη τοῦ φεγγαριοῦ... Μὰ κουράστηκα τόσες ὧρες στὸ τραῖνο. Πάω νὰ πιάσω δωμάτια.

Μείναμε πίσω κι' ὁ Φάνης βρῆκε καινούργια ἐρώτηση.

— Γιατὶ λέγεται ἡ πόλη Χαλκίδα;

— Αὐτὸ πιὰ τὸ ξέρουμε σίγουρα, εἶπα. Στὴν ἀρχαιότητα ὅλη τούτη ἡ παραλία εἶχε πολλὰ ἀπὸ κεῖνα τὰ κοχύλια ποὺ δίνουν τὸ κόκκινο χρῶμα ποὺ λέμε πορφύρα. Κι' αὐτὰ τὰ κοχύλια τὰ ἔλεγαν χάλκη. Ἀκόμα καὶ σήμερα τὰ νερὰ τρέφουν στρείδια αὐτοῦ τοῦ εἴδους.

Χαλκίδα λοιπὸν ὠνομάστηκε ἡ πόλη ἀπὸ τὶς χάλκες αὐτές.

— Κι' ἡ Χαλκιδικὴ χερσόνησος; εἶπε ἡ Μυρτώ.

—Ἡ Χαλκιδικὴ χερσόνησος τῆς Μακεδονίας εἶχε πολλὲς ἀποικίες ποὺ δημιούργησε ἐκεῖ ἡ Χαλκίδα. Γι' αὐτὸ ὠνομάσθηκε ἔτσι.

— Καὶ πόσους κατοίκους ἔχει ἡ Χαλκίδα; ρώτησε πάλι τ' ἀγόρι.

— Κάπου 17 - 18 χιλιάδες κι' ἡ Εὔβοια ὅλη κάπου σαράντα. Ὡστόσο κάνω κι' ἐγὼ ἀπεργία, δὲν ἀπαντῶ σ' ἄλλες ἐρωτήσεις. Πεθαίνω γιὰ ἕναν καφέ. Τ' ἀπόγεμα συνεχίζουμε τὸ μάθημα.

Ὁ μικρός μου τουρίστας γέλασε καὶ προχώρησε δίχως ἄλλη ἐρώτηση.

Μπαίνουμε στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου μᾶς εἶχε ἐξασφαλίσει ὁ Λεωνίδας δυὸ ὡραῖα δωμάτια μὲ μπαλκόνια πρὸς τὸ μεγάλο ρυάκι, ποὺ φιδοσέρνεται ἀκόμα κατὰ τὴν ἴδια διεύθυνση. Τ' ἀγόρια πᾶνε γιὰ τὸ δικό τους δωμάτιο ἐγὼ κι' ἡ Μυρτὼ μένουμε στὸ ἴδιο. Φρεσκαριζόμαστε λίγο κι' ὕστερα παίρνουμε ἕναν ὑπνάκο. Μὰ ποῦ νὰ μᾶς ἀφήσουν τὰ σκάνδαλα ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά. Βγῆκαν στὸ μπαλκόνι καὶ κουβεντιάζουν γιὰ τὴν παλίρροια....

Ἀπ' τ' ἀντικρυνὸ φρούριο ὅπου πήγαμε γιὰ περίπατο βλέπουμε ὅλη τὴ Χαλκίδα. Ὡραία πόλη, κτισμένη πάνω σ' ἕνα ἀκρωτήρι. Δεξιά της κι' ἀριστερά της ἔχει ἀπὸ ἕνα λιμάνι μὲ προκυμαῖες θαυμάσιες ὅπου βλέπεις ὡραῖα ξενοδοχεῖα καὶ κέντρα.

Τριγυρίζουμε στοὺς δρόμους ποὺ μέσα στὴν πόλη εἶναι στενοί. Ὅλες αὐτὲς οἱ παράλιες πολιτεῖες ἔχουν τὸ λοῦσο τους μόνο στὴ φάτσα. Οἱ δρόμοι κοντὰ στὸ λιμάνι εἶναι πλατιοί, ρυμοτομημένοι κανονικὰ καὶ πλαισιωμένοι μὲ χτίρια μεγαλόπρεπα. Πιὸ μέσα εἶναι σοκάκια στενὰ καὶ μικρὰ σπιτάκια.

— Σ' αὐτὰ μ' ἀρέσει νὰ τριγυρίζω ἐγώ, δήλωσε ἡ Μυρτώ. Ἐδῶ εἶναι ἡ ψυχὴ κάθε πολιτείας. Σὲ τοῦτο τὰ στενορύμια ζεῖ ὁ λαός. Ἐδῶ σφύζει ἡ καρδιὰ τῆς Χαλκίδας.

— Σ' αὐτὸ κάνεις λάθος, εἶπε ὁ Λεωνίδας. Σὲ λίγο θὰ πᾶμε στὰ ἐργοστάσια, ὅπου σφύζει ὁ λαὸς καὶ μοχθεῖ γιὰ νὰ ζήση. Μὰ κι' οἱ μαοῦνες καὶ τὰ καΐκια τοῦ λιμανιοῦ ἀπ' αὐτὸ τὸ λαὸ κινιοῦνται καὶ ταξιδεύουν στὶς θάλασσες. Ὁ λαὸς ζεῖ παντοῦ, κι' ὄχι μόνο σ' αὐτοὺς τοὺς συνοικισμοὺς μὲ τὰ γραφικά τους δρομάκια.

Πήγαμε λοιπὸν καὶ στὰ ἐργοστάσια τὴν ἄλλη μέρα. Σαπωνοποιεῖα κυλινδρόμυλοι τσιμεντοποιεῖα κι' ἄλλα ποὺ κατεργάζουνται τὰ κουκούτσια ἀπὸ τὶς ἐλιὲς καὶ τὰ κάνουνε καύσιμη ὕλη. Στὴν ἀγορὰ καὶ στοὺς δρόμους ὅλο καὶ συναντούσαμε ἀνθρώπους ποὺ διαλαλοῦσαν τὰ φρέσκα τους στρείδια.

Τ' ἀπόγεμα ἦταν στὴ Χαλκίδα τὸ βδομαδιάτικο πανηγύρι. Ἦταν πολὺ γραφικό. Πλῆθος χωρικοὶ μὲ τὶς ὄμορφες φορεσιές τους κατέβηκαν ἀπ' τὰ χωριὰ τοῦ νησιοῦ στὴ Χαλκίδα γιὰ νὰ πουλήσουν τὰ προϊόντα τους. Καὶ τί δὲν ἔβλεπες σ' ἐκεῖνο τὸ πανηγύρι... Ὡραῖα σταφύλια, πράσινες ἐλιές, δροσερὰ λαχανικά, λεμόνια ὁλόχρυσα, βούτυρο, τυρί.

Κι' ἕνα πλῆθος πουλερικὰ ποὺ μᾶς ξεκουφαίναν. Κακάριζαν τὰ κοκόρια, οἱ κλουκλούνιζαν τὰ γαλόπουλα, τσίριζαν οἱ πάπιες κι' οἱ χῆνες.

Κι' εἶχαν τόση φαντασία οἱ πουλητές. Διαλαλοῦσαν μὲ χίλια παινάδια τὴν κάθε πραμάτεια τους.

Δὲν ψωνίσαμε παρὰ λίγα φροῦτα καὶ φάγαμε μ' ὄρεξη ἐπὶ τόπου θαλασσινὰ ποὺ μυρίζαν ἁρμύρα.

Πήγαμε στὸ Μουσεῖο τὴν ἄλλη μέρα. Ὁ Φάνης στάθηκε μαγεμένος μπροστὰ σ' ἕνα ἄγαλμα.

— Κοίτα, θεία, ἕνα ἀριστούργημα τέχνης. Τί παριστάνει;

Τὸ ἄγαλμα ἦταν ἀρχαϊκὸ καὶ παρίστανε ἕναν ἀπ' τοὺς ἄθλους τοῦ Θησέα, τὴν ἁρπαγὴ τῆς βασίλισσας Ἀντιόπης, τῆς Ἀμαζόνας. Ἦταν ἀλήθεια ὡραῖο, λεπτό, μ' ὅλη τὴν ἀρχαϊκὴ χάρη.

—Ὡραῖο κεφάλι, εἶπε ἡ Μυρτώ. Θἆταν ὄμορφος ὁ Θησέας μ' ὅλο ποὺ βρίσκεται σ' ὥρα μάχης ἔχει πολὺ καλοχτενισμένες τὶς μπούκλες του. Θἆταν κομψός.

— Ναὶ παραπάνω ἀπ' ὅτι συνήθιζαν τότε, ἀπάντησα. Μοῦ θυμίζει ἕνα ἀνέκδοτο. Μιὰ μέρα, λέει, ὅταν πρωτόρθε ὁ Θησέας, ἔφηβος τότε στὴν Ἀθήνα πέρασε κάτω ἀπὸ μιὰ ταράτσα ὅπου δούλευαν κάποιοι ἐργάτες. Αὐτοὶ ποὺ ἀπὸ ψηλὰ δὲν τὸν γνώρισαν, παραξενεύτηκαν ἀπὸ τὸ κομψὸ ντύσιμό του καὶ τὰ ξανθὰ καλοχτενισμένα κυματιστά του μαλλιὰ καὶ τοῦ φώναξαν γιὰ κοροϊδία.

— Δέστε μιὰ κοπελίτσα ποὺ πάει περίπατο, δίχως τὴ νταντά της.

Ὁ Θησέας πειράχτηκε φυσικὰ καὶ γιὰ νὰ τοὺς δείξη ποιὸς ἦταν, ξέζεψε ἕνα βόδι ποὺ περνοῦσε μὲ κάρο καὶ τὸ πέταξε πάνω στὴν ταράτσα.

— Κι' ἀσφαλῶς θὰ χάλασε τὴν ὡραία του χτενισιά, εἶπε ὁ Λεωνίδας γελῶντας.

Εἴδαμε κι' ἄλλα ἀνάγλυφα καὶ ἀγγεῖα καὶ στῆλες βαλμένα κανονικὰ σ' ἕνα πολὺ νοικοκυρεμένο Μουσεῖο κι' ὁ Φάνης εὐχαριστήθηκε περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο μ' αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψη.

Ἡ Χαλκίδα δὲν ἔχει γιὰ μᾶς ἄλλα μυστικὰ τώρα. Ξεκινοῦμε λοιπὸν γιὰ τὶς ἐξοχές της.

ΕΛΕΝΗ ΠΑΡΗ

◆

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

— Παιδιὰ μὲ εἴδατε χτὲς ποὺ ἔδωσα χίλιες δραχμὲς σ' ἕνα ζητιάνο;

—Ὄχι.

— Καλύτερα. Γιατὶ ἡ μαμά μου εἶπε πὼς δὲν πρέπει νὰ μᾶς βλέπουν ὅταν κάνουμε ἐλεημοσύνη.

οἱ μῦθοι τοῦ ΑΙΣΩΠΟΥ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΜΟΥΣΑΦΙΡΗΣ

Μιὰ φορὰ κάποιος ἑτοίμασε πλούσιο τραπέζι γιὰ νὰ περιποιηθῆ ἕναν φίλο του.

Ὁ σκύλος του λοιπόν, ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὴν εὐκαιρία καὶ κάλεσε κι' αὐτὸς ἕναν φίλο του σκύλο.

— Ἔλα, τοῦ λέει, νὰ φᾶς σπίτι μου. Σοῦ ἔχω ἑτοιμάσει σπουδαῖο φαΐ.

Πῆγε, λοιπόν, ὁ σκύλος τὴν ὡρισμένη μέρα, καὶ ὅταν εἶδε τὶς ἑτοιμασίες, νόμισε πὼς τὶς ἔκαναν γι' αὐτόν. Μπῆκε στὸ μαγεριὸ μὲ τὸ θάρρος τοῦ φίλου, κι' ἔλεγε μέσα του μὲ χαρά.

— Σήμερα θὰ φάω καὶ θὰ χορτάσω γιὰ τρεῖς μέρες.

Ὁ μάγερας ὅταν τὸν εἶδε νὰ κουνάη τὴν οὐρά του καὶ νὰ χαίρεται, θύμωσε.

Τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸν σβέρκο καὶ τὸν πέταξε ἔξω μὲ τὶς κλωτσιές.

— Νὰ χαθῆς μοῦργο! τοῦ φώναξε. Ἔξω ἀπὸ τὸ ξένο σπίτι!

Σκούζοντας ὁ σκύλος ἀπὸ τοὺς πόνους, τὸ ἔβαλε στὰ πόδια παραπατώντας.

Κάποιος ἄλλος σκύλος ποὺ τὸν εἶδε, τὸν ρώτησε τί τοῦ συμβαίνει.

Ντράπηκε ὁ σκύλος νὰ τοῦ πῆ τὴν ἀλήθεια.

— Μοῦ ἔκανε ἕνας φίλος τραπέζι, εἶπε, καὶ ἤπιαμε τόσο ποὺ μέθυσα. Καὶ γι' αὐτὸ τώρα μὲ βλέπεις νὰ παραπατάω.

— Ἔ φίλε ποὺ μὲ κάλεσες στὸ σπίτι τοῦ ἀφεντικοῦ σου τάχα πὼς τὸ δικό του τραπέζι ἦταν δικό σου! Θὰ σὲ κάνω νὰ μοῦ πληρώσης ἀκριβὰ τὶς κλωτσιὲς ποὺ ἔφαγα ἀπὸ τὸ μάγερα.

Ὅποιος λιβανίζει μὲ ξένα κόλλυβα, τὴν παθαίνει πάντα, κι' ὁ ἴδιος, κι' αὐτοὶ ποὺ ἤθελε νὰ τοὺς κάνει τὸν σπουδαῖο!

Η ΛΕΑΙΝΑ ΚΑΙ Η ΑΛΕΠΟΥ

Μιὰ ἀλεποῦ κάποτε βάλθηκε νὰ πειράξη μιὰ λέαινα.

— Πολὺ σπουδαῖο ζῶο εἶσαι! τῆς ἔλεγε. Γεννᾶς κάθε φορὰ ἕνα μονάχα παιδί, ἐνῶ ἐγὼ γεννάω τρία καὶ τέσσερα.

— Γεννᾶς τρία καὶ τέσσερα ἀλούπια, εἶπε ἡ λέαινα. Ἐμένα τὸ δικό μου μπορεῖ νὰ τὄχω μονάκριβο, εἶναι ὅμως λιονταρόπουλο.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἔκφραση «Ἕναν, ἀλλὰ λέοντα» εἶναι τόσο συνηθισμένη, καὶ σημαίνει πὼς δὲν ἔχει σημασία πόσοι ἄνθρωποι εἶναι, ἀλλὰ τί ἀξία ἔχει ὁ καθένας τους!

ΟΙ ΛΑΓΟΙ ΚΙ' ΟΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ

Μιὰ φορὰ μαζεύτηκαν οἱ λαγοὶ σ' ἕνα λόγγο ὅλοι μαζὶ κι' ἔκλαιγαν τὴ μοίρα τους.

— Ζωὴ ποὺ τὴ ζοῦμε κι' ἐμεῖς οἱ φουκαράδες οἱ λαγοί! ἔλεγαν. Μὲ τὸ ἕνα μάτι ἀνοιχτὸ κοιμόμαστε κι' ἔχομε τὸ αὐτὶ πάντα τεντωμένο μὴ μᾶς ζυγώσει κανένας ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περιμένομε. Γιατὶ δὲ φτάνει ποὺ μᾶς κυνηγάει τόσο ἀνελέητα ὁ ἄνθρωπος, μὰ δὲν εἶναι θεριό, ἀγρίμι ἢ ἄγριο πουλὶ ποὺ νὰ μὴ μᾶς ὀρέγεται καὶ νὰ μὴ θέλη νὰ μᾶς φάη. Παρὰ νὰ ζοῦμε τρέμοντας λοιπόν, κάλιο νὰ πέσουμε ὅλοι μαζὶ στὴ λίμνη νὰ πνιγοῦμε!

Εἴπανε, καὶ πῆραν τὴν ἀπόφαση νὰ πᾶνε στὴν πιὸ κοντινὴ λίμνη καὶ μπλούμ! νὰ πέσουν ὅλοι μαζὶ μέσα!

Οἱ βάτραχοι ὅμως ὅταν ἄκουσαν τὸ ποδοβολητὸ τόσων λαγῶν στὴν ἀκρολιμνιά, τρόμαξαν τόσο, ποὺ ἔκαναν μιὰ βουτιὰ καὶ χάθηκαν κάτω ἀπὸ τὸ νερό.

— Γιὰ σταθῆτε βρὲ παιδιά! Γιατὶ νὰ πνιγοῦμε ἀφοῦ ὑπάρχουν ζῶα πιὸ δυστυχισμένα ἀπὸ μᾶς, ποὺ φοβοῦνται καὶ τρέμουν ἀκόμη καὶ τοὺς λαγούς;

Κι' ἔτσι οἱ λαγοί, ἄλλαξαν γνώμη καὶ δὲν ἔπεσαν στὴ λίμνη.

Ὁ ἄνθρωπος ἂν καλοσκεφθῆ στὴν ἐποχὴ τῆς δυστυχίας του, δὲν εἶναι δύσκολο νάβρη πὼς κάποτε εἶναι κι' ἄλλοι ἴσως πιὸ δυστυχισμένοι ἀπὸ τὸν ἴδιον.

ΤΟ ΕΛΑΦΑΚΙ ΚΙ' Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ

Μιὰ φορὰ ἕνα ἐλαφάκι εἶπε στὸν πατέρα του:

— Δὲ μοῦ ἐξηγῆς πατέρα ἕνα πρᾶμα; Εἶσαι πιὸ μεγαλόσωμος ἀπὸ τὰ σκυλιά, εἶσαι ζῶο δυνατό, κι' οἱ θεοὶ σοῦ ἔδωσαν κέρατα ποὺ μ' αὐτὰ μπορεῖ νὰ τοὺς κάνης μεγάλο κακό. Γιατὶ λοιπὸν τὰ φοβᾶσαι τόσο;

— Ὅλ' αὐτὰ εἶναι σωστὰ παιδί μου, ἀπάντησε τὸ μεγάλο ἐλάφι. Ἐκεῖνο ποὺ ξέρω ὅμως ἐγὼ εἶναι πὼς ὅταν ἀκούω γάβγισμα σκυλιοῦ, κάτι μέσα μου μὲ σπρώχνει νὰ τὸ βάλω στὰ πόδια!

Ἔτσι κι' ὁ λιπόψυχος ἄνθρωπος: δὲν φοβᾶται γιατὶ εἶναι πιὸ ἀδύνατος, ἀλλὰ γιατὶ ἡ ψυχή του εἶναι δειλή!

ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΙ ΚΙ' Ο ΚΟΡΑΚΑΣ

Μερικοὶ ἄνθρωποι ταξίδεψαν συντροφικὰ γιὰ κάποια δουλειά, ὅταν στὸ δρόμο συναντήθηκαν μ' ἕναν κόρακα ποὺ ἦταν στραβὸς ἀπὸ τὸ ἕνα μάτι.

Ἄρχισαν λοιπὸν νὰ λένε πὼς τὸ ν' ἀπαντήσης μονόφθαλμο κόρακα εἶναι μεγάλη γρουσουζιά, πὼς ἡ δουλειά τους θὰ πήγαινε ἄσχημα, καὶ πὼς τὸ καλύτερο ἦταν νὰ κάνουν αὐτὸ ποὺ τοὺς ἔδειξε ὁ κόρακας, δηλαδὴ νὰ γυρίσουν πίσω.

Καὶ τότε βρέθηκε κάποιος πιὸ γνωστικός, καὶ τοὺς εἶπε:

— Αὐτὸς ὁ κόρακας δὲν ἤξερε νὰ φυλάξη ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό του γιὰ νὰ μὴ χάση τὸ μάτι του, καὶ τώρα ἐσεῖς χαζοὶ πιστεύετε ὅτι εἶναι ἄξιος νὰ φυλάξη ἐσᾶς;

Ἀλλοίμονο στὸν ἄνθρωπο ποὺ πιστεύει στὸ γούρι καὶ στὴν γρουσουζιά!

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Μαμά: Δὲν ντρέπεσαι Γιαννάκη νὰ γλύφης τὴν τούρτα.

Γιαννάκης: Δὲν πειράζει μαμά, ὁ γιατρὸς μοῦ εἶπε ὅτι ἡ γλῶσσα μου εἶναι καθαρή.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ
ΜΕΝΕΛΑΟ Μ. ΝΙΚΕΛΛΗ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ

ΖΗΤΟΥΜΕ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΥΣ

Σὲ ὅλα τὰ μέρη τῆς πολυβασανισμένης μας Ἑλλάδας ζητοῦμε ἀντιπροσώπους ἀγόρια καὶ κορίτσια γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση τοῦ συλλόγου «Ἡ ἔνδοξος Ναυπακτία». Ἐπίσης νὰ ἱδρύσουν παραρτήματα τοῦ συλλόγου. Νὰ γράφουν στὴν ἑξῆς διεύθυνση: Λάμπρον Ἀντ. Χαλμούκην, Γυμνάσιο Θέρμου Τριχωνίδος.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΕΥΑΓ. ΑΓΓΕΛΑΚΗΣ
Γεν. Γραμματεὺς
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΩΝ. ΑΓΓΕΛΑΚΗΣ
Ἀντιπρόεδρος τοῦ συλλ. «Ἡ ἔνδοξος Ναυπακτία»

∴

Χριστιανόπουλα καὶ Ὁμαδόπουλα, τί περιμένετε; Δὲν θέλετε νὰ δῆτε τὴν Ἑλλάδα Χριστιανική; Ἐμπρός, μὴν ἀμελῆτε. Ἡ ΠΡΟΟΔΟΣ καὶ οἱ ΔΑΔΕΣ σᾶς περιμένουν. Ἐπίσης μὴ ξεχνᾶτε τὸ φιλολογικὸ διαγωνισμὸ τῆς Προόδου. Τελειώνει στὶς 25 Ὀκτωβρίου.

Σύλλογος «Πρόοδος»

∴

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ

Πεννομάχοι!... Νὰ κάτι τὸ πρωτότυπο! Κάτι ποὺ θὰ ξυπνήση τὴ ναρκωμένη «πεννομαχόστηλη», κάτι ποὺ θ' ἀρέση σ' ὅλους. «— Ποιὸ εἶναι τὸ καλύτερο κομμάτι — ἕνα ποίημα καὶ ἕνα πεζὸ — ποὺ δημοσιεύθηκε στὴ σελίδα τὰ «παιδιὰ γράφουν» κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ 1951;». Αὐτὴ εἶναι ἡ πρωτότυπη ἔρευνα ποὺ προκηρύσσω μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἀναγνῶστες τοῦ περιοδικοῦ — πεννομάχοι καὶ μὴ — θὰ τὴν ὑποστηρίξουν.

Ὁ κάθε πεννομάχος ἔχει δικαίωμα 6 ψήφων. Μπορεῖ δηλαδὴ νὰ ψηφίση 3 πεζὰ καὶ 3 ποιήματα. Οἱ συμμετοχὲς στὴ διεύθυνση: Βασίλειον Σιωμόπουλον, Πρέβεζα. Τ' ἀποτελέσματα θ' ἀνακοινωθοῦν 15 μέρες μετὰ τὴ Πρωτοχρονιά.

Ἐμπρός, λοιπόν, ν' ἀναδείξουμε τὰ «ταλέντα» τοῦ περιοδικοῦ μας!...

Στοὺς λογοτέχνες ποὺ θὰ ἀναδειχθοῦν θὰ δοθοῦν βραβεῖα ἐξαιρετικά.

Στέγος Ἄστεγος

∴

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ «ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΧΑΡΑΥΓΗΣ» ΓΙΑΝΝΙΤΣΩΝ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Ἡ δράση τοῦ παραρτήματός μας, δὲν εἶναι γνωστὴ οὔτε καὶ στὴ Διοίκηση τοῦ συλλόγου μας.

Θεωρήσαμε λοιπὸν καλὸ νὰ ἀνακοινώσουμε τὰ μέχρι σήμερα ἐπιτευχθέντα ἀπὸ τὸ παράρτημά μας ποὺ εἶναι: 1) Αὔξηση τῶν μελῶν. 2) Μορφωτικὲς συγκεντρώσεις. 3) Ἔκδοση Δελτίου, ἡ «ΝΙΟΙΤΗ». 4) Ἵδρυση βιβλιοθήκης. 5) Μορφωτικοὶ περίπατοι. 6) Προκήρυξη διαγωνισμοῦ. (Γιατὶ εἴμαι στοὺς Πρωτοπόρους). 6) Μαθήματα μουσικῆς εἰς τὰ μέλη μας.

Ἐκτὸς τούτων πολὺ γρήγορα θὰ παρουσιάσουμε καὶ τὴ νέα μας ἔκπληξη, τὰ «ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ», ποὺ θὰ ἐκδοθοῦν ἢ σὲ ἰδιαίτερο φυλλάδιο ἢ θὰ δημοσιευθοῦν στὴν ἐφημεριδοῦλα μας, τὴ «ΝΙΟΤΗ».

◇

Ἔγκριση ψευδωνύμων

Ἄγνωστος Μανιάτης, Δᾶς Πολιτισμοῦ, Ἱππότης τῆς Καλωσύνης, Ἱπτάμενος Ὀλλανδός, Κοραῖος, Κύκνος, Μὰκ Ἄρθουρ, Νέλσων, Περήφανος Ἀετός, Παγκανίνι, Πιγκουΐνος, Τότης, Φῶς, Ἐλίζαμπετ, Κόκκινο Βέλος, Σιμούν, Κρίνος, Ἀγωνιστής, Κωστῆς Ἀργυρόπουλος, Ἄλκης, Φιλελεύθερο Ἑλληνόπουλο, Χρυσὸς Διάβολος, Ζωγράφος Ἀπελλῆς, Ἀστερόπαιδο, Βύρων, Κρινολούλουδο, Χαβανέζα, Κλέφτης τοῦ Ὀλύμπου, Μικρὴ Λαΐδη, Κρόνος, Ναυτόπουλο, Φασουλῆς, Ἀδαμάντιος Ὠριγένης, Φαντομάς.

◇

Προαιρετικὲς εἰσφορές

Ἐλάβαμε τὶς παρακάτω προαιρετικὲς εἰσφορές:

	δραχ.
Παναγιώτης Π. Καψάλης	500
Σωτήριος Χρ. Καρλῆς	1.000
Στυλιανὸς Θ. Ντούβας	5.000
Δυὸ χωριατόπουλα	800
Νικ. Εὐαγ. Περδικάρης	5.000
Σχολὴ Ἀνδρέα Π. Κωνσταντέα	10.000
Ντῖνος Τσακίρης	5.000
Νῖκος Ἰμβριώτης	1.000
Παν. Καψάλης	1.000
Σωτήριος Χρ. Καρλῆς	1.500
Ἀναστάσιος Χατσίδης	5.000

ΓΙΑ ΤΗ ΜΙΚΡΗ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

Νορβηγικὴ χύτρα.

Εἶναι ἕνας τρόπος μαγερέματος ποὺ τὸν συνιστᾶμε πολὺ στὶς νοικοκυρές, μικρὲς καὶ μεγάλες.

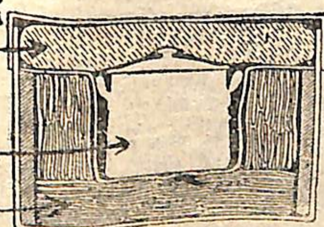
Ἀφήνομε τὸ φαΐ μας λίγη ὥρα στὴ φωτιὰ — ὡς νὰ πάρη βράση — κι' ὕστερα τὸ βάζομε στὴν «νορβηγικὴ χύτρα» ὅπου ἀποβράζει μόνο του, χωρὶς φωτιά. Κι' ὅσο γιὰ τὴν νορβηγικὴ χύτρα τὴν ἴδια, τὴν φτιάνομε μόνες μας, πολὺ εὔκολα.

Παίρνομε ἕνα κασονάκι ξύλινο, ἢ ντενεκεδένιο, ποὺ νὰ ἔχη σκέπασμα (ἀκόμη κι' ἀπὸ χοντρὸ χαρτόνι, ἂν εἶναι δύσκολο νὰ βροῦμε ἀπὸ τ' ἄλλα).

Τὸ κασονάκι πρέπει νὰ εἶναι εἰκοσιπέντε πόντους πιὸ πλατὺ καὶ πιὸ ψηλὸ ἀπὸ τὴν χύτρα ποὺ μεταχειριζόμαστε, καὶ ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι πύλινη ἤ, ἀπὸ ἀλουμίνιο. Ἡ χύτρα ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἔχη μεγάλα πιασήματα (ἡ κατσαρόλες δὲν κάνουν).

Γεμίζομε τὸν πάτο τοῦ κασονιοῦ μὲ πίτουρα ἢ πριονίδια ἀλλὰ καὶ φύκια, ἢ μαλλί, ἢ φτερά, ἀρκεῖ νὰ εἶναι ὅλ' αὐτὰ πολὺ στεγνά. Τὸ καλύτερο εἶναι τὰ πίτουρα ἢ τὰ πριονίδια. Μ' ἕνα ξύλο, τὰ στιβάζομε μὲ ὅλη μας τὴ δύναμη. Τὸ στρῶμα αὐτὸ στὸν πάτο, πρέπει νὰ εἶναι ὡς δεκαπέντε πόντους παχύ. Ὕστερα, τοποθετοῦμε ἀπάνω ἐκεῖ ἕνα σάκκο ἀπὸ φανέλλα ἢ παλιὸ μάλλινο ὕφασμα. Μέσα σ' αὐτὸν τὸν σάκκο μπαίνει ἡ χύτρα. Ἀφοῦ «καθήσει» πάνω στὰ πριονίδια, γεμίζομε τὰ πλάγια γύρω ἀπὸ τὴν χύτρα, μὲ πριονίδι, ποὺ τὸ στοιβάζομε δυνατὰ μ' ἕνα ξύλο. ὡς νὰ γίνη μιὰ μάζα συμπαγής, ὅπως καὶ ὁ πάτος. Ὅταν τὸ γύρο - γύρο φτάσει στὸ ὕψος τῆς χύτρας, κόβομε τὸ μέρος τοῦ σακκουλιοῦ ποὺ περισσεύει στὰ τέσσερα, καὶ τὶς καρφώνουμε τὴν κάθε ἄκρη στὸ ξῦλο τοῦ κασονιοῦ. Ὅταν βγάλωμε τὴν χύτρα, βλέπομε πὼς ἔχει μείνει ἕνα βαθούλωμα ἴσια - ἴσια νὰ χωράη τὴν χύτρα ὅταν θὰ τὴν ξαναβάλωμε. Σκεπάζομε τὴ χύτρα μ' ἕνα μαξιλάρι γεμᾶτο μαλλί, χαρτιά, πριονίδι. Καὶ κλείνομε μὲ τὸ σκέπασμα ποὺ πρέπει νὰ ἐφαρμόζη καλά.

Ὅταν θέλωμε νὰ μεταχειριστοῦμε τὸ κασονάκι ποὺ ἑτοιμάσαμε ἔτσι, βάζομε τὸ φαΐ ποὺ θέλομε νὰ μαγειρέψωμε, στὴ φωτιά, καὶ τὸ ἀφήνομε νὰ πάρη βράση. Ὕστερα, ἐνῶ κοχλάζει μὲς στὴν χύτρα, τὸ βγάζομε ἀπὸ τὴν φωτιά, καὶ τὸ

Νορβηγικὴ χύτρα.

βάζομε μὲ τὴν χύτρα του στὸ κασονάκι ποὺ τὴν χωράει ἴσα - ἴσα. Βάζομε ἀπάνω τὸ μαξιλάρι, καὶ σκεπάζομε τὸ κασονάκι μὲ τὸ σκέπασμα. Καὶ τὸ ἀφήνομε κάμποσες ὧρες, νὰ βράση μόνο του. Ὅταν τὸ βγάλουμε ἀπὸ τὴν χύτρα, εἶναι πιὸ καλὰ ψημένο, πιὸ νόστιμο παρὰ ἂν μαγειρευόταν στὴ φωτιά.

Πρέπει νἄχωμε ὑπ' ὄψη μας ὅμως, πὼς γιὰ νὰ γίνη καλὸ τὸ φαΐ, πρέπει ἡ χύτρα νὰ εἶναι γεμάτη σχεδὸν ὡς ἀπάνω. Γι' αὐτὸ ἂν θέλωμε νὰ χρησιμοποιήσωμε αὐτὸν τὸν νορβηγικὸ τρόπο μαγερέματος... χωρὶς φωτιά, πρέπει νὰ διαλέξωμε χύτρα ἀνάλογη μὲ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας. Ἂν θέλωμε νὰ χρησιμοποιήσωμε καὶ μικρότερη χύτρα, πρέπει νὰ τὴν περιτριγυρίσωμε μὲ ἄλλα μαξιλαράκια, καλὰ στιβαγμένα ἢ μάλλινα κουρέλια.

Ὅλα τὰ φαγιὰ δὲν μένουν τὴν ἴδια ὥρα στὴν ἀνοιχτὴ φωτιά, οὔτε καὶ τὴν ἴδια ὥρα στὴν νορβηγικὴ χύτρα, γιατὶ ἄλλα βράζουν πιὸ γρήγορα, κι' ἄλλα πιὸ ἀργά. Ἐδῶ σᾶς δίνω ἕναν ὁδηγό, γιὰ νὰ ξέρετε.

ΦΑΓΗΤΑ	Ὥρα ποὺ πρέπει νὰ μείνουν: Πρῶτα στὴν φωτιὰ	Ὕστερα στὸ κασονάκι
Ὄσπρια	3/4 ὡς μιὰ ὥρα	4 - 5 ὧρες
Μακαρόνια, ζυμαρικὰ	3 ὡς 5 λεπτὰ	Μισὴ ὥρα, 3 τέταρτα
Καρόττα, ραδίκια, ἀντίδια...	25 λεπτὰ	4 ὧρες
Ρύζι, πράσινα φασολάκια ...	10 - 20 λεπτὰ	2 ὡς 3 ὧρες
Κουνουπίδι	Μισὴ ὥρα	1 ½ ὥρα
Βραστὲς πατάτες	Ἕνα τέταρτο	2 - 2 ½ ὧρες
Βραστὸ βωδινὸ	Μιὰ ὥρα	3 - 4 ὧρες
Βραστὸ ἀρνάκι	Τρία τέταρτα	3 ὧρες
Μαγειρευτὰ φαγητὰ (ἐντράδες)	Μιὰ ὥρα	3 - 4 ὧρες.

Σὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, στὶς περιοχὲς ποὺ δὲν ὑπάρχει γκάζι ἢ ἠλεκτρικό, ἡ νοικοκυρὲς μεταχειρίζονται πολὺ αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ μαγερέματος. Δὲν κοστίζει τίποτε νὰ φτιάση κανεὶς μιὰ νορβηγικὴ χύτρα, ἀλλὰ ἡ οἰκονομία στὰ κάρβουνα ἢ τὰ ξύλα εἶναι τεράστια.

Πολλὲς μάλιστα νοικοκυρές, βάζουν τὸ φαΐ τους νὰ πάρη βράση στὴ φωτιὰ ἀπὸ βραδύς, τὸ κλείνουν στὴ χύτρα ὅλη νύχτα, καὶ τὸ πρωΐ εἶναι ἕτοιμο, μαγειρεμένο! Τὸ μεσημέρι δὲν ἔχουν παρὰ νὰ τὸ ζεστάνουν λίγο. Γιὰ τὰ ὄσπρια κυρίως, τὸ βραστὸ κρέας, τὰ βραστὰ χόρτα καὶ τὶς πατάτες, εἶναι ἕνα κι' ἕνα.

Μὰ καὶ τὰ λαδερὰ γίνονται καλά, προπαντὸς ἂν δὲν τοὺς βάλει κανεὶς πολλὰ νερά.

Ἄλλο εἶδος χύτρας, μὲ σανό.

Αὐτὸ τὸ μοντέλο, τὸ χρησιμοποιοῦν πολὺ στὴν Ἀμερική. Ντύνουν τὸ κασονάκι φανέλλα παραγεμισμένη μὲ μάλλινα κουρέλια (ὅπως καὶ τὸ σκέπασμα), ἑτοιμάζουν ἕνα μαξιλαράκι παραγεμισμένο μὲ ψιλοκομμένο σανό, καὶ στοιβάζουν τὸ μέρος κάτω καὶ γύρω ἀπὸ τὴν χύτρα μὲ ψιλοκομμένο σανὸ πλάϊ. Εἶναι τὸ ἴδιο πρᾶγμα.

Στὸ ἐμπόριο, βρίσκει κανεὶς κάποτε νορβηγικὲς χύτρες ἕτοιμες, μὲ πολλὰ τσουκάλια ποὺ μποροῦμε νὰ τὰ συναλλάζωμε ὅπως δείχνει ἡ εἰκόνα.

Νορβηγικὴ χύτρα, ὅπως πουλιέται στὸ ἐμπόριο.

ΠΡΑΚΤΙΚΕ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πῶς καθαρίζωνται οἱ ραπτομηχανές.

Ὅπως εἴπαμε κι' ἄλλοτε, πρέπει νὰ λαδώνονται συχνὰ μὲ τὸ εἰδικό τους λάδι, ἀλλὰ νὰ μὴ βάζουμε μπόλικο ἀπ' αὐτό.

Τὰ βελόνια στὴν ραπτομηχανὴ σπάζουν εὔκολα ὅταν βιδώνονται πολὺ ψηλὰ ἢ πολὺ χαμηλά, ὅταν ράβωμε ἕνα ὕφασμα πολὺ χοντρό, κι' ὅταν τὸ μάτι τους εἶναι ὄχι ἴσια ἀλλὰ στὰ πλάγια, ἢ κι' ἀνάποδα ἀπὸ τὴν κλωστή.

Ὅταν ἡ κλωστὴ κάνει κόμπους, εἶναι σημεῖο πὼς πρέπει νὰ κανονίσωμε τὸ τέντωμά της.

Πῶς καθαρίζουν τὰ μαχαίρια.

Δὲν πρέπει νὰ τὰ βουτᾶμε ποτὲ ὁλόκληρα στὸ νερό, ζεστὸ ἢ κρύο. Πρέπει νὰ τὰ σκουπίζουμε πρῶτα σφιχτὰ μὲ ἐφημερίδα, κι' ὕστερα νὰ τὰ τρίβωμε μὲ στάχτη, νὰ σαπουνίζωμε τὴ λάμα μόνο, καὶ νὰ τὰ σκουπίζωμε ἀμέσως.

Τὰ μαχαίρια μὲ λάμα ποὺ δὲν ὀξυδώνεται, καθαρίζουν μὲ σαπουνόνερο, ἀφοῦ πρῶτα σκουπιστοῦν μὲ ἐφημερίδα. Ἀλλὰ καὶ τὰ πηρούνια, καὶ τὰ κουτάλια πρέπει νὰ τὰ καθαρίσουμε πρῶτα μὲ ἐφημερίδα πρὶν τὰ σαπουνίσουμε μὲ ζεστὸ νερό.

Πῶς πλένονται τὰ ποτήρια.

Τὰ ποτήρια πρέπει νὰ πλένονται πάντα μὲ κρύο νερὸ καὶ ποτ[ὲ] μὲ ζεστό. Ἔτσι δὲν τρέχου[ν] τὸν κίνδυνο νὰ σπάσουν κα[ὶ] λάμπουν περισσότερο. Θέλου[ν] ἀμέσως σκούπισμα μὲ πολ[ὺ] καθαρὴ πετσέτα χωρὶς χνούδι.

Τὰ γυάλινα σκεύη (σαλατιέ[]ρες κλπ.) καθαρίζουν μὲ κρύ[ο] σαπουνόνερο. Ἡ καράφες μ[ὲ] ξύδι κι' ἁλάτι. Ἡ μπουκάλε[ς] μὲ μικρὰ κομμάτια ἐφημερίδ[ας] καὶ νερό, ἢ τσόφλια αὐγοῦ.

Λαδωμένα σκεύη.

Γιὰ νὰ ξεπλύνωμε παλὰ ἕν[α] φλυτζάνι μὲ τὸ ὁποῖο μετρή[]σαμε λάδι π. χ. ἢ βούτυρο, τ[ὸ] τρίβωμε μὲ κατακάθια τοῦ κα[]φέ. Τὰ κατακάθια τοῦ καφέ ἀφαιροῦν τὴ μυρουδιὰ τοῦ λα[]διοῦ ἢ τοῦ βουτύρου.

Μυρουδιὰ τοῦ πετρελαίου.

Γιὰ νὰ καθαρίσωμε ἕν[α] μπουκάλι ποὺ εἶχε πετρέλαιο ἢ ἕνα σκεῦος ποὺ λερώθηκε ἀπ[ὸ] πετρέλαιο, μεταχειριζόμαστ[ε] ἀσβεστόνερο. Ἡ μυρουδιὰ το[ῦ] πετρελαίου, φεύγει ἐντελῶς!

Γιὰ νὰ μὴν ἔχουν μυρουδιά.

Ἡ μπουκάλες, καράφες, τ[ὰ] πήλινα μαγειρικὰ σκεύη πο[ὺ] κρατοῦν τὴ μυρουδιὰ ἀπὸ τ[ὸ] περιεχόμενό τους, καθαρίζου[ν] μὲ νερὸ καὶ βιτριόλι.

Προσοχή: Πρέπει νὰ χύνωμ[ε] πάντα τὸ βιτριόλι στὸ νερὸ κ[αὶ] ὄχι τὸ νερὸ στὸ βιτριόλι. Σ[ὲ] μισὴ ὀκᾶ νερό, χύνομε τέσσερ[α] κουταλάκια τοῦ γλυκοῦ περ[ί]που.. Μὲ αὐτὴ τὴ διάλυση, μπο[]ροῦμε νὰ καθαρίσωμε τοῦ κό[]σμου τὰ πράγματα. Μόνο πο[ὺ] πρέπει νὰ προσέξουμε νὰ μὴ[ν] κάψουμε τὰ χέρια μας. Ὕστ[ε]ρα ὅμως ἡ μπουκάλα ἢ ἡ κα[]ράφα πρέπει νὰ πλυθοῦν μ[ὲ] πολλὰ νερά.

Η ΘΕΙΑ ΜΑΡΙΑΝ[]

Νορβηγικὴ χύτραι μὲ σανό.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ ΜΕ ΤΗ ΓΙΑΓΙΑ

Τὸ κερασάκι

Ἀγαπητά μου παιδιά,

Θὰ σᾶς πῶ μιὰ ὄμορφη ἱστορία ποὺ κάπου διάβασα τοῦτες τὶς ἡμέρες. Ἕνα κερασάκι μᾶς διηγιέται τὴ ζωή του. Ἀκούσατέ την γιατὶ εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ κάθε φρούτου πού, ὅταν ἐμεῖς τὸ τραγανίζουμε μὲ τὰ κοφτερά μας δοντάκια, ποτὲ δὲν συλλογιζόμαστε πόσους κινδύνους πέρασε ὥσπου νὰ μεγαλώση. Ἀκοῦστε λοιπὸν τί μᾶς λέει τὸ κερασάκι:

«Ἡ μητέρα μου εἶναι ψηλή, μεγαλόσωμη, τὸ πιὸ ὄμορφο δέντρο τοῦ κήπου. Ἀνάμεσα στὰ κλαδιά της καθίζουν πουλάκια καὶ κελαηδοῦν.

Ἐγὼ εἶμαι ἕνα ἀπὸ τὰ πολλά της παιδιά, ἕνα κερασάκι. Ἤμουν ἄσπρο, μὰ τώρα τὸ μάγουλό μου ἔγινε κατακόκκινο. Νὰ ξέρατε τί ὡραῖο κρεββατάκι ποὺ εἶχα σὰν ἤμουν μωρό. Κάτασπρα στρώματα, μυρωδάτα. Γιατὶ τὸ κρεββάτι μου ἦταν τὸ ἄνθος τῆς κερασιᾶς. Ὅλη τὴ μέρα κοιμόμουν κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο ποὺ μοὔδινε λίγο-λίγο τὸ κόκκινο χρῶμα.

Κεῖνο τὸν καιρὸ ἤμουν σὰν τὴ μύτη τῆς βελόνας, ἀδύνατο, ἀσθενικό. Τὸ παραμικρὸ φύσημα τ' ἀνέμου κινδύνευε νὰ μὲ ρίξη. Μὰ τώρα μεγάλωσα, δὲν φοβᾶμαι οὔτε βροχή, οὔτε ἄνεμο.

Ἐδῶ καὶ κάμποσες μέρες γνώρισα ἕνα σπουργίτη. Ἄς εἶναι καλὰ ὁ καημένος. Ἄν δὲν ἦταν αὐτὸς θἄμουν πεθαμένο. Νά τί εἶχε συμβῆ:

Ἕνα πρωΐ, μόλις ξύπνησα, βλέπω κοντὰ στὴ φωλίτσα μου ἕνα μικρὸ κεφαλάκι. Αὐτὸ δὲ μ' εὐχαρίστησε καθόλου.

Ἦταν μιὰ κάμπια.

— Τώρα θὰ μὲ φάη, σκέφτηκα. Κι' ἀλήθεια πεινοῦσε πολὺ καὶ σερνόταν κοντά μου σιχαμερὴ μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἦρθε ὁ σπουργίτης κοντά μου.

— Σὲ παρακαλῶ, τοῦ εἶπα, γλύτωσέ με ἀπ' αὐτή. Θὰ μὲ καταπιῆ.

— Πολὺ εὐχαρίστως, μοῦ ἀπαντᾶ καὶ ἁρπάζει μὲ τὸ ράμφος του τὴν ἀπαίσια κάμπια. Αὐτὴ ζητοῦσα κι' ἐγὼ γιὰ νὰ ταΐσω τὰ μικρά μου πουλάκια.

Ὁ καλός μου σπουργίτης ἐρχόταν συχνὰ καὶ μοῦ ἔκανε ἐπίσκεψη. Ἔτρωγε ὅλες τὶς κάμπιες π' ἀνέβαιναν στὸ κλαδί μου. Νά γιατὶ ἔζησα καὶ μεγάλωσα κι' ἔκανα μάγουλα κόκκινα σὰν τὸ αἷμα.

Ἄν σ' ἀρέσω, μικρό μου παιδάκι, μπορεῖς νὰ μὲ κόψης καὶ νὰ μὲ φᾶς. Ἐγὼ δὲ χάνομαι τώρα πιά. Θ' ἀπομείνουν τὰ κουκούτσια μου. Μέσα σ' αὐτὰ βρίσκεται ἡ ζωή μου. Ρίξε τα, φίλε μου, σὲ μιὰ γλάστρα κι' ὅταν φυτρώσουν καὶ γίνουν μεστά, μεταφύτεψέ τα στὸ περιβόλι σου. Κάθε μου κουκούτσι θὰ γίνη καὶ μιὰ πεντάμορφη κερασιά, ποὺ θὰ κάνη χιλιάδες κεράσια νὰ τρῶν τὰ παιδιὰ καὶ θὰ κοκκινίζη τὸ μαγουλάκι τους...».

Αὐτὰ εἶπε τὸ μικρὸ κερασάκι, παιδιά μου. Ὁποιοδήποτε φροῦτο τὰ ἴδια θἄλεγε. Μιὰ μικρὴ ἱστορία ἔχουν κι' αὐτὰ σὰν κι' ἐμᾶς, ὅπως ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ καλοῦ μας Θεοῦ.

Μὲ ἀγάπη
Ἡ γιαγιὰ ΚΑΝΤΙΑΝΗ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΜΑΣ

ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε κάποιο κοριτσάκι ποὺ τὸ ἔλεγαν Μηλούλα. Ἦταν πολὺ ὄμορφη. Κακὴ δὲν ἦταν. Μὰ εἶχε ἕνα τρομερὸ ἐλάττωμα, ποὺ τῆς τὰ χάλαγε ὅλα. Ἔλεγε ψέμματα.

Ἔτσι στὰ καλὰ καθούμενα σοῦ ἀράδιαζε ψευτιές...

Μιὰ μέρα ποὺ δὲν ἦταν κανεὶς στὸ σπίτι — εἶχαν ὅλοι βγεῖ γιὰ δουλειὲς — ἡ καλή σου ἡ Μηλούλα πῆρε τὸ δαχτυλίδι τῆς μάννας της ἀπὸ τὸ συρτάρι, τὸ φόρεσε, τὸ καμάρωσε κάμποση ὥρα στὸ δάχτυλό της κι' ἔπειτα βγῆκε γιὰ νὰ πάη στὸ διπλανὸ δάσος καὶ νὰ τὸ δείξη στοὺς φίλους της... Τὸ γέρο ἔλατο, τὸν γελαστὸ πεῦκο, τὸ περήφανο κυπαρίσσι καὶ ὅλα τ' ἄλλα δέντρα τοῦ βουνοῦ...

Κουβέντιαζε πάντα μὲ τὰ δέντρα ἡ καλή σου ἡ Μηλούλα... Μὰ ἔλεγε καὶ σ' αὐτὰ ἀράδα τὰ ψέμματα...

Μόλις τὴν εἶδε μιὰ πικροδάφνη ποὺ ἦταν στὴν ἄκρη τοῦ δάσους, ἐκεῖ κοντὰ στὴ ρεματιά, τὴ ρώτησε γιὰ τὸ δαχτυλίδι της...

— Μοῦ τὸ χάρισε ἡ μάννα μου, τῆς εἶπε...

— Τί ὄμορφο εἶπε ὁ βάτος ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντά...

Σὲ λίγο μίλησε κι' ὁ πεῦκος...

— Στὸ χάρισε ἡ μάννα σου εἶπε στὴν Μηλούλα ἢ τὸ πῆρες κρυφά...

— Μὰ τὴν Ἀλήθεια, βεβαίωσε ἡ Μηλούλα. Σοῦ ὁρκίζομαι... Μοῦ τὸ χάρισε...

Μὰ κείνη τὴ στιγμή, τὸ δαχτυλίδι ξεγλύστρισε ἀπὸ τὸ δάχτυλό της, κύλησε καὶ χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια της...

Ἄρχισε νὰ νυχτώνη καὶ ἡ Μηλούλα γύρισε γιὰ τὸ σπίτι της...

Τὸ πρωΐ ξεκίνησε καὶ πάλι γιὰ νὰ βρῆ τὸ δαχτυλίδι... Ἔφτασε στὸ δάσος, καλημέρισε τοὺς φίλους της, μ' αὐτοί, σὰν νὰ ἤξεραν πῶς εἶχαν νὰ κάμουν μὲ μιὰ κοπέλλα ποὺ ἔλεγε ψέμματα, τὴν χαιρέτισαν ψυχρά!...

— Μήπως εἴδατε σεῖς τὸ δαχτυλίδι μου; ρώτησε... τὰ δέντρα.

— Δὲν τῆς ἀπάντησε κανεὶς παρὰ μόνο ὁ γέρο Ἔλατος. Μὰ κι' αὐτὸς μ' ἕνα ξερὸ ὄχι...

Προχώρησε ἡ Μηλούλα. Λὲς καὶ τὰ δέντρα τοῦ δάσους τὴν περιφρονοῦσαν σήμερα. Περπάτησε ἀρκετὴ ὥρα. Μὰ σὲ μιὰ στιγμὴ εἶδε κάτι ποὺ ἔλαμπε ἀνάμεσα στὴ χλόη. Ἦταν τὸ δαχτυλίδι της. Τὸ πῆρε μὲ χαρά, τὸ ξαναφόρεσε μὲ καμάρι καὶ ξεκίνησε γιὰ νὰ ξαναγυρίση στὸ σπίτι της. Μὰ εἶχε χάσει τὸ δρόμο. Ρώτησε τὰ δέντρα μ' αὐτὰ δὲν τῆς μιλοῦσαν...

Περπάτησε, περπάτησε μὰ πότε ξαναγύριζε στὸ ἴδιο μέρος, πότε ἔφτανε σὲ μέρη ἄγνωστα κι' ἀπάτητα... πουθενὰ δὲν εὕρισκε τὸ γνωστό της μονοπάτι... Κι' ὅλα τὰ δέντρα της ἦταν ἄγνωστα.

Σιγὰ - σιγὰ νύχτωσε καὶ ἡ Μηλούλα κατάκοπη καθὼς ἦταν μάζεψε μερικὰ φύλλα καὶ ξάπλωσε νὰ κοιμηθῆ...

Κοιμήθηκε... Μὰ τὸ πρωΐ σὰν ξύπνησε εἶδε μπροστά της δυὸ ὄμορφα κορίτσια... Μὰ δὲν ἦταν σὰν τὰ συνηθισμένα... Τὰ φορέματά τους ἔλαμπαν... Τὰ μαλλιά τους ἦταν μεταξένια καὶ τὰ μάτια τους καταγάλανα...

— Ποιὲς εἶστε σεῖς; ρώτησε ἡ Μηλούλα φοβισμένη.

— Εἴμαστε οἱ Νεράϊδες τῆς Ἀλήθειας.

— Καὶ πῶς σᾶς λένε;

— Ἐμένα μὲ λένε Σπίθα εἶπε ἡ μία.

— Κι' ἐμένα Λάμψη εἶπε ἡ ἄλλη...

— Δὲν θὰ μὲ βοηθῆστε νὰ πάω στὸ σπίτι μου;...

— Ὄχι, βέβαια, ἀπάντησαν καὶ οἱ δυό. Ἡ βασίλισσά μας ἡ Ἀλήθεια μᾶς πρόσταξε νὰ σὲ ὁδηγήσουμε στὸ παλάτι της...

Περπάτησαν - περπάτησαν κι' ἔφτασαν ἐπὶ τέλους μπροστὰ σ' ἕνα βράχο...

Ἐκεῖ οἱ νεράϊδες κτύπησαν τρεῖς φορές. Ὁ βράχος ἄνοιξε στὰ δυὸ καὶ οἱ τρεῖς κοπέλλες - οἱ νεράϊδες καὶ ἡ Μηλίτσα - μπῆκαν μέσα...

Πίσω ἀπὸ τὸ βράχο αὐτὸ ἦταν τὸ Βασίλειο τῆς Ἀλήθειας... Ὅλα ἐκεῖ ἔλαμπαν. Ἦταν ὁλοκάθαρα.

Μέσα ἐκεῖ πάλι, ποὺ τὴν ὡδήγησαν περίμενε ἡ βασίλισσα. Ἦταν μιὰ ὄμορφη χρυσοκεντημένη κυρὰ ποὺ φοροῦσε στέμμα ὅλο ἀπὸ διαμάντια.

— Ἔλα κοντὰ Μηλούλα τῆς εἶπε... Εἶδες καὶ χθὲς πῶς ὅλα τὰ δέντρα τοῦ δάσους σὲ περιφρόνησαν γιατὶ εἶπες ψέμματα. Τὸ δαχτυλίδι σου ἔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια γιατὶ εἶπες ψέμματα. Ἔχασες τὸ δρόμο γιατὶ δὲν σὲ βοήθησαν τὰ δέντρα νὰ τὸν βρῆς. Γιατὶ καὶ τὰ δέντρα συχαίνονται τοὺς ψεῦτες.

Κύτταξέ μας ἐδῶ. Εἴμαστε ὅλοι χαρούμενοι κι' εὐτυχισμένοι γιατὶ δὲν ξέρουμε τί θὰ πῆ ψέμμα!

— Γύρισε τώρα στὸ σπίτι σου καὶ μὴν ξαναπῆς ψέμμα... Γιατὶ ἄλλη φορὰ θὰ πάθης χειρότερα.

Ἔφυγε ἡ Μηλούλα καὶ ὡρκίστηκε νὰ μὴν ξαναπῆ ψέμμα.

Καὶ καθὼς περνοῦσε τὰ δέντρα — οἱ παλιοί της φίλοι τραγουδοῦσαν:

Λέγε πάντα τὴν ἀλήθεια
νἄχης τὸ Θεὸ βοήθεια.

Ἔφτασε στὸ σπίτι της, τὰ εἶπε ὅλα στὴ μάννα της, ζήτησε νὰ τὴ συγχωρέση καὶ δὲν ξανάπε ψέμμα.

Η ΑΝΕΜΗ

Τὰ παιδιὰ γράφουν

ΤΟ «ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ»

Τὸ αὐτοκίνητο προχωρεῖ σιγὰ-σιγὰ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δέντρα.

Σὲ λίγο φαίνεται, καθαρὰ στὸν ξέφωτο δρόμο. Σταματᾶ ἐμπρὸς ἀπ' τὸ μικρὸ γεφυράκι. Μέσα ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο βγαίνουν μερικὲς κυρίες ποὺ ἔρχονται γιὰ κάποιο καλὸ σκοπό. Προχωροῦν ἀργὰ-ἀργὰ στὸν κακόδρομο καὶ σὲ λίγο φτάνουν στὸ χωριό. Ἐκεῖ μιλοῦν μὲ τὸ δάσκαλο καὶ μὲ τὸν πρόεδρο τοῦ χωριοῦ καὶ μὲ μερικοὺς ἄλλους. Κάτι κοιτάζουν κάτι ὁρίζουν. Χαιρετοῦν τὸ δάσκαλο καὶ τοὺς ἄλλους καὶ φεύγουν.

Ὅσοι ἦταν ἐκεῖ γύρω καὶ ἄκουσαν εἶναι ἐνθουσιασμένοι καὶ χαρούμενοι.

* * *

Σὲ λίγο τὄμαθε ὅλο τὸ χωριό. Δίπλα στὸν πανύψηλο πλάτανο ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δροσόλουστα δέντρα, εἶχαν ὁρίσει οἱ κυρίες ποὺ ἦταν ἀντιπρόσωποι τῆς Βασιλίσσας μας, νὰ χτιστῆ τὸ «Σπίτι τοῦ Παιδιοῦ». Ἡ τοποθεσία ἦταν θαυμάσια. Ἐκεῖ ἦταν τὸ κέντρο τοῦ χωριοῦ. Ὅλοι εἶναι εὐχαριστημένοι. Περισσότερη χαρὰ νοιώθουν ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν παιδιά, γιατὶ θὰ μάθουν κάτι τὸ καλλίτερο καὶ χρησιμώτερο.

* * *

Καὶ νά! Ἐκεῖ ὅπου κυριαρχοῦσαν ἄλλοτε τὰ δέντρα μὲ τὴν πρασινάδα τους, τὰ διακόπτει τώρα ἕνα ὡραῖο κτίριο ποὺ βρίσκεται ἀνάμεσά τους. Εἶναι τὸ «Σπίτι τοῦ Παιδιοῦ». Τὴν ἡσυχία τώρα τὴν κόβουν χαρούμενες φωνές. Εἶναι οἱ φωνὲς τῶν παιδιῶν, ποὺ ἄρχισαν νὰ ἐργάζωνται μὲ χαρά.

Οἱ κάτοικοι ἀντικρύζοντας τὸ ἔργο τῆς Μεγάλης μας Βασίλισσας τὴν εὐγνωμονοῦν καὶ εὐχαριστοῦν τὸν Παντοδύναμο.

Κ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Πέρασε τὸ ζεστὸ καὶ ὀμορφοστολισμένο καλοκαίρι. Κάποιο πρωῒ κατέβηκε ἀπ' τὸ θρόνο του καὶ τὸν παράδωσε στὸ κλαψάρικο φθινόπωρο.

Μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ νέου βασιλιᾶ ὅλα μαράθηκαν. Τὰ μάτια τ' οὐρανοῦ κλαῖνε ἀδιάκοπα.

Τὶς ὀμορφιὲς καὶ τὰ στολίδια τῆς γῆς τὰ περιφρόνησε ὅλα τὸ μελαγχολικὸ φθινόπωρο. Τὰ δέντρα ἔχασαν τὴν ὀμορφιά τους. Ἡ διψασμένη γῆ διάπλατα ἄνοιξε τὴν ξεραμένη ἀγκαλιά της καὶ ἀχόρταγα ρουφάει νερό.

Ὁ γερο-πελαργὸς ἔκανε καὶ τὸ τελευταῖο συμβούλιο παίρνοντας τὴ σοβαρὴ ἀπόφαση νὰ ταξιδέψη. Ἀφοῦ ἡ ἀπόφαση πάρθηκε δὲν ἄργησε καὶ πολὺ νὰ σκεφθῆ. Πετώντας τὶς στεργιὲς καὶ θάλασσες μᾶς δίνει τὴν ὑπόσχεση πὼς πάλι τὴν ἄνοιξη μὲ τὸ καλὸ θὰ μᾶς ἐπισκεφθῆ. Ὁ βοσκὸς φόρεσε τὴ βαρειά του κάππα, μάζεψε τὰ πρόβατά του καὶ ἀποχαιρετᾶ τὰ ψηλὰ βουνὰ μὲ τὰ κρύα νερὰ καὶ τὸν καθαρὸν ἀέρα.

Ὁ γεωργὸς σκάβει τὴ γῆ ποὺ σπέρνει.

Ὅλα τώρα ἄλλαξαν μονομιᾶς. Οἱ ἐκδρομὲς καὶ οἱ κατασκηνώσεις πέρασαν. Οἱ μαθηταὶ καθισμένοι τώρα στὰ θρανία μαθαίνουν ἕνα σωρὸ ὠφέλιμα πράγματα.

ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΦΑΣΟΥΛΗΣ

Η ΡΟΔΑΚΙΝΙΤΣΑ

Ἦταν στὸ ἄλλο σπίτι. Τότε μέναμε στὸ Κουκάκι. Σὲ τοῦτο ἐδῶ ἔχουμε μιὰ μεγάλη τριανταφυλλιὰ ποὺ εἶναι φορτωμένη τριαντάφυλλα ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ Μάρτη. Ἐδῶ ἡ ἄνοιξη ἔρχεται καὶ μᾶς βρίσκει πρώϊμα. Ἔχουμε καὶ μιὰ μπαξάνα πάνω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ φορτώνεται μυρωδάτα μπουκετάκια. Ἐκεῖ πέρα δὲν ἦταν ἔτσι. Ἡ ἄνοιξη ἀργοποροῦσε νὰ μᾶς ἔρθη. Στὶς ἄλλες αὐλὲς πήγαινε νωρίτερα. Ἐκεῖ ὑπῆρχαν μυγδαλιές, κατόπιν ἄνοιγαν τὰ σιδερωμένα φύλλα τους οἱ μαργαρίτες. Ἐμεῖς ὅμως εἴχαμε μόνο μιὰ ροδακινίτσα, κι' αὐτὴ ἀργοῦσε ν' ἀνθίση. Ὅταν ὅμως ἄνθιζε, καμμιὰ ἄνοιξη σὲ καμμιὰν ἄλλη αὐλὴ δὲν ἦταν ὡραιότερη, ἔπαιρνε φωτιὰ ἡ ροδακινίτσα σὰν πυροτέχνημα. Καὶ ὄχι νὰ πῆς πὼς ἦταν καὶ δικιά μας. Τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ ἦταν καὶ μᾶς χώριζε ἀπ' τὴν αὐλή του ἕνας μαντρότοιχος. Στεκόταν ὁλομόναχη, μοναχοκόρη τοῦ μικροῦ ἀνθόκηπου, κι' ἕνας γέρος καθηγητὴς μὲ χοντρὸ μουστάκι ἔβγαζε μιὰ πανένια ξαπλωτήρα, ἄνοιγε τὸ βιβλίο καί... κοιμόταν κοντά της στὴ λιακάδα. Εἶχε γύρω στὴ ρίζα της ἕναν κύκλο χῶμα, καὶ πέρα ἀπ' αὐτὸν τὸν κύκλο, ποὺ τὸν ἔκλεινε μιὰ ἀράδα γλαστράκια μὲ γαλάζια ζεμπούλια, ἄρχιζαν τὰ πλακάκια. Ἕνα ἄσπρο, ἕνα σοκολατί. Ἦταν πιὰ ἕνα φτασμένο δεντρί, μιὰ σωστὴ νυφούλα. Εἶχε ψηλώσει πάνω ἀπὸ τὸ μαντρότοιχο καὶ κοίταζε μὲ τὰ φουσκωμένα ματάκια της μέσα στὴν αὐλή μας. Τὴν κοιτάζαμε καὶ περιμέναμε. Τί; Νὰ μᾶς φέρη τὴν ἄνοιξη! Τέντωνε τὰ λιγά της κλωνάρια πρὸς τὸν οὐρανό, πρὸς ὅλες τὶς μεριές, ἅπλωνε κάτι βεργοῦλες καφετιὲς καὶ ἑτοιμαζότανε.

Ὁ Λάμπης κ' ἡ Δροσούλα ἦταν μικρά, περίμεναν κι' αὐτά. Τοὺς ἔλεγα:

— Ἔχετε τὸ νοῦ σας. Κάποια μέρα ἀπ' αὐτὲς θἄρθη ἡ Ἄνοιξη νὰ καρφιτσώση χίλια τριανταφυλλιὰ ἀνθάκια πάνω στὴ ροδακινίτσα. Τὰ μάτια σας τέσσερα μὴ σᾶς ξεφύγη σὰν καὶ πέρυσι καὶ δὲν προφτάσετε νὰ τὴ δῆτε. Νὰ παραφυλάγετε, γιατὶ δὲν ξέρετε τί ὥρα θἄρθη.

— Πῶς εἶναι; ρωτοῦσε ἡ Δροσούλα.

— Εἶναι κοπελλίτσα ἄσπρη καὶ ξανθειά, ἔχει μιὰ κόκκινη ποδιὰ γεμάτη τριανταφυλλιὰ λουλούδια καὶ τὰ καρφιτσώνει.

Γι' αὐτὸ ὁ Λάμπης καὶ ἡ Δροσούλα τὴν περίμεναν πῶς καὶ πῶς.

Κάποια νύχτα ποὺ σηκώθηκε ἀέρας κι' ἔκανε φασαρία στὴν αὐλή μας, ἡ Δροσούλα σηκώθηκε στὸ κρεββατάκι της, ἔτριψε τὰ ματάκια της κι' ἀφουκράζονταν μισοκοιμισμένη.

— Τί ἔχεις Δροσούλα; τὴ ρωτήσαμε.

— Θαρῶ πὼς ἦρθε, τὴν ἀκούω νὰ περπατᾶ εἶπε ἡ Δροσούλα. Ὅμως δὲν ἦταν. Ἀκόμα δὲν εἶχε ἔρθει ἡ ὥρα της.

Ὁ ἀέρας ἦταν ποὺ θρόϊζε στὰ φύλλα, δὲν ἦταν ἡ κόκκινη ποδίτσα τῆς Ἄνοιξης! Γελάστηκε ἡ Δροσούλα.

Ὅπου ἕνα πρωῒ ξύπνησαν τὰ παιδιὰ κι' ἔβαλαν τὶς φωνὲς ἀπογοητευμένα καὶ χαρούμενα μαζί. Πρὶν ἀκόμη νιφτοῦν τὴν εἶδαν ἀπὸ τὸ τζάμι. Ἡ ροδακινίτσα ψήλωνε πάνω ἀπὸ τὸν μαντρότοιχο σὰ νὰ σηκωνόταν στὰ νύχια τῶν ποδιῶν της. Ἔδειχνε στὰ παιδάκια τὶς βεργοῦλες της, ποὺ ἦταν φορτωμένες ἀνθάκια, πρὶν βγάλουν ἀκόμη φύλλα!

Ἦρθαν καὶ μὲ ξεσήκωσαν, νὰ κοιτάξω. Μᾶς τὴν ἔφτιασε καὶ τούτη τὴ φορὰ ἡ Ἄνοιξη. Νύχτα ἦρθε, τέλειωσε τὴ δουλειά της καὶ τὄσκασε πρὶν τὴ δοῦμε. Καὶ καλὰ πιὰ ὁ Λάμπης ποὺ κοιμᾶται ὄρθιος, τὴν ὥρα ποὺ τοῦ βάζουν τὴν πυτζάμα του καὶ τὸν πᾶνε σηκωτὰ στὸ κρεββάτι. Ἀμὲ ἡ Δροσούλα ποὺ κοιμόταν μὲ τ' αὐτάκι τεντωμένο στὴν αὐλή;

Βγήκαμε λοιπὸν καὶ τὴν εἴδαμε κι' οἱ τρεῖς, ἀκουμπισμένοι ἀράδα στὸ μαντρότοιχο. Ἡ ροδακινίτσα στεκόταν στολισμένη σὰν Ἀνιανάσταση. Δὲν ἦταν ἄλλο τίποτα πιὸ χαρωπὸ ἀπ' αὐτή. Ἀμ' δὲν ἦταν λουλούδια κεῖνα, ἦταν μικρὲς-μικρὲς ἐκρήξεις ἀπὸ τριανταφυλλὶ φῶς. Ἕνα πυροτέχνημα ἦταν γιὰ τοὺς ἀγγέλους τ' οὐρανοῦ. Ἦταν ἀκόμη κι' ἕνα πλῆθος ματάκια ποὺ σκάσαν καὶ ρόδισαν. Τώρα πιὰ τίναζαν τὶς σπίθες τους ἀπὸ παντοῦ.

— Δὲν εἶναι ὡραῖο; ρώτησα τὰ παιδιά.

Ὁ Λάμπης ποὺ ἀγαπᾶ τὶς παρομοιώσεις, εἶπε σοβαρά:

— Βέβαια. Εἶναι ὡραῖο σὰν ἕνα μπακέτο.

Ὁ Λάμπης ἀνακάτωνε ἀκόμη τὶς νέες λέξεις μὲ κεῖνες ποὺ ἤξερε. Ἔτσι λέγοντας «μπακέτο» ἐννοοῦσε μπουκέτο. Μιὰ ἄλλη φορὰ μᾶς εἶπε πὼς ἡ Στέλλα ἀγόρασε «ἕνα μπακέτο κόκκινες τανάλιες». Ὅλοι ἀπορήσαμε τί νὰ τἄθελε τόσα σιδερικὰ ἡ Στέλλα, κι' ἐκείνη μᾶς ἐξήγησε πὼς ἦταν κόκκινες ντάλιες.

Ἡ Δροσούλα ὅμως ἦταν ἀληθινὰ ἀπογοητευμένη ποὺ κοιμόταν τὴν ὥρα ποὺ ἦρθε ἡ Ἄνοιξη. Ἦταν ὅμως βέβαιη πὼς μέσα στὸν ὕπνο της τὴν ἄκουσε νὰ περπατᾶ στὰ πλακάκια. Καὶ ἦταν ἡ τρίτη χρονιὰ ποὺ τὴν πάθαινε.

Τῆς ὑποσχέθηκα λοιπὸν καὶ γὼ πὼς τοῦ χρόνου, σὰν ἔχουμε γειά, θὰ παραφυλάγω ἐγὼ τὴ νύχτα πίσ' ἀπὸ τὸ τζάμι μὲ σβυστὸ φῶς, καὶ θἄχω τὸ νοῦ μου νὰ μὴ μᾶς ξεφύγη ἄλλη φορά.

Τώρα ἡ Δροσούλα εἶναι κοπελλίτσα ἀνθισμένη σὰν τὴ ροδακινίτσα στὸ ἄλλο μας σπίτι. Ἡ Ἄνοιξη ἦρθε κοντά μας, τόσο κοντά μας, ποὺ τὴν πιάνουμε ἀπὸ τὴ μέση καὶ χορεύουμε.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΘ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ
(Γεωργικὴ Σχολὴ ἐπαρχίας Σέδες)

«Ο ΦΑΓΑΣ»
(Μονόλογος)

(Εἰσέρχεται). — Καλημέρα σας, κύριοι καὶ κυρίες. Μὲ ξέρετε ποιὸς εἶμαι; Ἂν ὄχι, θὰ μὲ μάθετε. Εἶμαι ὁ Μπούλης τοῦ κὺρ-Νίκου. Ἀλλὰ μὲ λένε καὶ φαγᾶ. (Σιγά). Φαγᾶς ἐγώ! Ἐγώ! Ἐγώ... Ὁ Μπούλης τὸ καλὸ παιδί! Καὶ ὅμως εἶμαι. Γιατί νὰ τ' ἀρνοῦμαι; Ἀφοῦ μοῦ βάζουν ἕνα πιάτο φαΐ καὶ γυρεύω τρία γιὰ νὰ χορτάσω; (Γελάει). Χμ!... Ἔχω τώρα κάτι πεῖνες... πεῖνες... πεῖνες ἀγιάτρευτες. Καλὰ θὰ μοῦ πῆτε. Δὲν γιατρεύονται αὐτὲς οἱ πεῖνες. Καὶ ἔπειτα δὲν τρῶς; Πῶς. Γιατρεύονται. Ὁ κ. φούρναρης εἶναι πολὺ καλὸς γιατρός. Μὲ πεντέξη φάρμακα εἶμαι περδίκι. Ὅσο γιὰ τό, ἂν τρώγω, δὲν χρειάζεται ἀπάντηση. Τρώγω, πῶς δὲν τρώγω. Ὅ,τι βρῶ τὸ ρίχνω μέσα μου. Ἀλλὰ δὲν χορταίνω. Λὲς καὶ ἡ κοιλιά μου εἶναι καμμιὰ ἀποθήκη σχεδίου Μάρσαλ, ποὺ ὅσο ρίχνεις τόσο περισσότερο γυρεύει. Ἐκεῖ νὰ δῆτε ποὺ πέρναγα προχθὲς ἀπέξω ἀπ' ἕνα ἑστιατόριο. Ἔ!... Καὶ τί μὲ θέλετε! Μοῦρθαν κάτι λιγωμάρες... Ἄλλο νὰ σᾶς τὸ λέω καὶ ἄλλο νὰ μὲ βλέπατε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔπιασα νὰ μπῶ μέσα, νὰ ἁρπάξω κανένα ταψί, νὰ τὸ βάλω στὰ πόδια καὶ νὰ γίνω... Λούης! Τέτοια πεῖνα εἶχα. (Σκέφτεται). Τί νὰ κάνω; Πῶς νὰ χορτάσω τώρα τὸν στόμαχόν μου; Ἀαα!... Τὸ βρῆκα. Θὰ πάω νὰ κόψω φροῦτα στὸ περιβόλι τοῦ μπάρμπα-Σωτήρη. Ἔτσι θὰ μείνω χορτασμένος γιὰ μισὴ ὥρα. Καὶ ἔπειτα βλέπουμε. Ἔχει ὁ Θεός. Ἀλλὰ ἅμα μὲ πιάση; Τότε δὲν θἄχη ὁ Θεός. Τὸ καλλίτερο εἶναι νὰ κάτσω στ' αὐγά μου νὰ μὴ βρῶ τὸ μπελά μου ποὺ λέει καὶ μιὰ παροιμία. Ἀλλοίμονό μου, ἂν μὲ πιάση. Θὰ μὲ κάνη χίλιες ὀκάδες καὶ μισή. Δὲν θὰ μοῦ ἀφήση παΐδι γερό. Καὶ ξέρετε ὁ μπάρμπα-Σωτήρης δὲν χαρίζει κάστανα. (Ἀκούγονται χτύποι). Τὸ φαγητὸ ἑτοιμάζουν. Ἄνοιξε ἡ τύχη μου. Ἄ! νά καὶ ἡ φωνὴ τοῦ πατέρα. (Ἐξέρχεται).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΚΟΥΒΕΛΑΣ
(Μαθητὴς Στ´ τάξ. Γυμν. Πύλου)

Ο Α·Ι· ΝΙΚΟΛΑΣ

Σ' ἕνα γελαστὸ ἀκρογιάλι τοῦ χωριοῦ μου — τὶς Φύσες — πάνω σ' ἕνα μικρὸ παραλιακὸ ὕψωμα βρίσκεται χτισμένο τὸ φτωχικὸ ἐκκλησάκι τοῦ Ἅϊ Νικόλα. Μπροστά του ἁπλώνεται ἡ ἀπέραντη γαλανὴ θάλασσα, ποὺ ὁ θόρυβος τῶν κυμάτων της εἶναι ὁ παντοτεινός του σύντροφος.

Οἱ τοῖχοι του δὲν εἶναι σκεπασμένοι ἀπὸ ἀρχαῖες τοιχογραφίες, ὅμως οἱ βράχοι πλαισιωμένοι ἀπὸ τὰ χαμόκλαδα καὶ τὸ φιδωτὸ δρόμο, ποὺ περνᾶ ἀπὸ κοντά του, κάνουν τὴν ὡραιότερη εἰκόνα.

Στὰ δεξιὰ μιὰ σχισμάδα μέσα στὸν τοῖχο χρησιμεύει σὰν κουτί, ποὺ καρτερεῖ τὸν ὀβολὸ ἀπὸ κανένα ἀνέλπιστο προσκυνητή. Δὲν ὑπάρχει θέαμα πιὸ γαλήνιο ἂν καθήσης στὴν πέτρινη πεζούλα του καὶ κοιτάξεις τὴ γαλάζια θάλασσα, ποὺ ἄλλοτε εἶναι ἀφρισμένη καὶ ταραγμένη καὶ ἄλλοτε ἁπλώνεται ἥσυχη.

Τὸ καλοκαῖρι ἀλήθεια τί χαρά! Ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ κατεβαίνουμε νὰ παίξουμε μὲ τὸ κῦμα, νὰ ξαπλώσουμε στὰ πυρωμένα χαλίκια, νὰ ψαρέψουμε καὶ νὰ τραγουδήσουμε. Κατὰ τὸ ἡλιοβασίλεμα ποὺ ἐπιστρέφουμε σταματοῦμε στὸν Ἅϊ Νικόλα γιὰ νὰ προσκυνήσουμε του. Ὁ ἥλιος πλησιάζει στὴ δύση του καὶ γεμίζει μὲ χρυσαφένιο φῶς τὸ ἀπόμερο ἐκκλησάκι. Μὰ κείνη τὴ στιγμὴ κάτι μᾶς ἔρχεται στὸ νοῦ· εἶναι ὁ στίχος τοῦ ποιητῆ:

«Ὁ ἥλιος γέρνοντας στὴ δύση,
μπροστὰ στοῦ ἱεροῦ τὴ πύλη
μπαίνει δειλὰ νὰ προσκυνήση
κι' ἀνάφτει ὑπέρλαμπρο καντῆλι».

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΠΑΜΑΝΩΛΗΣ
(Μαθητὴς Γυμνασίου Καρπάθου)

Ο ΑΗΤΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

—ΑΚΡΙΤΙΚΗ ΤΡΙΛΟΓΙΑ—

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Διγενὴς Ἀκρίτας.
Φιλοπαπούς, ἀρχηγὸς τῶν Ἀπελατῶν.
Ἰωαννίκιος, Λυκοστράτης, Ἀλλομαλᾶς — Ἀπελάτες
Μαντατοφόρος
Μαξιμώ, Ἀμαζόνα.

I.

Η σκηνὴ γίνεται στὸν Ἀντίταυρο τῆς Καππαδοκίας στὸ λημέρι τῶν Ἀπελατῶν. Τότε ποὺ οἱ ἀκραῖοι φρουροὶ τῆς Βυζαντινῆς Ἀνατολῆς, οἱ Ἀκρῖτες ὅπως τοὺς ἔλεγαν, μὲ τὸν Πρωτακρίτη τὸ Διγενῆ, γράφανε τοὺς μεγάλους θρύλους τῆς ἀντρειωσύνης, σὲ διμέτωπο πόλεμο μὲ Σαρακηνοὺς κι' Ἀπελάτες. Οἱ τελευταῖοι ἦσαν χριστιανοὶ ἀποστάτες, ποὺ συμμαχώντας μὲ τοὺς ἀπίστους λεηλατοῦσαν τὶς χῶρες τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας, παίρνανε πρόβατα κι' ἀγελάδες, ρημάζανε τὰ χωριὰ καὶ τὶς πολιτεῖες. Ὁ πιὸ τρομερὸς Ἀπελάτης, ποὖχε στημένο κοντὰ στὴν Καισάρεια τὸ λημέρι του, ἦταν ὁ γέρο Φιλοπαπούς. Ἡ πρωταμαζόνα ἡ Μαξιμώ, ἡ ἀντρογυναίκα, μὲ τὶς ἀτρόμητες ἀμαζόνες της, εἶχε κάστρο σὲ ἄλλη πλαγιὰ τοῦ Ἀντίταυρου κι' εἶχε χαρά της τὰ ἔργα τοῦ κονταριοῦ καὶ τοῦ τόξου. Ἡ φήμη της ἦταν ἀκουστὴ σ' ὅλη τὴν Ἀσία κι' οἱ Ἀπελάτες καυχόνταν γιὰ τὴ φιλία της.

Τὴ στιγμὴ π' ἀρχίζει τὸ ἔργο μας, ὁ Φιλοπαποὺς κάθεται ἔξω ἀπὸ μιὰ μεγάλη σπηλιὰ στὸν Ἀντίταυρο κι' ἀγναντεύει τὰ παλληκάρια του πού, πιὸ πέρα, στὸ ξέφωτο, παραβγαίνουνε στὸ λιθάρι. Ἀπ' ἔξω ἀκούγονται οἱ φωνὲς καὶ τὰ γέλια τους.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΑΛΛΟΜΑΛΑΣ: Ἰωαννίκιε στὸ σημάδι τὸ νοῦ σου. Μάτι ἀητοῦ κι' ἀλαφιοῦ γρηγοράδα! Νὰ τὸν περάσης τὸ Λυκοστράτη.

ΛΥΚΟΣΤΡΑΤΗΣ: Καλό τονε θέλει ποὺ θὰ μὲ περάση! Ἕνα δαχτυλάκι μονάχα μοῦ ξέφυγε τὸ σταλίκι. Λίγο ἀκόμα καὶ τ' ἄγγιζα.

ΙΩΑΝΝΙΚΙΟΣ: Ἐγὼ θὰ τὸ ρίξω!

ΛΥΚΟΣΤΡΑΤΗΣ: Τί καρτερᾶς; Ἄς τὰ λόγια καὶ ρίξε το.

ΙΩΑΝΝΙΚΙΟΣ: Ἔϊ! Νὰ λοιπόν!

ΑΛΛΟΜΑΛΑΣ: Πάει. Ἔπεσε κάτω!

ΑΠΕΛΑΤΕΣ: Νίκη! Νίκη! Γειά σου Ἰωαννίκιε. Σὺ νικᾶς!

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: (Λέει δυνατὰ νὰ τὸν ἀκούσουν ἀπέξω). Ἡ νίκη εἶναι εὔκολη στὸ παιχνίδι!

ΙΩΑΝΝΙΚΙΟΣ (μπαίνοντας στὴ σκηνή): Καὶ ποῦ εἶναι δύσκολη, μαθές;

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ (μὲ εἰρωνικὸ τόνο): Ξέρω κι' ἐγώ; Κάπου ἀλλοῦ;

ΛΥΚΟΣΤΡΑΤΗΣ (μπαίνει μὲ τὴ σειρά του): Τί θὲς νὰ πῆς, γέρικη ἀλεπού; Μὴ δὲν τὴν κερδίζουμε καὶ στὴ μάχη τὴ νίκη;

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Εἶπα τίποτε; Τὴν κερδίζατε, ὡς τὰ χτές.

ΙΩΑΝΝΙΚΙΟΣ: Δηλαδή; Μίλα καθαρά. Προσβολὲς δὲ σηκώνουμε ἐμεῖς, κι' ἂν δὲν ἤσουν ὁ ἀρχηγός...

ΛΥΚΟΣΤΡΑΤΗΣ: Τί, καὶ σήμερα δὲ νικοῦμε;

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ (σὲ γαλήνιο τόνο): Σ' ἕναν πόλεμο ξέρουμε ὅλοι πῶς ἀπ' τοὺς δυὸ ἀντιπάλους ὁ ἕνας νικιέται κι' ὁ ἄλλος νικᾶ. Καὶ σᾶς, χτές, σᾶς νίκησε ὁ ἄλλος. Ἕνα ἀνήλικο, ὅπως λένε, ντροπή σας.

ΙΩΑΝΝΙΚΙΟΣ: Τώρα κατάλαβα ποὺ χτυπᾶς! Λὲς γιὰ κείνη τὴ σύγκρουση μὲ τὸ Διγενῆ. Ἐγὼ ἔλειπα. Μὰ κι' οἱ ἄλλοι τὸν πῆραν ἀψήφιστα, γιὰ τὰ λίγα του χρόνια.

ΛΥΚΟΣΤΡΑΤΗΣ: Μᾶς ξάφνιασε...

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ (τοὺς κόβει μὲ περιφρόνηση): Σᾶς νίκησε! Μὴ φοβᾶστε τὴ λέξη! Σᾶς πῆρε φαλλάγγι.

ΑΛΛΟΜΑΛΑΣ: Ἦταν θεόμουρλος! Ἔπεφτε στὴ μάχη σὰ νἆταν ἀπέθαντος. Ποιὸς τὰ βάζει μ' ἕναν τρελλό;

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ (σὲ ζωηρὸ τόνο θυμοῦ): Σκάσετε τσακάλια! Ὁ ἕνας μοῦ λέει πῶς γιὰ τὰ λίγα του χρόνια τὸν πῆραν ἀψήφιστα κι' ὁ ἄλλος πῶς τὸν φοβήθηκαν γιατὶ ἦταν μουρλός. Σαλιαρίσματα! Λόγια τ' ἀγέρα. Ὁ ἄντρας ποτὲ δὲ γυρίζει τὴν πλάτη του σ' ὥρα μάχης. Εἶστε δειλοί!

ΙΩΑΝΝΙΚΙΟΣ (κάνει νὰ τραβήξη τὸ σπαθί του): Κράτα τὴ γλῶσσα σου, μὰ τὸν Τίγρη ποὺ εἶχα παπού, γιατὶ θὰ ξεχάσω ποιὸς εἶσαι!

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Μπᾶ τὸ τιγρόπουλο! Βάλε τὸ σπαθί σου στὴ θήκη κι' ἄμε νὰ κάμης ἀλλοῦ τὸν παλληκαρᾶ.

—Ἀλλοίμονο στὸν Ἀκρίτα ἂν λάχη στὸ δρόμο μας...

ΛΥΚΟΣΤΡΑΤΗΣ (ποὺ μπαίνει στὴ μέση): Πάψε νὰ βρίζης, Φιλοπαπού. Θὰ ξεπλύνουμε τὴ ντροπὴ σὲ μιὰ ἄλλη μάχη.

ΑΛΛΟΜΑΛΑΣ: Θὰ τοὺς δείξουμε τί θὰ πῆ Ἀπελάτης! Θὰ τοὺς δεκατίσουμε τοὺς Ἀκρίτες τοῦ Διγενῆ.

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Ἂν ἤτανε πρόβατα κι' ἀγελάδες κι' ἂν ἦταν ἡ στάνη χωρὶς μαντρόσκυλο, τόξερα κι' ἐγώ. Μὰ τώρα σὰ δύσκολο μοιάζει.

ΙΩΑΝΝΙΚΙΟΣ: Πάρε τὰ λόγια σου πίσω.

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Θὰ τὰ πάρω, λεβέντες μου, ὅταν μ' ἀποδείξετε ψεύτη. Ὅταν μοῦ φέρετε ἐδῶ δεμένο ἐκεῖνο τ' ἀμούστακο ἀπ' τὴν Καισάρεια.

ΛΥΚΟΣΤΡΑΤΗΣ: Ἐγὼ θὰ στὸν φέρω.

ΙΩΑΝΝΙΚΙΟΣ: Πάω μαζί του κι' ἐγώ. Κι' ἀλλοίμονο στὸν Ἀκρίτα, ἂν λάχη στὸ δρόμο μας.

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Ἂν λάχη! (Γελᾶ χτυπητά). Κι' ἂν δὲ λάχη; Αὐτὸς ἦρθε ὁλόϊσια καὶ σᾶς ἔβγαλε ἀπ' τὴ βίγλα; Δὲν περίμενε νὰ σᾶς φέρη μπροστά του ἡ τύχη.

ΙΩΑΝΝΙΚΙΟΣ: Σ' αὐτὸ ἔχεις δίκιο! Θὰ μποῦμε καὶ μέσ' στὴν Καισάρεια ἀκόμα ἂν χρειαστῆ. Μά, τὸ Διγενῆ θὰ τὸν φέρουμε ἐδῶ δεμένο ἀπόψε κιόλας.

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Ἔτσι μάλιστα! Βλέπω μὲ χαρὰ πῶς τὸ αἷμα σας δὲ νερούλιασε ἀκόμα. Λοιπὸν ἂν νικήσετε αὐτὴ τὴ φορά, ἐγὼ ὁ Φιλοπαπούς, ὁ πρωταπελάτης, ποὺ σᾶς μεγάλωσα κάτω ἀπ' τὸν ἴσκιο τῆς ἀντρειωσύνης, θὰ σᾶς γυρέψω συμπάθειο. Μά, δὲ μοῦ λέτε ἀλήθεια πῶς εἶναι αὐτὸς ὁ παλληκαρᾶς;

ΙΩΑΝΝΙΚΙΟΣ: Ἐγὼ δὲν τὸν εἶδα. Δὲν ἤμουν ἐκεῖ ὅταν χτύπησε, ἀλλοιῶς...

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Ἂς τὰ «ἀλλοιῶς»! Ἐσύ, Λυκοστράτη;

ΛΥΚΟΣΤΡΑΤΗΣ: Νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, καλὰ καλὰ δὲν τὸν εἶδα. Ἤμουνα πίσω καί...

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Καὶ σὲ συνεπῆρε ἡ φευγάλα. Λοιπὸν ποιὸς τὸν εἶδε; Εἶναι ψηλός;

ΑΛΛΟΜΑΛΑΣ: Ἔπεσε πάνω μας σὰν ἀνεμοσίφουνας. Δὲ νοιώσαμε παρὰ μόνο τὸν ἴσκιο του, ἕναν πύρινο ἴσκιο. Ἔμοιαζε ἄγγελος μὲ ρομφαία. Δὲ θἄχη ἀκόμα κλείσει τὰ εἴκοσι.

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ. Ποιὸς τὸν ἔκαμε πρωτακρίτη;

ΙΩΑΝΝΙΚΙΟΣ: Ἦρθε λέει, χρυσόβουλο ἀπὸ τὴν Πόλη, ἀπ' τὸ Φωκᾶ, μὲ τὴ διάτα νὰ καθαρίση τὰ σύνορα ἀπ' τοὺς Ἄραβες καὶ νὰ πνίξη τὴν ἀνταρσία μας μέσ' στὸ αἷμα, νὰ μὴ χτυπᾶμε ἀπὸ πίσω τὸν ἄμαχο πληθυσμό.

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Βλέπω πὼς τὰ ξέρετε γιὰ καλὰ τὰ μαντάτα. Λοιπὸν ὁ Φωκᾶς κάνει πρωτακρίτη του ἕνα παιδαρούλι. Ἄχ καὶ νάμουνα λίγο πιὸ νέος.

(Ἀκούγεται βούκινο ἀπ' ἀντίκρυ).

ΑΛΛΟΜΑΛΑΣ: Ἔρχεται ἕνας μαντατοφόρος.

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Φτάνει νὰ μὴ φέρνη κακὰ μαντάτα.

ΜΑΝΤΑΤΟΦΟΡΟΣ: Φιλοπαπού! Ἑτοιμάσου ν' ἀκούσης ἀπίστευτα. Πέρα στὸν κάμπο ἔγινε μάχη μεγάλη. Νίκησε ὁ Διγενής.

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Πάλι ὁ Διγενής; Καὶ ποιοὺς νίκησε;

ΜΑΝΤΑΤΟΦΟΡΟΣ: Τὶς ἀμαζόνες τῆς Μαξιμῶς κι' ὅλη τὴ φρουρά της.

ΛΥΚΟΣΤΡΑΤΗΣ: Κι' ἡ Μαξιμώ;

ΜΑΝΤΑΤΟΦΟΡΟΣ: Ἦταν στὸ κάστρο της. Μὰ σὰν ἔμαθε λέει τὴν ἧττα, καβάλλησε τ' ἄτι της, φόρεσε τ' ἅρματα καὶ γυρεύει τὸ Διγενῆ νὰ παλαίψη μαζί του...

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Τ' ὄνομά της τὸ τρέμει ἡ Ἀσία! Δὲ θὰ τολμήση νὰ βγῆ μπροστά της ὁ Διγενῆς.

ΛΥΚΟΣΤΡΑΤΗΣ: Δὲν ξέρεις τὴ Μαξιμώ. Θὰ μονομαχήση μαζί του, θέλει δὲ θέλει. Καὶ θὰ τὸν νικήση σὰν ὅλους μας...

ΜΑΝΤΑΤΟΦΟΡΟΣ: Ἀλήθεια, ξαστόχησα. Μοῦπαν ἀπ' τὴ βίγλα πὼς ἕνας νέος ζητᾶ νὰ μιλήση στὸν ἀρχηγό μας. Τὸν ἔπιασαν στὰ περάσματα νὰ ρωτᾶ γιὰ νὰ βρῆ τ' Ἀπελάτικο.

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Εἶναι ἁρματωμένος;

ΜΑΝΤΑΤΟΦΟΡΟΣ: Δὲν ἔχει ἀπάνω του οὔτε σουγιά. Οἱ βιγλάτορες πῆραν τὰ μέτρα τους. Ἔψαξαν τὸν ξένο. Μοιάζει βοσκόπουλο.

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Παῖξε τὸ βούκινο. Δὸς τὸ σύνθημα πὼς μπορεῖ νὰ περάση.

(Σημαίνει τὸ βούκινο. Ὅλοι κοιτάζουν σιωπηλοὶ κι' ἀνυπόμονοι. Μπαίνει ὁ Διγενὴς μὲ κοντὸ χιτωνίσκο κι' ἕνα μανδύα ἀλαφρύ).

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Τ' ὄνομά σου;

ΔΙΓΕΝΗΣ: Θὰ τὸ μάθης ἀργότερα. Κάμε ὑπομονή. Ποιὸς ἀπ' ὅλους εἶναι ὁ ἀρχηγός σας. Ἂν κρίνω ἀπ' τ' ἄσπρο κεφάλι...

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Μονάχα;

ΔΙΓΕΝΗΣ (γελᾶ): Κι' ἀπ' τὴ λεβεντιὰ καὶ τ' ἀτίθασσο βλέμμα, ἐσύσαι ὁ Φιλοπαπούς.

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ (εὐχαριστημένος): Δὲν ἔσφαλες. Τί ζητᾶς στὸ λημέρι, παιδί μου;

ΔΙΓΕΝΗΣ: Ζήλεψα τὴ δόξα σας. Ἔμαθα πὼς ἔχετε πλάτες γερὲς πὼς σὲ λίγο θὰ κάμετε ἐδῶ αὐτοκρατορία δική σας πὼς θὰ πάρετε ἀπ' τὸ Βυζάντιο τοῦτες τὶς χῶρες.

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Λοιπὸν τί ζητᾶς παλληκάρι;

ΔΙΓΕΝΗΣ: Τί ἄλλο; Νὰ γίνω Ἀπελάτης.

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ (γελᾶ) Τὸν ἀκοῦτε; Εὔκολο τὄχει; Αὐτὸ ποὺ γυρεύεις, ἀγόρι μου, θέλει καρδιὰ λιονταριοῦ, μπράτσα σιδερένια καὶ νοῦ ἀλεποῦς; Εἶσαι ἀκόμα μικρός. Ἄντε πρῶτα νὰ βγάλης μουστάκια. Σκότωσε κανένα λιοντάρι, σκίσε στὰ δυὸ ἕνα λύκο, πνίξε μὲ τὰ μπράτσα σου μιὰν ἀρκούδα στὸ δάσος, κι' ὕστερα ἔλα...

ΔΙΓΕΝΗΣ: Αὐτὰ ὅλα τὰ ἔκαμα ὅταν ἤμουνα δεκαπέντε χρονῶν. Ζήτησε κάτι καλύτερο νὰ σοῦ κάνω.

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Τί λέτε παιδιά; Ποιὸς παλεύει μαζί του;

ΔΙΓΕΝΗΣ: Στεῖλε καὶ τοὺς τρεῖς ποὖναι δῶ μπροστά σου... Ἐσὺ μεῖνε ἐδῶ γιὰ κριτής. Κι' ἂν νικήσω, μὲ παίρνεις δικό σου.

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Νὰ μιὰ πρόταση τολμηρή...

ΙΩΑΝΝΙΚΙΟΣ: (Τὸν κόβει) ...ποὺ σὲ λίγο θὰ μετανοιώση αὐτὸς ποὺ τὴν ἔκαμε. Πάω πρῶτος.

ΛΥΚΟΣΤΡΑΤΗΣ: Κι' ἐγὼ ξωπίσω.

ΑΛΛΟΜΑΛΑΣ: Δὲν ἐλπίζω νὰ πάρω σειρά, μὰ ὡστόσο ἂς ἔρθω μαζί σας.

(Βγαίνουν οἱ τέσσερις).

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ (μόνος, καὶ σὲ λίγο Μαξιμώ): Μωρὲ θάρρος! Κι' εἶχε ἕνα μάτι ἀετοῦ κεραυνὸς κάθε βλέμμα ποὺ ἔπεφτε ἐπάνω μας. Τί ναι τοῦτος; Τὰ χρόνια, ποὺ τοῦ λείπουν, ἔγιναν φλόγες μέσ' στὴν ψυχή του. Ἂν γίνη δικός μας, δὲν τὸν φοβᾶμαι τὸ Διγενῆ.

ΜΑΞΙΜΩ: Μήπως ξέρεις ποῦ βρίσκεται αὐτὸ τὸ τσακάλι, ποὺ μελετᾶς;

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Μπᾶ; Ἡ Μαξιμώ! Καλῶς ὥρισες ἀμαζόνα. Κάτσε κοντά μου νὰ δῆς ἕνα πάλαιμα ποὺ θὰ γίνη στ' ἀλῶνι. Γιὰ κοίτα. Αὐτὸ τὸ βοσκόπουλο εἶναι δόκιμος Ἀπελάτης. Ἂν βγῆ νικητής, θὰ τὸν πάρω.

ΜΑΞΙΜΩ: Δὲ μοιάζει βοσκόπουλο! Ἔχει μπόϊ κι' ἀγέρα λεβέντικο. Δὲς πὼς γυροφέρνει τὸν Ἀπελάτη. Ποιὸς παραβγαίνει μαζί του;

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Ὁ Ἰωαννίκιος, μὰ τοὺς ἀντροκάλεσε καὶ τοὺς τρεῖς.

ΜΑΞΙΜΩ: Καὶ θὰ τοὺς νικήση. Κοίτα τί πιάσιμο! Πῶς ἀνεμοδέρνεται καὶ ξεφεύγει κι' ὁρμᾶ, ἴδιο λιονταράκι. Τὸν ἔρριξε κάτω τὸν πρῶτο.

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ (δυνατά): Γειά σου, λεβέντη μου!

ΜΑΞΙΜΩ: Κι' ἂν δὲ γίνη δικός σου; Κι' ἂν εἶναι ἐχθρός;

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Κοίτα, κοίτα! Πετᾶ σὰν ἀετός. Μὰ τὴν πίστη μου αὐτὸς πιάνει πουλὶ μὲ τὸ βίτσισμά του.

ΜΑΞΙΜΩ: Αὐτὸ λέει ἕνα τραγοῦδι ποὺ ψάλλει ὁ λαὸς γιὰ τὸ Διγενῆ.

Πιάνει στὸ βίτσισμα πουλί,
στὸ πέταγμα γεράκι,
στὸ γλάκιο καὶ στὸ πήδημα
τὰ λάφια καὶ τ' ἀγρίμια!

Ἀλήθεια, Φιλοπαπού, δὲν τὸ σκέφτηκες πὼς αὐτὸ τὸ βοσκόπουλο μπορεῖ νἄναι ὁ Ἀκρίτας ὁ Διγενῆς;

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Ἀπὸ τοῦτο ποὺ βλέπω, δὲ θἄταν ἀπίστευτο. Μά, δὲν εἶναι δὰ τόσο μουρλός. Νἄρθη μόνος του νὰ χωθῆ μέσ' στὸ στόμα τοῦ λύκου... Κι' ὅμως ἔτσι μοῦπαν πὼς εἶναι θεόμουρλος. Θἄχη γοῦστο; Ἄκου φωνές... Πάει ξάπλωσε καὶ τὸν δεύτερο κάτω... Μὰ νά, τὸ θεριὸ ὁ Ἀλλομαλᾶς τοῦ πιάνει τὰ χέρια... Θὰ τοὺς φωνάξω πὼς εἶναι ὁ Ἀκρίτας. Νὰ μὴν τοὺς ξεφύγη. (Δυνατά). Παιδιά, φέρτε ἐδῶ τὸ βοσκόπουλο. Φτάνει ὁ ἀγώνας!

ΜΑΞΙΜΩ: Κατὰ ποὺ βλέπω ἔχει τελειώσει. Τοὺς νίκησε καὶ τοὺς τρεῖς... Ἄσεμου τον. Ὅποιος καὶ νἄναι θὰ δοκιμάση καὶ τὸ δικό μου τὸ χτύπημα. Δός του ἄλογο κι' ἅρματα νὰ παλαίψη μαζί μου.

(Ὁ Διγενὴς ἔρχεται ἀπ' ἀντίκρυ ἀνάμεσα στοὺς τρεῖς Ἀπελάτες ποὺ σκύβουνε ντροπιασμένοι).

(Συνέχεια στὴ σελίδα 549)

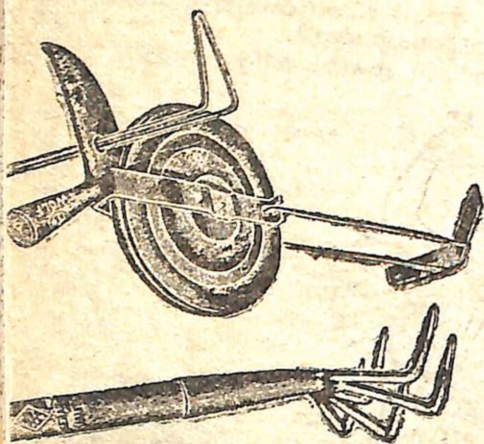

— Καλὴ ἀντάμωση στὰ Πλατειὰ Ἀλώνια...

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΑΤΗΡΟΥΜΕ ΤΟ ΛΑΔΙ

Τὸ λάδι εἶναι πολὺ ντελικάτο κι' εὔκο-
α τσαγκίζει σὲ ὑγρὴ ἢ ζεστὴ ἀποθήκη.
ὲ πηθάρι ξέσκεπο πάλι, παίρνει ἀέρα.
Γι' αὐτὸ ἡ ἀποθήκη ποὺ φυλᾶμε τὸ λάδι,
ρέπει νὰ εἶναι δροσερὴ καὶ στεγνή.
Τὸ λάδι ἀπὸ τὸν χειμῶνα ποὺ θὰ τὸ
υλάξουμε στὴν ἀποθήκη ὣς τὴν ἄνοιξη
ρέπει νὰ μεταγγιστῆ 2 - 3 φορὲς σὲ κα-
θρὰ πυθάρια γιὰ νὰ ξεχωρίση ἀπὸ τὴ
ούργα ποὺ τὸ ταγγίζει.
Κοντὰ στὸ νοῦ βέβαια, πὼς ἂν ἔχομε δι-
ιστήριο, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ μεταγ-
σωμε.
Τὸ λάδι ποὺ εἶναι νὰ πουληθῆ ἀμέσως,
βάζομε σὲ πυθάρια καθαρὰ κι' ἀλειφω-
ένα καλὰ ἀπὸ μέσα, γιατὶ ἂν ἱδρώνουν
άλι τσαγγίζει τὸ λάδι.
Ἐκτὸς ἀπὸ πυθάρι, μποροῦμε νὰ μεταχει-
στοῦμε γιὰ τὴ διατήρηση τοῦ λαδιοῦ ντε-
κεδένια δοχεῖα. Κι' ἂν εἶναι διαλεχτό, δα-
τζάνες. Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ βάζωμε λάδι
σιδερένια ἀγάνωτα δοχεῖα (τελευταῖα
νηθίζουν πολὺ τὰ σιδερένια δοχεῖα τῆς
νζίνης ποὺ εἶναι καταστροφὴ γιὰ τὸ λά-
) καὶ γενικὰ σὲ μετάλλινα δοχεῖα. Χα-
ει πολὺ γρήγορα.
Τὰ πυθάρια καὶ τὰ δοχεῖα ποὺ θὰ βά-
υμε τὸ λάδι πρέπει πρῶτα νὰ πλυθοῦνε
κρύο νερὸ καὶ ποτάσα, κι' ὕστερα
ξεπλυθοῦν μὲ μπόλικο κρύο νερό, δυὸ
ὶ τρεῖς φορές. Ἂν τὰ πλύνομε μὲ ζεστὸ
ρό, δὲν φεύγει ἡ μυρουδιὰ τῆς λαδίλας.
Ἂν θέλουμε νὰ ξαναγεμίσωμε βαρέλια
ὺ εἶχαν λάδι, πρέπει νὰ τὰ πλύνωμε πρῶ-
μὲ καυστικὴ σόδα (σπίρτο τοῦ σαπου-
ιοῦ). Καὶ νὰ πῶς: Σὲ δέκα ὀκάδες βρα-
σμένο νερὸ λειώνουμε μιὰ ὀκὰ σόδα, καὶ μ'
τὸ πλένομε τὸ βαρέλι μέσα κι' ἔξω. Ὕ-
ερα τὸ χύνομε καὶ ξεπλένομε τὸ βαρέλι
ῶτα μὲ ζεματιστὸ νερό, κι' ὕστερα δυὸ -
εῖς φορὲς μὲ μπόλικο κρύο.
Στὴν ἀνάγκη ἀντὶ γιὰ καυστικὴ σόδα

ω: Τσουγκράνα γιὰ νὰ σπάη ἡ πέτσα τοῦ ιατος. Κάτω: Μικρὴ σπαρτικὴ μηχανὴ γιὰ ανόκηπους. Κανονίζουμε τὸ ρίξιμο τοῦ σπόρου ἀνάλογα. Τὸ δόντι ἀνοίγει αὐλάκι.

αχειριζόμαστε ποτάσσα τοῦ μπακάλη
ὶ μὲ λίγο ἄσβυστο ἀσβέστη. Τοὺς μῆ-
τοῦ καλοκαιριοῦ ποὺ κάνει τὶς πιὸ δυ-
ὲς ζέστες, ἔχουμε καὶ τὸν μεγαλύτερο
ὸ νὰ τσαγκίση τὸ λάδι. Καὶ γιὰ νὰ
προφυλάξουμε, πρέπει νὰ λάβωμε τὰ
ρα μας στὴν ἀποθήκη μας, καθὼς καὶ
α δοχεῖα ὅπου τὸ φυλᾶμε.
Ἡ ἀποθήκη πρέπει νὰ εἶναι στεγνὴ καὶ
τακάθαρη. Νάχη θερμοκρασία τὸ πολὺ
δώδεκα βαθμούς, καὶ νὰ εἶναι μᾶλλον σκοτεινή. (Γι' αὐτὸ καὶ φτιάνουν τὶς ἀποθῆκες τοῦ λαδιοῦ στὰ κατώγια).

Καλὸ εἶναι ν' ἀσβεστώνουμε τοὺς τοίχους, ἢ νὰ τοὺς περνᾶμε μὲ λυωμένη γαλαζόπετρα (θειϊκὸ χαλκό), γιατὶ ἔτσι δὲν πιάνουν μοῦχλα οἱ τοῖχοι.

Σὲ ἑκατὸ ὀκάδες νερό, σβύνομε δυὸ ὀκάδες ἀσβέστη, καὶ μ' αὐτὸ ἀσβετώνομε ὅλη τὴν ἀποθήκη.

Ἢ στὸ ἴδιο νερό, λυώνομε δυὸ ὀκάδες γαλαζόπετρα καὶ ραντίζομε τοίχους καὶ πάτωμα.

Οἱ γεωπόνοι συμβουλεύουν ἕνα πολὺ ἁπλὸ τρόπο γιὰ νὰ προφυλάξουμε τὸ λάδι ἀπὸ τὸ τσάγγισμα. Σὲ 60 - 70 δράμια κρύο λάδι, λυώνουμε 100 δράμια ζάχαρι ψιλή, καὶ τὴ ρίχνομε σὲ ἑκατὸ ὀκάδες λάδι.

Ἡ ζάχαρη δὲν βλάφτει καθόλου τὴ γεύση τοῦ λαδιοῦ, ἐμποδίζει ὅμως γιὰ πολὺν καιρὸ τὸ τσάγγισμά του.

Λίγα γιὰ τὴν ὀξύτητα τοῦ λαδιοῦ.

Στὸ ἐμπόριο εἶναι περιζήτητα τὰ λάδια μὲ μικρὴ ὀξύτητα. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ λάδια ποὺ ἔχουν μεγάλη ὀξύτητα εἶναι φτηνά.

Τὸ καλὸ λάδι ποὺ ἔγινε ἀπὸ φρέσκιες ἐλιὲς μὲ τὸν τρόπο ποὺ εἴπαμε στὸ προηγούμενο ἔχει 1 - 1½ βαθμὸ ὀξύτητα.

Κι' ὅσο γίνεται ἀπὸ χαλασμένες ἢ σάπιες ἐλιές, χωρὶς πάστρα καὶ χωρὶς φροντίδα τόσο μεγαλύτερη ὀξύτητα ἔχει.

Ἀπαραίτητα πράγματα γιὰ τὸν ἄξιο ἐλαιοπαραγωγό, εἶναι ἡ καθαριότητα, ὁ ἀσβέστης, ἡ γαλαζόπετρα καὶ προπαντὸς ἡ σόδα ἢ ἡ ποτάσσα.

Εἶναι εὔκολο γιὰ τὸν ἐλαιοπαραγωγὸ νὰ βρίσκη μόνος του τὴν ὀξύτητα τοῦ λαδιοῦ του μ' ἕνα πολὺ φτηνὸ ὄργανο ποὺ λέγεται ἐλαιοξύμετρο. Ἡ χρήση του εἶναι εὐκολώτατη.

Ἂν κάθονταν νὰ λογαριάσουν οἱ ἐλαιοπαραγωγοὶ τοῦ τόπου μας πόσα χάνουν κάθε χρόνο ἀπὸ τὴν ἔλλειψη καθαριότητας, μὲ τὴν ἀφροντησιά τους καὶ μὲ τὸν πρόχειρο τρόπο ποὺ λιοτριβίζουν τὸ λάδι καὶ τὸ φυλᾶνε ὕστερα σὲ ἀκατάλληλα δοχεῖα καὶ σὲ ἀποθῆκες ποὺ δὲν εἶναι γιὰ λάδι, θὰ καταλάβουν καλύτερα πόσο φταῖνε κι οἱ ἴδιοι γι' αὐτό.

Οἱ φαγώσιμες ἐλιές.

Τὶς ἐλιὲς μποροῦμε νὰ τὶς διατηρήσωμε γιὰ φάγωμα ὅταν εἶναι πράσινες (ἄγουρες) κι' ὅταν εἶναι μαῦρες (ὥριμες).

Πράσινες ἐλιές.

Εἴτε κάνομε πράσινες ἐλιὲς γιὰ τὸ ἐμπόριο, εἴτε λίγες γιὰ τὸ σπίτι μας, ἀρχίζομε συστηματικὴ δουλειὰ ἀπὸ τὸ μάζεμα. Πρέπει νὰ τὶς μαζέψωμε πρώϊμα, δηλαδὴ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔχουν λίγο λάδι. Καὶ νὰ τὶς μαζέψωμε μὲ τὸ χέρι, ἢ νὰ στρώσωμε κατὰ γῆς λινάτσα γιὰ νὰ πέφτοῦν ἐκεῖ οἱ ἐλιὲς ποὺ μαδοῦμε πάλι μὲ τὸ χέρι. Τὸ μάζεμα τῆς ἐλιᾶς μὲ τὸ ράβδισμα, καταστρέφει τὸ δέντρο καὶ τὸν καρπό, γιατὶ τὸν χτυπάει καὶ μαυρίζει ἔτσι στὸ ξεπίκρισμα.

Οἱ ἐλιὲς πρέπει νὰ μαζεύωνται νωρὶς τὸ πρωΐ καὶ τὸ ἀπόγευμα, κι' ὄχι τὶς ὧρες ποὺ καίει ὁ ἥλιος, ἢ μὲ τὸ βασίλεμά του.

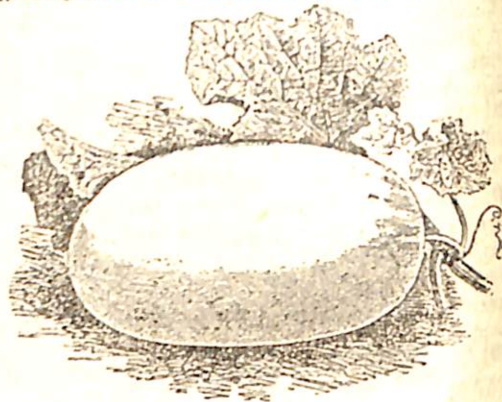
Τὶς μαζεύομε καὶ τὶς βάζομε στὸ κοφίνι μὲ προσοχή, μὴ χτυπηθοῦν, τὶς πᾶμε στὴν ἀποθήκη καὶ τὶς ξεδιαλέμε, βάζοντας χωριστὰ τὶς πιὸ μεγάλες, τὶς μέτριες, τὶς μικρές.

Τὸ ξεπίκρισμα.

Μὲ καθαρὸ νερὸ ἀργοῦν νὰ ξεπικρίνουν οἱ ἐλιές.

Ὁ καλύτερος τρόπος εἶναι νὰ λυώσωμε σὲ βαρέλι ἢ πυθάρι μὲ καθαρὸ νερὸ καυστικὴ σόδα ἢ ποτάσσα. Δὲν κάνει νὰ μεταχειριστοῦμε δοχεῖα ἀπὸ χάλκωμα ἢ σίδερο, γιατὶ οἱ ἐλιὲς δηλητηριάζονται. Στὴν ἀλυσίβα αὐτὴ ρίχνομε τὶς ἐλιὲς χωρὶς νὰ τὶς χαράξωμε ἢ νὰ τὶς τσακίσωμε. Τὸ βαρέλι ἢ τὸ πυθάρι πρέπει νάχη ἀπὸ κάτω τρύπα μὲ τάπα γιὰ ν' ἀδειάζη ἡ ἀλυσίβα καὶ νὰ φεύγη τὸ νερὸ ποὺ θὰ χύνουμε κατόπι γιὰ νὰ ξεπικρίνουν. Ἔτσι δὲν μετακινοῦνται οἱ ἐλιὲς καὶ δὲν ζουλιόνται.

Ἡ δύναμη τῆς ἀλυσίβας πρέπει νὰ εἶναι τέτοια ποὺ νὰ ξεπικρίζη τὶς ἐλιὲς τὸ πολὺ σὲ 48 ὧρες. Κανονίζεται δὲ ἡ δύναμη μὲ τὸ γράδο (Μπωμὲ) καὶ διαφέρει κατὰ τὰ σόγια τῆς ἐλιᾶς. Οἱ ψιλόφλουδες ὅπως κι' οἱ μαζεμένες ὄψιμα, ξεπικρίζουν μὲ 2 - 3 γράδα. Οἱ χοντρόφλουδες κι' οἱ πικρές, χρειάζονται 3-6. Κάνομε διάφορες δοκιμές,

Χειμωνιάτικο πεπόνι

ὡς νάβρωμε τὶ βαθμὸς τὶς ξεπικρίζει καλύτερα.

Ἀφοῦ ξεπικρίσουν, ἀνοίγουμε τὴν τάπα γιὰ νὰ φύγη ἡ ἀλυσίβα, καὶ ξεπλένομε τὶς ἐλιὲς πολλὲς φορὲς μὲ καθαρὸ νερό, γιὰ νὰ φύγη ἐντελῶς ἡ μυρουδιὰ τῆς ἀλυσίβας.

Οἱ ἐκλεκτὲς πράσινες ἐλιὲς τύπου Πύργου (Μοριὰ) ξεπικρίζουν καὶ γίνονται περίφημες ἔτσι: Σὲ ξύλινο βαρέλι λυώνομε γιὰ 10 ὀκάδες ἐλιὲς 100 δράμια καυστικὴ σόδα ἢ ποτάσσα σὲ 10 ὀκάδες καφτὸ νερό, καὶ τὶς ξεπικρίζομε ἀχάραγες μέσα σὲ 15 - 20 ὧρες. Ὕστερα τὶς βγάζομε ἀπὸ τὴν ἀλυσίδα καὶ τὶς βάζομε σὲ καθαρὸ νερὸ ποὺ τὸ ἀλλάζομε πρωΐ καὶ βράδυ 5 - 6 μέρες. Ὕστερα τὶς ρίχνομε σὲ ἅρμη ποὺ κάνομε μὲ 13 δράμια ἁλάτι γιὰ μιὰ ὀκὰ νερό.

Κολυμπητὲς μὲ μάραθο γίνονται ἔτσι: ἐπειδὴ στὸ νερὸ ἢ στὴν ἅρμη μαυρίζουν ὅσες βγαίνουν ἀπάνω, γιὰ νὰ τὶς προφυλάξωμε τὶς βουλιάζομε καὶ τὶς συγκρατοῦμε κάτω ἀπὸ τὸ νερὸ μ' ἕνα στρῶμα μάραθο, ἢ κλωνιὰ λεμονιᾶς, πορτοκαλιᾶς ἢ μανταρινιᾶς.

Στὸ ἐρχόμενο θὰ σᾶς πῶ τί κάνωμε ἀφοῦ ξεπικρίσουν οἱ ἐλιές.

Ο ΛΑΧΑΝΟΚΗΠΟΣ

Πῶς σπέρνονται τὰ λαχανικά.

Γιὰ νὰ φυτρώσουν οἱ περισσότεροι σπόροι ποὺ σπέρνομε, πρέπει νὰ εἶναι ὥριμοι κι' ὄχι πολυκαιρισμένοι, γιὰ νὰ μὴν ἔχουν χάσει τὴ δύναμή τους. Γιὰ μερικὰ φυτὰ (ὅπως λ. χ. τὰ μαρούλια) εἶναι καλὸ ὁ σπόρος νὰ εἶναι περισυνός.

Ὁ καλύτερος σπόρος, πρέπει νὰ εἶναι τουλάχιστο δυὸ χρόνων.

Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ ἑτοιμάζωμε μόνοι μας τὸ σπόρο.

Διαλέμε μέσα ἀπὸ τὰ λαχανικά μας τὰ πιὸ εὔρωστα καὶ τὰ πιὸ μεγάλα φυτά, καὶ τὰ φυλᾶμε γιὰ σπορῖτες. Τὰ περιποιούμαστε ἰδιαίτερα, τὰ σκαλίζομε καὶ τὰ ποτίζομε ταχτικά, καὶ τοὺς ἀφήνουμε ὅλα τους τὰ φύλλα. Καὶ τὴν παραμικρὴ ἀρρώστεια νὰ πάθουν, τὰ παρατᾶμε. Οἱ σπορῖτες δὲν πρέπει νἄχουν ἀρρώστειες.

Καλὸ εἶναι μόλις πετάξουν βλαστὸ οἱ σπορῖτες, νὰ τοὺς σκεπάζωμε μὲ τουλουπάνι. Λίγο πρὶν ὡριμάση ὁ σπόρος (γιὰ νὰ μὴ προφτάση νὰ σκορπίση) κόβομε τὸ φυτὸ καὶ τὸ κρεμοῦμε σὲ μέρος σκιερό. Ὅταν ξεραθῆ καλά, τὸ τρίβουμε καὶ τὸ φυλᾶμε σὲ μέρος ἀερικὸ καὶ στεγνὸ ὣς νάρθη

ὁ καιρὸς νὰ τοὺς φυτέψωμε. Μερικοὶ σπόροι θέλουν πλύσιμο καὶ ἄλλοι ὄχι.

Εἶναι ὅμως πάντα ἀπαραίτητο ν' ἀπολυμαίνομε τὸ σπόρο τῶν λαχανικῶν, ἔστω κι' ἂν εἶναι ἀπὸ γερὰ φυτά. Γιὰ νὰ τοὺς ἀπολυμάνομε τοὺς βουτᾶμε ὡς εἴκοσι λεπτὰ σὲ διάλυση καραμπογιᾶς ἢ γαλαζόπετρας. Αὐτοὶ οἱ σπόροι φυτρώνουν καλύτερα, πιὸ γρήγορα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ δίνουν καλύτερα λαχανικά. Καὶ δὲν παθαίνουν ἀρρώστειες.

Σπορά. Τοὺς σπόρους τοὺς σπέρνομε:

α) Κατευθεῖαν στὶς βραγιές.

β) Σὲ τζάκια γιὰ νὰ μεταφυτευτοῦν ἀργότερα. Τὰ τζάκια εἶναι ἀνοιχτὰ ἢ κλειστὰ (γυαλόφραχτα κλπ.).

Σπορὰ κατευθεῖαν στὶς βραγιές.

Νὰ σκάψωμε πρῶτα τὸ χῶμα καλά. Ἂν εἶναι σφιχτὸ (ἀργιλλῶδες) πρέπει νὰ ψιλοχωματίζεται γιὰ νὰ τριφτοῦν οἱ σβῶλοι ποὺ ἐμποδίζουν νὰ ἑνωθοῦν οἱ σπόροι μὲ τὸ χῶμα.

Δυὸ μῆνες πρὶν σπείρουμε παίρνομε κοπρια χωνεμένη γιδοπροβάτων (3-4 χρόνων) καὶ τὴν βάζομε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κήπου. Τὴν ποτίζουμε καὶ τὴν γυρίζουμε μὲ φτυάρι, γιὰ νὰ σαπίση. Ὅταν ἔρθη ἡ ἐποχὴ νὰ σπείρωμε, στρώνουμε τὸ χῶμα, παίρνουμε πρῶτα λίγη ἀχώνευτη κοπριὰ ἀλόγων καὶ στρώνουμε ὀχτὼ πόντους πάνω στὸ χῶμα. (Δὲν πρέπει ν' ἀνακατεύωμε χῶμα καὶ κοπριά). Ὕστερα στρώνουμε ἄλλο πάτωμα χωνεμένης κοπριᾶς ὡς 5 πόντους κι' ἀφοῦ πατήσουμε τὶς κοπριὲς νὰ καθίσουν μὲ σανιδάκι, σπέρνουμε στὰ πεταχτὰ ἢ κατὰ σειρές.

Τὰ μικρὰ φυτὰ μὲ φύλλα (μαϊντανός, ἄνιθος, ραπανάκι, σπανάκι, ραδίκι σινάπι, κλπ.) σπέρνονται στὰ πεταχτὰ ἀλλὰ ἀραιά.

Τὰ ἄλλα (λάχανα, μαρούλι, κουνουπίδι) σπέρνονται κατὰ σειρές, σὲ ἀπόσταση ἑβδομῆντα πόντους ἢ ἕνα μέτρο καὶ κάτι.

Τὰ πράσσα, τὰ κρομμύδια, τὰ σκόρδα, σπέρνονται κοντὰ κοντὰ σὲ ἀπόσταση δεκαπέντε πόντους.

Πόσο βαθειὰ πρέπει νὰ παραχώνομε τοὺς σπόρους.

Δυὸ ὡς τρεῖς πόντους τὰ ραπανάκια, τὸν μαϊντανό, τὸ σινάπι, τὸ ραδίκι, τὸ σπανάκι, τὸ καρπούζι, τὸ πεπόνι, τὸ ἀγγούρι.

Τέσσαρες ὡς πέντε πόντους τὸ μαρούλι, τὶς μπάμιες, τὰ μπιζέλια, τὰ σκόρδα, τὰ φασόλια.

Πέντε ὡς ἑφτὰ πόντους τὶς μελιτζάνες καὶ τὰ σέλινα.

Ἕξη ὡς ὀχτὼ πόντους τὰ κουκιά, τὴ ντομάτα, τὰ κουνουπίδια, τὰ λάχανα.

Δέκα ὡς δεκαπέντε πόντους τὴν πατάτα καὶ γλυκοπατάτα, ὅπως καὶ τὴν ἀγκινάρα.

Ἀφοῦ σπείρουμε, σκεπάζουμε τὶς βραγιὲς μὲ φυτόχωμα, καὶ τὶς πατοῦμε ἐλαφρὰ μὲ σανιδίτσα γιὰ νὰ σμίξουν καλύτερα οἱ σπόροι μὲ τὸ χῶμα καὶ νὰ φώγη ὁ ἀέρας.

Τὸ φυτόχωμα ποὺ ρίχνομε, εἶναι ἀνάλογο μὲ τὸ σπόρο. Δηλαδὴ εἶναι φτενότερο τὸ στρῶμα στοὺς ψιλοὺς καὶ παχύτερο στοὺς χοντρούς.

Συνήθως ὕστερα ἀπὸ 5-15 μέρες, βλασταίνουν οἱ σπόροι. Ἂν ὁ σπόρος ἦταν κακός, ἢ ἡ σπορὰ πολὺ βαθειά, τὰ φυτὰ καταστρέφονται.

Τότε πρέπει νὰ ξανασπείρωμε.

Ἡ σπορὰ καταστρέφεται πολὺ συχνὰ τὴν ἄνοιξη ἀπὸ τὶς παγωνιές. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ κηπουροὶ λένε: «ὅποιος σπέρνει ὄψιμα, δυὸ φορὲς σοδεύει».

Ἐπίσης πρέπει νὰ προσέξωμε τὴν πέτσα ποὺ σχηματίζεται πάνω στὶς βραγιές, καὶ ποὺ πρέπει νὰ τὴν χαλᾶμε. Ὑπάρχουν καὶ εἰδικὰ σκαλιστήρια γιὰ νὰ σπάη ἡ πέτσα στοὺς λαχανόκηπους.

ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

Στὰ χωράφια. Συνεχίζουμε τὰ βαθειὰ ὀργώματα γιὰ νὰ πιῆ ἡ γῆ νερό. Σκαλίζομε τὰ λαχανικὰ καὶ σπέρνομε τὰ χειμωνιάτικα φυτά. Μεταφυτεύομε ἄλλα ὅπως τὰ μαρούλια κλπ.

Στὰ ὀπωροφόρα. Ψεκάζομε μὲ βορδιγάλειο πολτὸ τὶς βερυκοκιές, κερασιὲς καὶ μυγδαλιές.

Ξοκολλᾶμε τὶς σάπιες φλοῦδες ἀπὸ τὸν κορμὸ ποὺ μαζεύουν ἔντομα ποὺ προκαλοῦν ἀρρώστειες καὶ τοὺς καῖμε.

Κόβωμε τὰ περιττὰ κλαδιά.

Στὴν κτηνοτροφία. Ἀλλάζομε τακτικὰ τὶς ἀχυροστρωμνὲς στοὺς σταύλους. Προσέχουμε ὥστε νὰ μὴν εἶναι ὑγρασία στοὺς σταύλους καὶ στὸ κοτέτσι.

Στὸ ἀμπέλι. Καθαρίζομε τ' ἀμπέλια ἀπὸ τὶς βέργες ποὺ δὲν χρειάζονται, κι' ἑτοιμαζόμαστε γιὰ τὸ ξελάκκωμα.

Στὸ κοτέτσι. Ἀνάβουμε φῶς στὸ κοτέτσι, γιὰ νὰ γεννοῦν περισσότερα αὐγὰ οἱ κότες. Τὶς ἀφήνομε νὰ σκαλίζουν τὴν κοπριὰ ἂν εἶναι κοντὰ σταῦλος.

Ὁ μπάρμπα ΜΗΤΡΟΣ

Ο ΑΗΤΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 547)

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Ἄκου, παλληκάρι, δὲν ξέρω πῶς νὰ σὲ πῶ; Γιατὶ δὲ μοῦ λὲς τ' ὄνομα σου.

ΔΙΓΕΝΗΣ: Θὰ τὸ μάθης σὰν ἔρθη ἡ ὥρα. Ἔχεις τίποτε ἄλλο γιὰ δοκιμή; Μὰ ν' ἀξίζη τὸν κόπο.

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Θὰ σοῦ δώσω σπαθὶ καὶ κοντάρι κι' ἕνα φαρὶ πολεμόχαρο.

ΔΙΓΕΝΗΣ (κοιτάζοντας τὴ Μαξιμώ): Νὰ τὰ κάμω τί; Μὲ ποιὸν θὰ παλαίψω;

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Μ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν κοπέλα!

ΔΙΓΕΝΗΣ: Τί εἶπες; Ἔτσι προσβάλλουν οἱ Ἀπελάτες τοὺς ἄντρες σὰ δὲ μποροῦνε νὰ τοὺς νικήσουν;

ΜΑΞΙΜΩ: Πιὸ κοντὴ τὴ γλῶσσα σου παλληκάρι. Ξέρεις ποιὰ εἶμαι;

ΔΙΓΕΝΗΣ: Τὸ μαντεύω. Ἡ Μαξιμώ.

ΜΑΞΙΜΩ: Τὸ ἴδιο κι' ἐγώ... Εἶσαι ὁ Διγενής.

ΔΙΓΕΝΗΣ: Εἶσαι ἐξυπνότερη βλέπω ἀπ' τοὺς συμμάχους σου. Κρῖμα καὶ σὲ λένε λεβέντισσα.

ΜΑΞΙΜΩ: Θὰ πεισθῆς πὼς μὲ λένε γιατὶ εἶμαι στ' ἀλήθεια.

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ (κάνει νόημα στοὺς Ἀπελάτες ποὺ ζώνουν τὸ Διγενῆ): Τί ζητᾶς στὸ λημέρι μου, Ἀκρίτα; Γιατί μοὔπαιξες τέτοιο παιχνίδι:

ΔΙΓΕΝΗΣ: Ποτέ μου δὲν παίζω παιχνίδια, Φιλοπαπού. Καμαρώνω τὴ λεβεντιά σου, τὴν ἐξυπνάδα σου, κι' ἦρθα νὰ σοῦ πῶ δυὸ κουβέντες. Εἶναι καιρὸς νὰ γυρίσης στὴ θέση ποὺ σοῦ ταιριάζει. Ἕνα χρυσόβουλο μ' ἔκαμε ἀκρίτη καὶ πρῶτο στ' ἀκρίτικο. Προτοῦ γίνω ἐχθρός σου, προτοῦ ξεσηκώσω σταυροφορία γιὰ νὰ συντρίψω τοὺς ἄπιστους, θέλω νὰ μαζέψω κάτω ἀπ' τὸ λάβαρο τοῦ Σταυροῦ ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας. Κι' αὐτὰ ποὺ ξεστράτισαν ὅπως ἐσεῖς... Σᾶς προτείνω νὰ γίνετε ἀκρίτες...

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Κάτω ἀπ' τὶς δικές σου τὶς προσταγές; Χα! Χα! Χα! Δὲ γελᾶτε παιδιά; Ὁ Φιλοπαποὺς ποὺ σὲ λίγο θὰ βάλη κορώνα βασιλικὴ στὸ κεφάλι, δέχεται σήμερα πρόταση νὰ γινῆ τὸ πρωτοπαλλήκαρο ἑνὸς νήπιου...

ΔΙΓΕΝΗΣ: Δὲ σοῦ πρότεινα τίποτε τέτοιο. Τὰ παλληκάρια τοὺς τίτλους τοὺς παίρνουν στὴ μάχη. Ἂν πάρης τὴ θέση σου κάτω ἀπ' τὴ σημαία μας, θἆσαι ἁπλὸς στρατιώτης σὰν ὅλους. Μ' ἂν ξεχωρίσης σ' ἀντρεία, ὅπως τὸ λέει ἡ φήμη, γίνεσαι ἐσὺ ἀρχηγός, πρωτακρίτης σὲ ὅλους.

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Κι' ἂν ἀρνηθῶ;

ΔΙΓΕΝΗΣ: Θἆσαι ἕνας προδότης. Μὴν ἀγριεύῃς, Φιλοπαπού. Θέλω νὰ μ[…] ἀκούσης μὲ ψυχραιμία... Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ καθαρίσουμε ἀπὸ τοὺς λύκους τὸ[…] τόπο. Ἀπ' τὸ Χαλέπι μουγκρίζει ὁ Ἀλὶ Χαμδᾶς. Ἔχει πάρει τὴν Ἀντιόχεια ἔ[…]χει φτάσει στὴν Κιλικία. Θὰ τὸν δεχτοῦ[…]με σὲ λίγο κι' ἐδῶ.

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Καλῶς νἄρθη!

ΜΑΞΙΜΩ (τὸν κοιτάζει παράξενα): Ὄχι δά!

ΔΙΓΕΝΗΣ: Κι' ὕστερα ἀγριεύεις πο[…] σ' εἶπα προδότη. Καὶ λὲς πὼς βαφτίστη[…]κες χριστιανός. Καλὰ λέει ὁ λαὸς πὼς τ[…] φτιάξατε μυστικὰ καὶ πὼς ἐσὺ προσκα[…]λεῖς τοὺς Σαρακηνοὺς στὴν Καππαδο[…]κία. Γιὰ νἄβρης καιρὸ νὰ κουρσεύῃς κα[…] νὰ ρημάζῃς τὸν τόπο. Ἀκόμα καὶ τούτ[…] ἡ γυναίκα, ποὺ ἔχεις γιὰ σύμμαχο, ἀ[…]γανάκτησε μὲ τὸ λόγο ποὺ εἶπες.

ΜΑΞΙΜΩ: Λάθος κάνεις, Ἀκρίτα[…] Δὲν ξέρω ἀφέντες ἐγώ, οὔτε σύμμαχου[…] οὔτε ἐχθρούς. Εἶμαι ἡ κόρη τοῦ Λύκο[…] ἡ ἀνυπόταχτη ἀμαζόνα. Λατρεύω τὸ[…] πόλεμο γιὰ τὸν πόλεμο, ἐκτιμῶ τὴν παλ[…]ληκαριὰ καὶ γυρεύω τὸν κίνδυνο. Νίκη[…]σες, λίγο πρωτήτερα τὶς συντρόφισσε[…] μου. Τώρα ποὺ σὲ βρῆκα θὰ παραβγοῦ[…]με μονάχοι. Κι' ἂν μὲ νικήσῃς...

ΔΙΓΕΝΗΣ: Δὲν πολεμῶ μὲ γυναῖκε[…] ἐγώ...

ΛΥΚΟΣΤΡΑΤΗΣ: Δὲν πολεμᾶς, γιὰ[…]τὶ τὶς φοβᾶσαι. Τὴ Μαξιμὼ δὲν τὴ νίκη[…]σε ἀκόμα κανένας.

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Τί ἀστεῖο! (γελᾶ)[…] Χά! Χά! Μιλᾶ γιὰ ἀγῶνες σὰ νἆναι ἐ[…]λεύθερος. Πιάστε τον, παιδιά. Δὲ μο[…] λέγατε πὼς θὰ μοῦ τὸν φέρνατε σήμερ[…] δεμένο;

ΜΑΞΙΜΩ: Σταθῆτε. Ντροπή σου, Φι[…]λοπαπού. Ἦρθε ἐδῶ, δίχως ἅρματα, ν[…] σοῦ κάμη μιὰ πρόταση. Εἶναι ἄτιμο αὐ[…]τὸ ποὺ κάνεις.

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Δὲ θὰ μ' ἔλεγαν μ[…] τὸ δίκιο τους ἀλεπού, ἂν μοῦ ξέφευγ[…] ἀπὸ τὰ χέρια αὐτὸς ὁ μικρὸς καυχησιά[…]ρης. Μονάχος του μπλέχτηκε μέσ' στ[…] δίχτυ μου. Εἶναι δικός μου. Ἔ, παλλη[…]κάρια. (Σφυρίζει. Ἀμέσως τρέχουν ἀπ[…] τὴ βίγλα κι' ἄλλοι πολλοὶ Ἀπελάτε[…] γιὰ νὰ κυκλώσουν τὸ Διγενῆ).

ΔΙΓΕΝΗΣ (ποὺ τοὺς ἀπωθεῖ, βρίσκε[…]ται μ' ἕνα πήδημα πάνω σ' ἕνα φαρ[…] τῶν Ἀπελατῶν καὶ ξεφεύγει κατηφορ[…]ζοντας τὴν πλαγιά.

ΦΙΛΟΠΑΠΟΥΣ: Ἕνα ἄλογο! Τ[…] κοντάρι μου! Τί πετρώσατε ἔτσι. Δὲν […]χετε τόξο; σαΐτες;

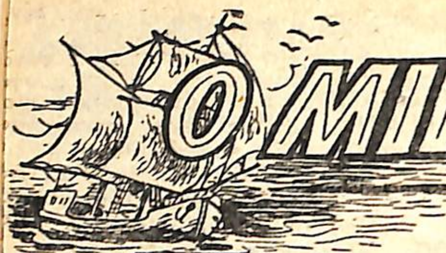
ΜΑΞΙΜΩ (μὲ θαυμασμὸ γιὰ τὸ Δ[…]γενῆ): Δὲ φοβοῦνται οἱ ἀητοὶ τέτοι[…] παιχνιδάκια!

ΔΙΓΕΝΗΣ (μὲ φωνὴ βροντερὴ πο[…] τὴν κάνει πιὸ δυνατὴ ὁ ἀντίλαλος)[…] Γειὰ χαρά σας! Καλὴν ἀντάμωση στ[…] πλατειὰ τ' ἀλώνια! Ὅσο γιὰ μένα λ[…]βέντισσα Μαξιμώ, μὰ τὴν πίστη μου φά[…]θηκες πιὸ ἀντρίκια ἀπ' τοὺς ἄντρες. Θ[…] δεχτῶ νὰ μονομαχήσω.

ΜΑΞΙΜΩ (τὸ ἴδιο δυνατά): Εὐχαρ[…]στῶ. Διγενῆ. Αὔριο στὸν κάμπο. (Π[…]σιγὰ μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό της). Μόλ[…] ποὺ μ' ἔχεις νικήσει ἀπὸ τώρα καὶ […] ἔχεις κερδίσει στὸν τίμιο σκοπό σο[…] κάτω ἀπ' τὸ λάβαρο τοῦ Σταυροῦ.

ΚΛΕΙΩ ΝΟΤΑΡ[…]

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου

—Ἀλήθεια, γιατί ὄχι; εἶπε ἡ κυρία Οὐ-λντον. Σ' εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ τὸ θύμησες! Ἂν ξεμακρύνης πάλι, θὰ χάσης κουτί, δί-τυ καὶ γυαλιά. Καὶ τότε νὰ δοῦμε. Κά-εις φρόνιμα ἢ δὲν κάνεις;

Αὐτὴ ἡ φοβέρα, ἔκανε πράγματι τὸν ἐ-άδερφο Βενέδικτο, νὰ καθήση φρόνιμα κά-ου μιὰ ὥρα.

Ὕστερα ὅμως ἄρχισε νὰ κάνη πάλι τὰ ικά του. Κι' ὅπως δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρό-ος νὰ τὸν συμμαζέψουν, ἡ κυρία Οὐέλ-τον παρακάλεσε τὸν Ἡρακλῆ νὰ τὸν προ-έχη σὰ μικρὸ παιδί. Ὅταν θὰ ξεμάκραι-ε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὁ Ἡρακλῆς ἐπῆρε ἐν-ολὴ νὰ τοῦ κάνη τὰ ἴδια ποὺ ὁ Βενέδι-τος ἔκανε στὰ ἔντομα. Νὰ τὸν πιάνη δη-αδὴ ὄμορφα ὄμορφα καὶ νὰ τὸν φέρνη μα-ακὰ πίσω, σὰ νὰ ἦταν κανένα σπάνιο επιδόπτερο.

Ὁ Ντὶκ εἶχε ἐπιμείνει νὰ κρατοῦν ὅλοι ὅπλο τους ἕτοιμο στὸ χέρι, ἂν καὶ ὁ άρις ἐπέμεινε πὼς ὁ μόνος κίνδυνος ἦ-αν νὰ συναντήσουν τίποτε νομάδες Ἰν-άνους, ποὺ σ' ἐκείνη τὴν περιοχὴ ἦταν αιρετικὰ ἥμεροι.

Δὲν μποροῦσαν νὰ περπατοῦν γρήγορα, αιτίας τῆς πυκνῆς βλάστησης, τὰ δέν-α ὅμως τοὺς φύλαγαν ἀπὸ τὶς καυτερὲς κτίδες τοῦ ἥλιου.

Τὰ δέντρα ἐκείνου τοῦ δάσους τοὺς ἦ-αν ἄγνωστα, γιατὶ οὔτε ἡ κυρία Οὐέλ-ον οὔτε οἱ ἄλλοι ἤξεραν τὴ βλάστηση τῆς ότιας Ἀμερικῆς.

— Δὲν πάτησες ποτὲ τὸ πόδι σου στὴ ότιο Ἀμερική; ρώτησε ὁ Χάρις τὸν Ντίκ.

— Ὄχι κύριε, ποτέ! εἶπε ὁ δόκιμος. Καὶ ρέπει νὰ ὁμολογήσω μὲ λύπη, πὼς ἀπὸ ὅτανα ἔχω μεσάνυχτα!

— Ἐσεῖς κυρία Οὐέλντον, δὲν ἔτυχε νὰ αξιδέψετε ποτὲ στὴν Χιλὴ ἢ στὴν Πατα-ωνία;

— Ὄχι... Δὲν ἔτυχε! εἶπε ἡ κυρία ὐέλντον. Οἱ δουλειὲς τοῦ ἀνδρός μου βλέ-ετε, τὸν καλοῦσαν στὴ Νέα Ζηλανδία, κι' σι δὲν χρειάστηκε ποτὲ νὰ πᾶμε ἀλλοῦ.

Ὁ Χάρις τοὺς ἔδειξε πολλὰ ἐξωτικὰ ντρα. Τὸν ἔβενο, τὸ «μάνγκο» μὲ τοὺς υκοὺς καὶ νόστιμους καρπούς του, κι' α πλῆθος ἄλλα.

Ὡστόσο ἕνα δέντρο ποὺ φυτρώνει μὲ ἀ-φονία στὴ Νότια Ἀμερική, δὲν τόχαν ἀ-μη συναντήσει. Τὸ δέντρο ἀπ' ὅπου αίνει τὸ λάστιχο ποὺ καθὼς ξέρομε, εἶ-ι ὁ χυμός του.

— Ὁ Ντὶκ μοῦ ἔταξε πὼς θὰ μοῦ δείξη ουτσουκόδεντρα! γκρίνιαζε ὁ μικρὸς άκ. Ποῦ εἶναί τα;

Γιατὶ ὁ Τζὰκ ἦταν βέβαιος ὅτι τὰ τό-α, οἱ λαστιχένιοι κοῦκλοι καὶ ὅλα τὰ χιχνίδια ἀπὸ λάστιχο. κρέμονταν ἀπὸ τὰ αριὰ τοῦ «λαστιχόδεντρου» σὰν φροῦτα.

— Ἔγνοια σου! τοῦ ἔλεγε ὁ Χάρις. Ὅταν θὰ φτάσουμε στὸ ἀγρόκτημα, θὰ ς ὅσα θέλεις!

— Γεμάτα παιχνίδια;

— Γεμάτα παιχνίδια.

— Τότε πρέπει νὰ φτάσωμε γρήγορα!

— Καὶ βέβαια!

— Ὁ φίλος μου ὁ Ντὶκ μοῦ ἔταξε νὰ μοῦ ίξη καὶ κολίβρια. Ποῦ εἶναι τὰ κολίβρια; ώτησε ὁ μικρὸς Τζάκ.

— Ἔχω διαβάσει σ' ἕνα βιβλίο, εἶπε ὁ ὶκ πὼς στὴ Νότιο Ἀμερικὴ εἶναι κάπου ατὸν πενῆντα εἴδη ἀπὸ αὐτὰ τὰ χαριτω-να πουλάκια μὲ τὰ πολύχρωμα φτερά, ὺ εἶναι σὰ μεγάλες πεταλοῦδες.

— Οἱ Ἰνδιάνοι, εἶπε κι' ἡ κυρία Οὐέλ-ον, φτιάχνουν ἕνα πλῆθος κομψοτεχνήματα μὲ τὰ φτερά τους, κι' ἔχουν ἕνα πλῆθος ποιητικὰ ὀνόματα γιὰ νὰ ὀνομάζουν αὐτὰ τὰ μικρὰ πουλάκια. Ἕνα λέγεται «Μαλλιὰ τοῦ ἥλιου», ἄλλο εἶδος «μικρὸς βασιληὰς τῶν λουλουδιῶν», ἄλλο «Οὐράνιο ἄνθος» ἢ «Μπουκέτο ἀπὸ πετράδια» ἢ «Χάδι τοῦ φωτός»!

— Τί ὄμορφα ὀνόματα! φώναξε ὁ Τζάκ. Ποῦ εἶναι τὰ κολίβρια;

— Σιγά, σιγὰ θὰ τὰ συναντήσωμε κι' αὐτά! εἶπε ὁ κ. Χάρις. Ἐγὼ δὲν εἶμαι πολὺ σπουδασμένος. Γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ πῶ πὼς ξέρω δέντρα καὶ πουλιά, καλά! Πάντως ὅμως τὰ κολίβρια δὲν ἀγαποῦν τὰ μέρη ποὺ εἶναι πολὺ κοντὰ στὸν ὠκεανό. Θὰ τὰ συναντήσωμε ἀργότερα.

Κοντὰ νὰ δύση ὁ ἥλιος, λογάριασαν πὼς ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶχαν περπατήσει κάπου ὀχτὼ μίλλια.

Ἦταν ἀρκετὰ γιὰ πρώτη μέρα.

Γι' αὐτὸ κάθησαν κάτω ἀπὸ ἕνα τεράστιο δέντρο «μάνγκο» κι' ἀποφάσισαν νὰ περάσουν τὴ νύχτα ἐκεῖ.

Μόνο ποὺ μὲς στὸ δάσος κούρνιαζαν ἕνα πλῆθος παπαγάλοι, ποὺ ἐπειδὴ τοὺς χάλασαν τὴν ἡσυχία, χάλασαν κι' αὐτοὶ τὸν κόσμο μὲ τὶς στριγγὲς φωνές τους.

Ὁ Ντὶκ σήκωσε τὸ ὅπλο του νὰ σκοτώση κανέναν γιὰ νὰ σωπάσουν οἱ ἄλλοι, ὁ Χάρις ὅμως δὲν τὸν ἄφησε.

— Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ περάσωμε αὐτὸ τὸ δάσος ἀπαρατήρητοι! εἶπε. Δὲν ξέρεις ποιοὺς μπορεῖ νὰ τραβήξη ἡ τουφεκιά σου!

— Δὲν ξέρεις ποιοὺς μπορεῖ νὰ τραβήξη ἡ τουφεκιά σου...

Δείπνησαν μὲ παστὸ κρέας πάλι καὶ γαλέτα, κι' ἔφαγαν τοὺς περίφημους καρποὺς τοῦ δέντρου. Ὅπως δὲ τὸ βράδυ εἶχε πέσει κι' ἦταν ὅλοι κατακουρασμένοι, ἑτοιμάστηκαν γιὰ ὕπνο.

— Δὲν θἆταν φρόνιμο ν' ἀνάψουμε μιὰ μεγάλη φωτιά; εἶπε ὁ Ντὶκ, Σάντ.

— Γιατί; ἀπάντησε ὁ Ἀμερικανός. Ἡ νύχτα εἶναι ζεστή, καὶ κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο δὲν εἶναι ὑγρασία. Σοῦ τὸ ξαναλέω νεαρέ μου φίλε, πὼς τὸ καλύτερο ποὺ ἔχομε νὰ κάνωμε, εἶναι νὰ περάσωμε ἀπαρατήρητοι! Χωρὶς τουφεκιὲς καὶ χωρὶς φωτιὲς ἂν εἶναι δυνατόν.

— Φαντάζομαι πὼς δὲν ἔχομε φόβο ἀπὸ τοὺς Ἰνδιάνους, εἶπε ἡ κυρία Οὐέλντον. Ἀλλὰ ἡ φωτιὰ δὲν διώχνει τὰ θηρία;

— Ποιὰ θηρία; εἶπε ὁ Χάρις. Στὴ Νότιο Ἀμερικὴ δὲν ὑπάρχουν οὔτε λιοντάρια οὔτε τίγρεις!

— Εἴμαστε στὸ δάσος, εἶπε ὁ Τζάκ, καὶ στὸ δάσος εἶναι πάντα θηρία.

— Ἔχει δίκιο ὁ κύριος Χάρις, Τζάκ, εἶπε ἡ μετέρα του. Ἐδῶ, σὲ τοῦτο τὸ δάσος δὲν ὑπάρχουν θηρία.

— Οὔτε ἕνα; Οὔτε ἕνα τόσο δὰ μικρό; ρώτησε ὁ Τζὰκ ἀρκετὰ ἀπογοητευμένος.

— Αἵ! Μερικὰ μικρὰ ὑπάρχουν. Στὰ δικά μας τὰ δάση τριγυρίζουν καγκουὰρ— ἕνα εἶδος ἀμερικάνικο λιοντάρι ποὺ λέγεται καὶ «ποῦμα», καὶ δαγουάρ, ἕνα εἶδος μικρῆς ἀμερικάνικης λεοπάρδαλης.

— Κι' αὐτὰ τὰ καγκουὰρ καὶ τὰ δαγουάρ, δὲν θάρθουν τὴ νύχτα νὰ μᾶς φᾶνε;

— Ὄχι, γιατὶ θὰ φυλᾶμε βάρδια! Κι' ἔπειτα αὐτὰ φοβοῦνται πιὸ πολὺ τὸν ἄνθρωπο ἀπ' ὅτι τὰ φοβᾶται ὁ ἄνθρωπος! Ὁ Ἡρακλῆς μόνος του, μπορεῖ νὰ πνίξη δυὸ δαγουὰρ μαζί.

— Ἀκοῦς Ἡρακλῆ; φώναξε ὁ Τζάκ. Ἂν ἔρθη κανένα δαγουὰρ νὰ μᾶς φάη...

— Ἔγνοια σας κύριε Τζάκ, καὶ θὰ προφτάσω νὰ τὸ φάω ἐγώ! ὑποσχέθηκε σοβαρὰ ὁ Ἡρακλῆς δείχνοντας τὰ θαυμάσια δόντια του.

— Θὰ φυλάξωμε ὅλοι βάρδυα τὴ νύχτα, καθένας μὲ τὴ σειρά του! εἶπε ὁ Ντίκ.

— Ὄχι καπετάνιο, φώναξε ὁ γέρο Τόμ. Ἐγὼ καὶ τὰ παιδιὰ εἴμαστε ἀρκετοί.

— Ἄφησε νὰ φυλάξουν βάρδια οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι! εἶπε ἡ κυρία Οὐέλντον. Μὴν ξεχνᾶς πὼς εἶναι ὁ ἀρχηγός μας. Πρέπει νὰ εἶναι ξεκούραστος!

— Ὁ ἀρχηγὸς κυρία Οὐέλντον, πρέπει νὰ μοιράζεται ὅλες τὶς ἀναποδιὲς καὶ τὶς κακουχίες μὲ τοὺς ἄλλους! εἶπε ὁ Ντίκ.

Καὶ μπροστὰ στὴν ἐπιμονή του, οἱ ἄλλοι ἀναγκάστηκαν νὰ ὑποχωρήσουν: ὅταν θὰ ἐρχόταν ἡ σειρά του, θὰ φύλαγε κι' αὐτὸς βάρδια.

Ὁ Ἡρακλῆς ἔφερε ἀπὸ τὸν γιακὰ τὸν ξάδελφο Βενέδικτο ποὺ εἶχε πάη νὰ κυνηγήση πυγολαμπίδες, καὶ σὲ λίγο ὅλοι κοιμόνταν βαθειά.

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ κυρία Οὐέλντον ποὺ ξύπνησε πρώτη, περίμενε ν' ἀκούση τὶς χαρακτηριστικὲς φωνὲς τῶν πιθήκων τῆς Νότιας Ἀμερικῆς, ποὺ καθὼς γράφουν οἱ ταξιδιῶτες καὶ οἱ ἐξερευνητὲς διαφέρουν ἀπολύτως ἀπὸ τὶς φωνὲς τῶν πιθήκων στὰ ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου.

Οἱ Ἰνδιάνοι μάλιστα ὀνομάζουν «κόρο τῶν τετράχερων» τὴν κακόφωνη συναυλία τῶν «μαρικίνα» (ἔτσι λέγονται οἱ πίθηκοι τῆς Νότιας Ἀμερικῆς).

Τὸ μεγάλο δάσος ὅμως, ἦταν σιωπηλό. Δὲν ἄκουγε κανεὶς τίποτε. Ἀπολύτως τίποτε.

Ἡ κυρία Οὐέλντον εἶπε τὴν ἀπορία της στὸν Ντίκ, κι' ὁ Ντὶκ ἔμεινε συλλογισμένος.

Ὁ νεαρὸς δόκιμος ἦταν στενοχωρημένος ποὺ δὲν εἶχε διαβάσει περισσότερα βιβλία ταξιδιῶν καὶ ποὺ ἤξερε ἀπὸ γεωγραφία μόνο τὶς θάλασσες.

Γιατὶ κι' αὐτουνοῦ ἦταν πολλὰ ποὺ τοῦ ἔκαναν ἐντύπωση, ἀλλὰ δὲν ἦταν βέβαιος γιὰ τίποτα.

Ἤξερε π. χ. πὼς «πάμπα» σημαίνει στὴν ἰνδιάνικη διάλεκτο «πεδιάδα». Τοῦ φαινόταν δὲ πὼς εἶχε διαβάσει κάπου πὼς ἡ Νοτιοαμερικανικὴ πάμπα εἶναι μιὰ ἀπέραντη πεδιάδα γεμάτη θάμνους, χαμόκλαδα καὶ ἀγκαθιές. Ὕστερα ἀπὸ τὴν περίοδο τῶν βροχῶν, αὐτὰ τὰ χαμόκλαδα θεριεύουν καὶ ἡ πάμπα γίνεται σχεδὸν ἀδιάβατη.

Τοῦτο ὅμως ἦταν ἕνα πυκνό, ἕνα τερά-

στιο τροπικὸ δάσος. Ὅταν ρώτησε τὸν Χάρις γι' αὐτό, ὁ Ἀμερικανὸς τοῦ ἐξήγησε πὼς ἡ «πάμπα» γιὰ τὴν ὁποία μιλοῦσε, ἁπλώνεται πέρα ἀπὸ τὸ Ρίο Κολοράντο, στὶς ὄχθες τοῦ Ὀρενόκου καὶ στὴν Βενεζουέλα. Τὸ δάσος ὅπου βρίσκονταν τώρα, ἔφτανε ὡς τὶς Κορδελλιέρες τῶν Ἄνδεων (τὴν τεράστια ὀροσειρὰ τῆς Νότιας Ἀμερικῆς, ὅπου εἶναι μερικὲς ἀπὸ τὶς ψηλότερες κορυφὲς τοῦ κόσμου). Ἀπὸ ἐκεῖ ἀρχίζει ἡ πραγματικὴ «πάμπα».

— Θὰ περάσωμε λοιπὸν τὶς Ἄνδεις; ρώτησε ὁ Ντίκ.

— Ὄχι νεαρέ μου φίλε! Ἂν ἦταν νὰ διαβοῦμε αὐτὰ τὰ φοβερὰ βουνά, δὲν θὰ τολμοῦσα νὰ πάρω τὴν εὐθύνη, μὲ μιὰ γυναίκα κι' ἕνα μικρὸ παιδί.

— Λυποῦμαι κύριε Χάρις ποὺ ἀφήνουμε τὴν ἀκτή! Ὁμολόγησε ὁ Ντίκ. Αὐτὸ τὸ δάσος μὲ γεμίζει ἀνησυχία. Μὴν ξεννᾶτε πὼς ἔχω τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν κυρία Οὐέλντον καὶ τὸν γιό της.

— Σὲ συγχαίρω φίλε μου γιὰ τὰ λαμπρὰ αἰσθήματά σου, εἶπε ὁ Χάρις, καὶ συμφωνῶ πὼς ἂν ἀκολουθήσουμε τὴν ἀκτή, ἴσως τὸ ταξίδι νὰ σᾶς φαινόταν λιγώτερο κουραστικό. Ἀλλὰ δὲν ξέρουμε ποῦ θὰ μᾶς βγάλη ἡ ἀκτή, ἐνῶ τώρα ξέρω πὼς σᾶς πηγαίνω στὸ ἀγρόκτημα τοῦ Σὰν Φελίτσε.

Ὁ Ντὶκ ἡσύχασε κάπως.

Ἄλλωστε κανένας ἀπὸ τοὺς ἄλλους δὲν ἔδειχνε ἀνησυχία, οὔτε καὶ ἡ κυρία Οὐέλντον.

Ὅσο γιὰ τὸν μικρὸ Τζὰκ ποὺ διασκέδαζε μὲ τὸ ἀπρόοπτο αὐτὸ ταξίδι ὅπως ὅλα τὰ παιδάκια, τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ρώτησε ὅταν ξύπνησε, ἦταν ἂν ὁ Ἡρακλῆς ἔφαγε κανέναν λύκο τὴ νύχτα. Καὶ πολὺ ἀπογοητεύτηκε ὅταν ὁ ἀγαθὸς νέγρος τοῦ εἶπε πὼς δυστυχῶς ὄχι.

Προγευμάτισαν μὲ πολλὴ ὄρεξη, καὶ ξεκίνησαν ξανά.

Ὁ ἐξάδελφος Βενέδικτος ὅμως, φοβέρισε τὸν Ἡρακλῆ πὼς ἂν τὸν ἐμπόδιζε νὰ κυνηγάη ἐλεύθερα τὶς μίγες του, «θὰ εἶχε νὰ λογαριαστῆ μαζί του».

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ κυρία Οὐέλντον, πῆρε ἰδιαιτέρως τὸν Ἡρακλῆ, καὶ τοῦ εἶπε νὰ τὸν ἀφίση λίγο νὰ κυνηγάη τὰ ζουζούνια του, προσέχοντας μονάχα νὰ μὴν τὸν χάνη ἀπὸ τὰ μάτια του.

Γιατὶ τὸ μεγάλο ἐκεῖνο παιδὶ ἂν τὸ ἐμπόδιζαν νὰ κάνη αὐτὸ ποὺ ἤθελε, θὰ ἦταν πολὺ δυστυχισμένο, καὶ δὲν τῆς πήγαινε ἡ καρδιὰ τῆς κυρίας Οὐέλντον νὰ τὸν κακοκαρδίση.

Ἔτσι πέρασαν ἀρκετὲς μέρες, ἡ 8, 9, 10, 11 καὶ 12 τοῦ Ἀπρίλη.

Τὸ ταξίδι ἄρχισε νὰ γίνεται μονότονο καὶ κουραστικό, κυρίως γιὰ τὸν μικρὸ Τζάκ.

Ὅλο μουρμούριζε πὼς τὸν εἶχαν γελάσει, καὶ πὼς δὲν εἶχε δῆ οὔτε κολίβρια, οὔτε καουτσουκόδεντρα, οὔτε τοὺς πολύχρωμους παπαγάλους τῶν δασῶν τῆς Νότιας Ἀμερικῆς.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὡστόσο, μέσα στὴ σιωπὴ τοῦ δάσους, ἀκούστηκε ἕνα σφύριγμα.

Ἦταν καθισμένοι κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο κι' ἔτρωγαν.

— Τί εἶναι; ρώτησε πολὺ ἀνήσυχη ἡ κυρία Οὐέλντον.

— Φίδι! φώναξε ὁ Ντίκ.

Πράγματι, μποροῦσε νὰ ἦταν κανένας «σουκουροῦ». Οἱ «σουκουροῦ» εἶναι κάτι τεράστια φίδια — οἱ βόες τῆς Νότιας Ἀμερικῆς, ὅπως τὰ λένε, ποὺ φτάνουν νὰ ἔχουν δώδεκα μέτρα μάκρος!

Ὅμως ὁ Χάρις τοὺς βεβαίωσε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι σουκουροῦ, γιατὶ οἱ σουκουροῦ δὲν σφυρίζουν.

— Κάποιο ἄλλο ζῶο θᾆταν! εἶπε.

— Μὰ ποιὸ ζῶο σφυρίζει; ρώτησε ὁ Τζάκ.

— Οἱ ἀντιλόπες μικρέ μου!

— Θέλω νὰ τὶς δῶ! εἶπε ὁ μικρός.

— Εἶναι λιγάκι δύσκολο, ὄχι ὅμως ἀδύνατο!

Ὁ Χάρις ἔφυγε μέσ' στὰ ψηλὰ χορτάρια καὶ σὲ λίγο τὸν ἄκουσαν νὰ πετάη πέτρες.

Τότε σὰν ἀστραπὴ πέρασαν μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια τους καμμιὰ δωδεκαριὰ χαριτωμένες ἀντιλόπες μὲ τρίχωμα πυρό.

— Τί ὄμορφες ποὺ εἶναι φώναξε ὁ Τζάκ. Μόνο ποὺ δὲν πρόφτασα νὰ τὶς δῶ καλά.

— Ἄλλη φορὰ θὰ τὶς δῆς καλύτερα! τοῦ ἔταξε ὁ Χάρις.

Ὡστόσο, τὴν ἴδια κιόλας μέρα τοὺς συνέβηκε νὰ συναντήσουν κάτι ἄλλα ζῶα, ποὺ τὰ εἶδαν ἀκόμη λιγώτερο.

Καὶ ἡ ἐμφάνισή τους ἔγινε ἀφορμὴ νὰ γίνη μιὰ παράδοξη συζήτηση ἀνάμεσα στὸν μικρὸ πλοίαρχο καὶ τὸν Χάρις.

Εἶχαν σταματήσει νὰ ξεκουραστοῦν σ' ἕνα ξέφωτο, ὅταν σὲ ἑκατὸ μέτρα ἀπόσταση φάνηκαν πίσω ἀπὸ τὰ χόρτα κάτι ψηλὰ ζῶα ποὺ ἔτρεχαν μὲ ἐξαιρετικὴ γρηγοράδα.

Ὁ Ντὶκ σήκωσε τὸ τουφέκι του καὶ τράβηξε, σημαδεύοντας τὰ ζῶα.

Ὁ Χάρις τοῦ ἄρπαξε τὸ τουφέκι ζωηρά, κι' ἔτσι ἡ σφαίρα χάθηκε στὰ δέντρα.

— Σοῦ εἶπα νεαρέ μου, πὼς δὲν εἶναι σωστὸ νὰ τραβήξωμε τὴν προσοχὴ τῶν ἰθαγενῶν μὲ τουφεκιές! φώναξε ὁ Χάρις.

— Μὰ ἦταν καμηλοπαρδάλεις, δὲν τὶς εἴδατε; φώναξε ὁ Ντίκ.

— Καμηλοπαρδάλεις; Ποῦ εἶναι; Θέλω νὰ τὶς δῶ! φώναξε ὁ Τζάκ.

— Εἶναι ἀδύνατο! εἶπε ἡ κυρία Οὐέλντον. Δὲν ὑπάρχουν τέτοια ζῶα στὴ Νότια Ἀμερική!

— Καὶ βέβαια ποὺ δὲν ὑπάρχουν! εἶπε μὲ φανερὴ ἔκπληξη ὁ Χάρις. Πῶς σᾶς φάνηκε;

— Μὰ..., κύριε Χάρις, εἶπε ὁ Ντίκ. Τὶς εἶδα, κι' ἔχω καλὰ μάτια.

— Δὲν ἀμφιβάλω φίλε μου. Μήπως ὅμως ἦταν στρουθοκάμηλοι;

— Στρουθοκάμηλοι; εἶπαν ὁ Ντὶκ κι' ἡ κυρία Οὐέλντον μὲ μιὰ φωνή, καὶ κυττάχτηκαν.

— Μὰ οἱ στρουθοκάμηλοι εἶναι πουλιά! εἶπε σὲ λίγο ὁ Ντίκ. Κι' ἔχουν δυὸ πόδια!

— Ναί. Καὶ τὰ ζῶα ποὺ εἴδαμε, ἦταν δίποδα! εἶπε ὁ Χάρις.

— Δίποδα!

— Μὰ ὄχι! εἶπε ἡ κυρία Οὐέλντον. Κάνετε λάθος, ἦταν τετράποδα.

— Ναί, εἶπαν κι' οἱ νέγροι. Τετράποδα ἦταν.

— Κάνετε λάθος ὅλοι σας, εἶπε ὁ Χάρις. Δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ καμηλοπαρδάλεις. Ἔτρεχαν ὅμως τόσο γρήγορα, ποὺ δὲν προφτάσατε νὰ δῆτε καλά!

Σ' αὐτὸ ὁ Ἀμερικανὸς δὲν εἶχε ἴσως ἄδικο. Ἀπὸ τόση ἀπόσταση, ὅταν τὰ ζῶα ἔτρεχαν τόσο γρήγορα, εὔκολα μποροῦσε κανεὶς νὰ κάνη λάθος καὶ νὰ πάρη μιὰ στρουθοκάμηλο γιὰ καμηλοπάρδαλη.

— Μὰ ὑπάρχουν στρουθοκάμηλοι στὸν Νέο Κόσμο; ρώτησε ὁ Ντίκ.

— Πῶς δὲν ὑπάρχουν; Αὐτὸ τὸ εἶδος ποὺ εἴδατε, εἶναι ἡ Ρέα ἡ Ναντοῦ, εἶπε ὁ Χάρις.

— Ναί. Εἶπε ἡ κυρία Οὐέλντον. Ὁ κύριος Χάρις ἔχει δίκηο. Εἶναι πράγματι ἡ Ρέα ἡ Ναντοῦ, τῆς Νότιας Ἀμερικῆς.

Στὶς 17 τοῦ μηνός, ὁ Χάρις τοὺς ἐδήλωσε σοβαρὰ πὼς σὲ εἰκοσιτέσσαρες ὧρες, θὰ ἦταν στὸ ἀγρόκτημα τοῦ Σὰν Φελίτσε.

— Τελείωσαν τὰ βάσανά σας κυρία Οὐέλντον! εἶπε ὁ Ἀμερικανός. Ἐκεῖ θὰ ξεκουραστῆτε καὶ θὰ συνεχίσετε ἔπειτα τὸ ταξίδι σας.

— Ὢ! Εἶναι πιὰ καιρὸς νὰ φτάσωμε! εἶπε ἡ κυρία Οὐέλντον. Αὐτὸ τὸ ταξίδι μὲ κούρασε πολύ, ἀλλὰ δὲν θὰ μ' ἔμελλε διόλου ἂν ἤμουν μόνη μου. Μὰ ὁ Τζὰκ μου ἔχει πιὰ ἐξαντληθῆ. Καὶ κάμποσες μέρες τώρα, τ' ἀπογεύματα τὸν πιάνει πυρετός.

— Ἔχομε ἑλώδεις στὴν περιοχή, αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια.

— Εὐτυχῶς ποὺ βρισκόμαστε στὴν περιοχὴ ἀκριβῶς τῆς κινκουΐνας, τοῦ δέντρου ποὺ δίνει τὸ κινίνο.

— Ναί, ἔχεις δίκηο, εἶπε ὁ Χάρις. Μόν[ο] ποὺ ἐπειδὴ οὔτε ἐγὼ οὔτε σὺ εἴμαστ[ε] βοτανολόγοι, δὲν ξέρομε νὰ τὸ ξεχωρίσωμε. Στὸ ἀγρόκτημά μας θὰ βροῦμε κινίνο ὅσ[ο] θέλετε!

Εὐτυχῶς ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν εἶχ[ε] βρέξει. Τώρα ὅμως μεγάλα μαῦρα σύννεφα εἶχαν μαζευτῆ στὸν ὁρίζοντα, καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν ἀποπνιχτική.

Κατὰ πὼς λογάριαζε ὁ Χάρις ἀπῆχαν κάπου ἔξη μίλια ἀπὸ τὸ ἀγρόκτημα τοῦ Σὰ[ν] Φελίτσε. Γι' αὐτὸ στρατοπέδεψαν νωρὶς ἐκεῖνο τὸ βράδυ, γιὰ νὰ κάνουν τὸν ὑπόλοι[πο] δρόμο τὴν ἄλλη μέρα πιὸ ξεκούραστοι.

Ὁ Ντὶκ ὀργάνωσε βάρδιες, παρ' ὅλ[ο] ποὺ ὁ Χάρις ἐπέμενε πὼς δὲν ἦταν κανένας φόβος.

Μιὰ τρομερὴ ὑποψία βασάνιζε τὸν μικρ[ὸ] πλοίαρχο, μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήση σ[ὲ] κανέναν.

Ὁ Ἡρακλῆς ἔφερε τὸν ξάδερφο Βενέδικτο...

Μόλις ξάπλωσαν νὰ ξεκουραστοῦν ὕστερ[α] ἀπὸ τὸ δεῖπνο ἄκουσαν μιὰ μεγάλη φων[ή].

Ὁ Ντὶκ μονομιᾶς βρέθηκε ὄρθιος μὲ τ[ὸ] ὅπλο στὸ χέρι.

— Ἔ, τί εἶναι; ρώτησε ζωηρά.

— Ἐγὼ εἶμαι! φώναξε ὁ ξάδερφος Β[ε]νέδικτος.

— Σᾶς συμβαίνει τίποτε;

— Ὄχι... Κάτι μὲ δάγκωσ[ε]

— Ναί...

Ὄχι, μὲ τσίμπησε!

— Φίδι; φώναξε ἡ κυρία Οὐέλντον.

— Ὄχι φίδι. Ἔντομο! Νάτο! Τόπιασα

Τὸ τσάκωσα! Τὸ κρατῶ!

— Σκοτῶστε το κύριε Βενέδικτε κι' [ἀ]φῆστε μας νὰ κοιμηθοῦμε, ἔκανε ὁ Χάρι[ς].

— Νὰ σκοτ... Νὰ σκοτώσω ἕνα ἔντ[ο]μο; Τί λέτε κύριε; Τρελλαθήκατε; οὔρλια[ξε] ὁ Βενέδικτος ποὺ ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησ[η] ἔχανε τὰ λόγια του.

— Κύριε Βενέδικτε, ἐλᾶτε νὰ πλαγιά[σετε]! εἶπε μαλακὰ ὁ μικρὸς πλοίαρχο[ς].

— Ὄχι, παιδί μου. Δὲν θὰ πλαγιάσ[ω] πρὶν δῶ τί ἔντομο κρατῶ!

Ὁ Ντὶκ κατάλαβε πὼς τὸ μεγάλο ἐκε[ῖ]νο παιδὶ δὲν θὰ πήγαινε νὰ κοιμηθῆ πρ[ὶν] ἱκανοποιήση τὴν περιέργειά του.

Γι' αὐτὸ — καὶ τί νὰ κάνη; — ἄνα[ψε] ἕνα φανάρι κι' ἔφεξε τοῦ Βενέδικτου νὰ [δῆ] τὸ ἔντομό του.

Ὁ ξάδερφος Βενέδικτος ὅμως σὰν τ[ὸ] εἶδε, ἔμπηξε μιὰ φωνή.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι θαυμάσιο! Εἶναι κ[α]ταπληκτικό! Εἶναι...

— Τί εἶναι τέλος πάντων, κύριε Βεν[έ]δικτε;

(Ἡ συνέχεια στὸ ἄλλο φύλλο)

Γύρω ἀπ' τὸν Ἀθλητισμό

Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΣΑΙΖΟΝ

Ἡ ποδοσφαιρικὴ περίοδος οῦ 1951 - 52 ἄρχισε. Τὰ γήπεδα γέμισαν ἀπὸ φιλάθλους τοὺ τρέχουν νὰ παρακολουθήουν στοὺς διάφορους ἀγῶνες ὶς ὁμάδες τους.

Ἡ νέα σαιζὸν θὰ εἶναι πλούια σὲ ἀγῶνες. Θὰ γίνουν σ' λη τὴν Ἑλλάδα μὰτς γιὰ τὰ οπικὰ πρωταθλήματα καὶ γιὰ ὸ «Κύπελλο Ἑλλάδος». Ἡ Ἐνικὴ ποδοσφαιρικὴ ὁμάδα θὰ ώση στὴν Ἀθήνα τρεῖς μεγάους ἀγῶνες. Θὰ ἀντιμετωπίση υὸ φορὲς τὴν Ἐθνικὴ τῆς Αἰύπτου καὶ μιὰ φορὰ τὴν Ἐνικὴ Τουρκίας. Τὸ καλοκαίρι Ἐθνικὴ ὁμάδα θὰ λάβη μέρος τὸ Ὀλυμπιακὸ τουρνουὰ τοῦ Ἑλσίνσκι.

Ἐπίσης θὰ διεξαχθοῦν στὴν Ἀθήνα πολλοὶ ἀγῶνες μὲ ξένες μάδες.

Στὸ τοπικὸ πρωτάθλημα Ἀηνῶν θὰ πάρουν μέρος 54 όάδες (Α' 6, Α2 10, Β' 18 αὶ Γ' 20) καὶ στὸ Πειραϊκὸ 7 (Α1 6, Α2 6, Β' 8 καὶ Γ').

Τὸ «Κύπελλο Ἑλλάδος» θὰ ιεκδικήσουν περισσότερες ἀπὸ 50 ὁμάδες ἀπὸ ὅλες τὶς πόεις τῆς Ἑλλάδος.

Ἀναλυτικὰ τὸ πρόγραμμα ῆς νέας σαιζὸν εἶναι τὸ ἑξῆς:

Ὀ κ τ ώ β ρ ι ο ς : Κυριακὴ 1. Ἀθῆναι: Τελετὴ ἐνάρξεως ρωταθλήματος. Στὶς ἄλλες όλεις: Ἀγῶνες γιὰ τὸ κύπελ Ἑλλάδος. Τετάρτη 24, Παασκευὴ 26, Κυριακὴ 28. Ἀγῶς γιὰ κύπελλο «ΟΧΙ».

Ν ο έ μ β ρ ι ο ς 4: Τοπικὸ ρωτάθλημα. 11. Τοπικὸ πρωάθηλμα. 18 Προπόνηση Ἐθνιὶς ὁμάδος. Κύπελλον Ἑλλάος. Κυριακὴ 25. Ἀγὼν Ἐθνιῶν ὁμάδων Ἑλλάδος. (Κύπελν Ἀνατολικῆς Μεσογείου, τὴν Ἀθήνα). Κύπελλον Ἑλλάος, Τετάρτη 28. Ἀγὼν ἐπιλέων ὁμάδων Αἰγύπτου - Ἑλλάς. Ἀθήνα.

Δ ε κ έ μ β ρ ι ο ς : Κυριακὴ Τοπικὸν πρωτάθλημα. 9. Τοπικὸν πρωτάθλημα. 16. Κύπελλον Ἑλλάδος. 23. Διεθνεῖς ἀγῶνες. 30. Διεθνεῖς ἀγῶνες.

Ἰ α ν ο υ ά ρ ι ο ς 1952: Κυριακὴ 6. Διεθνεῖς ἀγῶνες. 13. Τοπικὸν πρωτάθλημα. 20. Ἡμιτελικοὶ κυπέλλου Ἑλλάδος. 27. τοπ. πρωτάθλημα.

Φ ε β ρ ο υ ά ρ ι ο ς 1952: Κυριακὴ 3. Τοπικὸν πρωτάθλημα. 10. Ἡμιτελικοὶ κυπέλλου Ἑλλάδος. 17. Τοπικὸν πρωτάθλημα. 24. Προπόνηση Ἐθνικῶν ὁμάδων. Παρασκευὴ 29. Ἀγὼν Ἐθνικῶν ὁμάδων Ἑλλάδος - Τουρκίας. (Κύπελλον Ἀνατολικῆς Μεσογείου. Ἀθήνα).

Μ ά ρ τ ι ο ς 1952: 9. Τοπικὸν πρωτάθλημα. 16 - 23. Διεθνὲς πρωτάθλημα Ἐνόπλων Δυνάμεων. Ἡμιτελικοὶ Κυπέλλου Ἑλλάδος.

Ἀ π ρ ί λ ι ο ς 1952: Κυριακὴ 6. Τοπικὸν πρωτάθλημα. 13. Τελικὸς ἀγὼν κυπέλλου Ἑλλάδος. 20 - 27. Διεθνεῖς ἀγῶνες.

Μ ά ϊ ο ς 1952: Κυριακὴ 4 - 11 - 18 - 25. Πρωτάθλημα Ἑλλάδος.

Ἰ ο ύ ν ι ο ς 1952: 1 - 8. Πρωτάθλημα Ἑλλάδος.

Ἕνα στιγμιότυπο ἀπὸ ποδοσφαιρικὸ ἀγῶνα μεταξὺ δύο τουρκικῶν ὁμάδων

ιγμιότυπο ἀπὸ ἀγῶνα Ὀλυμπια- -Π.Α.Ο. Διακρίνεται ὁ Δρόσος σὲ μιὰ κεφαλιά του.

Η ΜΙΚΤΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ μικτὴ ποδοσφαιρικὴ ὁμάδα Ἀθηνῶν ἀγωνίσθηκε τελευταῖα σὲ διάφορα ἐπαρχιακὰ κέντρα. Ἔδωσε ἀγῶνες μὲ τὶς μικτὲς ὁμάδες τῶν διαφόρων πόλεων τῆς Βορείου Ἑλλάδος μὲ τὰ ἑξῆς ἀποτελέσματα: Μὲ μικτὴ Ἐδέσσης 6 - 4, μὲ Καστοριᾶς 5 - 0, μὲ Φλώρινας 3 - 0, μὲ Κοζάνης 4 - 2, μὲ Θεσσαλονίκης 2 - 1 καὶ Νάουσας 4 - 2. Συνολικὰ δηλαδὴ ἡ μικτὴ Ἀθηνῶν ἐσημείωσε 24 τέρματα καὶ ἐδέχθη 9.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

...Ὅταν ὁ Τζένε Γούννεϋ νίκησε τὸ 1927 στὸ Σικάγο τὸν Τζὰκ Ντέμσεϋ καὶ κέρδισε τὸν παγκόσμιο τίτλο στὴν πυγμαχία ὅλων τῶν κατηγοριῶν πῆρε σὰν ἀμοιβὴ τὸ μυθῶδες ποσὸν τῶν 198.089 δολλαρίων. Ὁ Ντέμσεϋ πῆρε 85.000 δολλάρια. Τὸ μὰτς αὐτὸ παρακολούθησαν 102.540 θεαταὶ καὶ οἱ εἰσπράξεις ἦσαν 537.732 δολλάρια.

...Οἱ ὁμάδες ποὺ ἀπὸ τὸ 1933 μέχρι σήμερα κέρδισαν τὸ ποδοσφαιρικὸ πρωτάθλημα τῆς Γαλλίας εἶναι οἱ ἑξῆς: 1933 - 34: «Σέτ». 1934 - 35: «Σοσώ». 1935 - 36: «Παρί», 1936 - 37: «Μαρσέγ». 1937 - 38: «Σοσώ». 1938 - 39: «Σέτ». 1945 - 46: «Λίλ». 1946 - 47: «Ρουμπαί». 1947 - 48: «Μαρσέγ». 1948 - 49: «Ρέϊμς». 1949 - 50: «Μπορντώ». 1950 - 51: «Νίς».

Τὰ γυναικεῖα Κυπριακὰ ρεκὸρ εἶναι τὰ ἑξῆς: Δρόμος 100 μ. 13''4, Η. Τσαγκαρίδου. 80 μ. ἐμπόδια: 14''2, Τ. Νικολαΐδου. Ὕψος 1.46, Η. Τσαγκαρίδου. Μῆκος 5.13.5, Η. Τσαγκαρίδου. Σφαῖρα 8 μ. 51, Βανέζη. Δισκοβολία 21 μ. 10, Μιστρελίδου.

...Τὸ ρεκὸρ βάδην στὰ 50.000 μέτρα μένει ἀκατάρριπτο ἐπὶ 17 χρόνια. Τὸ κατέχει ἀπὸ τὸ 1934 ὁ Γερμανὸς Πάουλ Ζήβερτ σὲ στίβο μὲ 4 ὥρ. 34' 05''. Στὴν ἴδια ἀπόσταση ἀλλὰ ἐπὶ δημοσίας ὁδοῦ ὁ Γουάϊτλοκ (Ἀγγλ.) στοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ Βερολίνου πέτυχε ρεκὸρ 4 ὥρ. 30'41''.

...Πρῶτος Ἕλληνας ρέκορντμαν στὰ 200 μ. ἦταν ὁ Βάβαρης (24''8, 1904). Τὸ 1921 ὁ Καραμπάτης βελτίωσε τὸ χρόνο σὲ 22''8, ὁ Βαμβακᾶς τὸ 1929 σὲ 22''7. Ἀπὸ τότε ὁ Ρένος Φραγκούδης τὸ ἐβελτίωνε συνεχῶς ἕως τὸ 1933 ὁπότε πέτυχε τὸ 21''6, τὸ πανελλήνιο αὐτὸ ρεκὸρ ποὺ μένει ἀκατάρριπτο ἐπὶ 17 χρόνια.

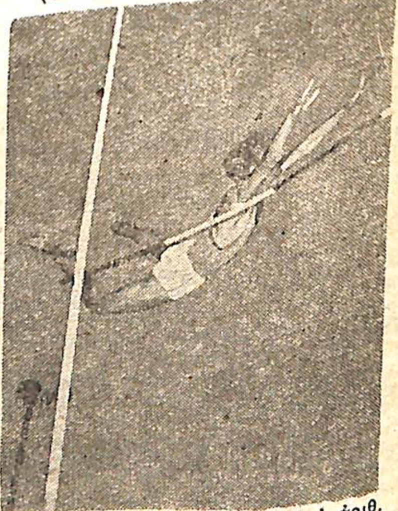
...Κανεὶς ἀσφαλῶς ἀπὸ τοὺς μικροὺς φιλάθλους δὲν ἔχει προσωπικὴ ἀντίληψη γιὰ τὸ φανατισμό, ποὺ στὰ παλιὰ χρόνια, ἐπικρατοῦσε μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν τῶν διαφόρων ποδοσφαιρικῶν ὁμάδων. Τὸ 1930 ἡ Ἑλλάδα ἦταν...διηρημένη σὲ δυὸ στρατόπεδα. Στοὺς «Ὀλυμπιακοὺς» καὶ στοὺς «Παναθηναϊκούς». Τὸν Ἰούνιο ἐκείνου τοῦ χρόνου ἦταν νὰ συναντηθοῦν γιὰ τὸ πρωτάθλημα οἱ δυὸ αὐτὲς μεγάλες ὁμάδες. Ἡ ἀστυνομικὴ διεύθυνση ὅμως δὲν ἔδωσε τὴ σχετικὴ ἄδεια ἀπὸ φόβο μήπως γίνουν ἐπεισόδια. Ἔτσι ἀποφασίσθηκε ὁ ἀγώνας νὰ διεξαχθῆ στὴ Θεσσαλονίκη. Ναυλώθηκαν δυὸ καράβια καὶ τὸ καθένα πῆρε τοὺς ὀπαδοὺς τῆς κάθε ὁμάδας. Τὸ «Ἀρκαδία» μετέφερε τοὺς «Παναθηναϊκοὺς» καὶ τὸ «Ἀθῆναι» τοὺς Πειραιῶτες. Μόλις ἔφθασαν στὴ Θεσσαλονίκη οἱ... ἀντίπαλοι ἦρθαν σὲ σύγκρουση μεταξύ τους μὲ ἀποτέλεσμα τὸν τραυματισμὸ ἀρκετῶν. Ὁ Εἰσαγγελέας τότε τῆς Θεσσαλονίκης φοβούμενος μήπως γίνουν καὶ ἄλλα ἐπεισόδια διέταξε νὰ λειτουργήση τὸ αὐτόφωρο Πταισματοδικεῖο (!) ὅλη τὴν ἡμέρα.

Τελικὰ ὁ ἀγώνας ἔγινε παρουσία 12.000 θεατῶν καὶ μὲ διαιτητὴ τὸν Ἰταλὸ Μπαρλασίνα. Τὸ πρῶτο τέρμα τὸ πέτυχε ὁ «Ὀλυμπιακὸς» στὸ 3 μὲ τὸν Πανόπουλο. Μετὰ ὅμως, ὁ «Παναθηναϊκὸς» ἔβαλε δυὸ γκὼλ μὲ τὸν Μεσσάρη κερδίζοντας ἔτσι μὲ 2 - 1. Στὸν ἀγώνα αὐτὸ οἱ δυὸ ἀντίπαλοι παράταξαν τοὺς ἑξῆς παῖκτες. «Π.Α.Ο.): Ἀργυράκης, Βασιλείου, Πιερᾶκος Ι, Ἀνδρῖτσος, Ὑποφάντης, Μπαλτάσης, Μηγιάκης, Μεσσάρης, Συμεωνίδης, Μπαλτάσης ΙΙ, Πιερᾶκκος ΙΙ. «Ὀλυμπιακός»: Γραμματικόπουλος, Κουράντης, Σοφρᾶς, Διαλέτης, Πανόπουλος, Λεκκός, Τερεζάκης καὶ 4 ἀδελφοὶ Ἀνδριανόπουλοι.

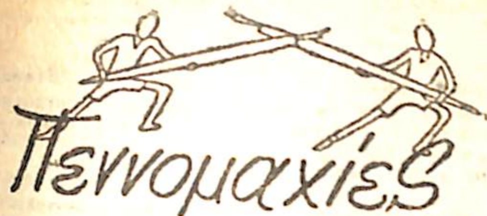
ΘΡΙΑΜΒΟΙ ΤΟΥ ΖΑΤΟΠΕΚ

Στὴν πόλη Μπόλεσλαβ τῆς Τσεχοσλοβακίας ὁ Ἐμὶλ Ζάτοπεκ «ὁ ἄνθρωπος μηχανὴ» πραγματοποίησε πρὶν λίγες μέρες ἕναν καταπληκτικὸ ἆθλο. Κατέρριψε συγχρόνως τρία παγκόσμια ρεκόρ: τῶν 20 χλμ., τῶν 10 μιλλίων καὶ τῆς 1 ὥρας, τρέχοντας σὲ μιὰ «κοῦρσα» 20

(Συνέχεια στὴ σελίδα 555)

Ὁ Ρήγας Εὐσταθιάδης, ὁ ὑπ' ἀριθ. 1 ἐπικοντιστὴς τῆς Ἑλλάδος, σὲ μιά του ἐπιτυχῆ προσπάθεια.

(Δικαίωμα καταθέσεως ψευδωνύμου: δραχμές 2.000. Δημοσιεύσεως αγγελιών μέχρι 30 λέξεων: 100 δραχμές ή λέξη. Γιά κάθε λέξη πέραν από τις 30: 500 δραχμές).

1360) Τώνη Γιούλη έτσι πρέπει σαυτούς (1071). Ρούντη οι «Δαδες» δεν είναι ύφαλος αλλά σαπουνόφουσκα καὶ έσπασε από τὸ πετρελαιοκίνητό μας (1006). Ρούντης = Διαγωγὴ μηδέν. Φοίνικας = ὁ ανήλικος.
Αλβανικὸν Έπος (ΧΑΡΑΥΓΗ)

1361) «ΚΑΤΑΛΑΝΟ», Πηγάδια — Καρπάθου. Μάθε: «ότι θὰ σὲ τιμωρήσω μὲ τὴν παραμικρὴ αφορμή». Πρόσεχε λοιπόν. Τὰ λόγια σου μετρημένα, καὶ φυλάξου ἀπὸ τὸν
Αόρατον

1362) Ντολορὲς τὸ «ανεξάρτητη» άστο στὴν πάντα. Μυρίζεις... Πρωτοπορίλα. Γ. Γιούλη, πρέπει νὰ καταλαβαίνουμε καὶ τί λέμε. Τί νὰ σοῦ πῶ.
Ζ. Ρενουὰρ

1363) Φ. Ἀρετῆς στεῖλε καινούργιο καταστατικό. Α. Ροδόπουλε Γειά.
Ζ. Ρενουὰρ

1364) «Πεννομαχικὲς φυσιογνωμίες».
4. Βόρειος Ἄνεμος
Μυαλό... τραχανας,
ὕφος δυὸ... πήχες
τραβάει τίς... τρίχες
τῆς κεφαλῆς του
ἀπ' τὴν ὀργή του!
ΝΙΚΟΣ ΣΑΛΟΝΙΚΙΟΣ (ὁ θρυλικὸς)

1365) Ἀντιχαιρετῶ Σ. Ἄθω. Ν. Σαλονικιὲ παράτησες τίς ἐκπλήξεις; Σ Ἄστεγε μᾶλλον βλακώδης (1059). Χαιρετῶ. Φωτοδότη, Κατεπάνω, Ρούντη.
Ντὶκ Σὰντ (ΔΑΔΩΝ)

1366) Ἀγαπητὲ Ταπεινὲ σοῦ εὔχομαι καλὴ ἐπιτυχία. Μαῦρος Πειρατὴς = Παραψημένος καφφές. Ἐξάψαλμε παραεῖσαι κρῦος (1065).
Ντὶκ Σὰντ (ΔΑΔΩΝ)

1367) Ἀπὸ τὸ Ρέθυμνον στέλνω χαιρετισμοὺς εἰς Ρεθυμνιώτην καὶ Ταπεινόν.
Νέλσων

1368) Τὰ «ΔΩΡΑ» μου.
Στὸν ζωγράφο Ρενουὰρ
ποὺν' λιγάκι...παπαρδέλα
θὰ δωρήσω...μαδημένα
ὤ! τοῦ...Χίτλερ τὰ πινέλλα!

Καὶ στὸν Ταπεινό, δωρίζω,
ποὔναι... κοῦκος, μὲ χαβᾶ
μιά... κουτάλα μέ... μαγνήτη
...πενομμάχους νὰ τραβᾶ!
(Συνεχίζονται) Ἐξάψαλμος

1369) Ροδόπουλος, Ψαρρᾶς, νέαι ποιητικαὶ δόξαι.
Β. Ἀγγελόπουλος (Ζαχαραῖος)

1370) Ἀπαντῶ ἔστω καὶ ἀργά. Αὐγερινὲ γιατί μὲ συγχαίρεις; Μήπως γιὰ τὸ ποιηματάκι; Σὲ χαιρετῶ. Καλὰ πῶς τὸ κατάλαβες; Κ. Ναῦλον (721), Ζ. Ρενουὰρ (727) μὴν τὰ βάζεις μὲ μένα γιατί!!...
Μίμης Φοῖβος

1371) Ἴκαρε ζόρικος ἦλθα καὶ ποιὸ ζόρικος θὰ φύγω. Χαιρετῶ τοὺς φίλους. Πιτσιρδόνι, Ἀετιδέα, Σαίξπηρ, Θρῦλο καὶ τέλος τὸν θρυλικὸ ἑαυτούλη μου ποὺ θὰ δράση. Δὲν ἀλληλογραφῶ μὲ κανένα.
Μίμης Φοῖβος

1372) Ντολορές, χουάϊ γιοὺ ντὶντ νὸτ άνσερ ίνγκλις, ὲντ γιοὺ Σταυραετὲ όλσο; Γουλιέλμος Τέλλος, Φ. Δόξης σὲ ποιὸ ὑπόγειο κρυβόσουν τόσο καιρό; Παραλίγο θὰ σὲ ζητοῦσα στὸ τμῆμα «ἀπωλεσθέντων ἀντικειμένων».
Γουλιέλμος Τέλλος

1373) Εἰδήσεις. Νίκαρος Σαλονικιὸς = τσαλαπατημένος μουσακᾶς. Ἄγνωστος Χ. = φαλάκρα α' μεγέθους. Τορπιλλαδόροι = κούφιες τορπίλλες.
Γουλιέλμος Τέλλος

1374) Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση χαιρετῶ τούς: Λευκαδίτικο Θαλασσοπούλι, Μάριο Ἔσπερο καὶ Ματωμένο Ἱππότη.
Κύκνος
Πνευμ. Χαραυγῆς

1375) Λευκαδίτικο Θαλασσοπούλι περιμένω γράμμα σου μέσω περιοδικοῦ. Ἐνισχύσατε τὸν λογοτεχνικὸ διαγωνισμὸ Πρωτοπόρων Λευκάδος.
Κύκνος
Πνευμ. Χαραυγῆς

1376) Α. Ἱππότη ἔχεις ἕνα Βολιώτικο χαιρετισμό, Μυγχάουζεν ἐπίσης.
ΔΑΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
(ἀντιπρόσωπος «ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΧΑΡΑΥΓΗΣ» Βόλου)

1377) «ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΧΑΡΑΥΓΗ» ὁ σύλλογος μὲ τ' ἁγνὰ ἰδανικὰ καὶ τὴν ποικιλόμορφη δράση. Προσχωρῆστε. Ἱδρύθηκε παράρτημα «ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΧΑΡΑΥΓΗΣ» Βόλου.
ΔΑΣ. ΠΟΤΙΣΜΟΥ
(ἀντιπρόσωπος «ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΧΑΡΑΥΓΗΣ» Βόλου)

1378) Σαλονικιός... Ἐξάψαλμος.
Εἶναι δυὸ πεννομάχοι
ἐμβριθεῖς καὶ σοβαροὶ
μὰ ποὺ κάθε τους ἀστεῖο
μᾶς παγώνει... αὐθωρεί.
Γράφουν, γράφουνε ἀράδα
σκίτσα, ποιήματα πεζὰ
ποὺ κρυώνουμε μ' αὐτὰ
ἐπὶ μια ἑβδομάδα.
Δηλαδὴ μὲ ἄλλα λόγια
— καὶ μᾶς κάνουν τοὺς βαρεῖς —
ἀποκτοῦν αὐτοὶ τὴ φήμη
καὶ παγώνουμε ἐμεῖς.
«Ἐλεύθερο Πουλὶ»

1379) Μπράβο Ἀμφιτρύων (1008). Λάθος κάνεις Ἀποκληρωμένε Ἱππότη (913). Πειραχτῆρι σὲ γνωρίζω.
«Χαράλαμπος Δρόσος»

1380) Σωστὰ «Θανάση Μπέμπη» (954). Λάρυ Πὰρκς μὴ τὰ βάζεις μὲ τοὺς Ὀλυμπιακούς.
Χ. Δρόσος

1381) Χαιρετῶ ὅλους - ὅλες. Ξεχωριστὰ Ἀμφιτρύωνα καὶ Μπέμπη.
Χ. Δρόσος

1382) Χαιρετῶ ὅλους καὶ ἰδιαιτέρως τοὺς ΔΑΔΕΣ.
Τότης

1383) Ἀσφαλῶς (1000) ἢ Μωαμεθανοὺς ἢ κάτι ἄλλο ὄχι ὅμως πραγματικοὺς χριστιανούς, ὅταν κάνουν χιοῦμορ μὲ τίς ἱερότερες λέξεις τοῦ χριστιανισμοῦ.
Τότης

1384) Ἐξάψαλμε (1065) οἱ ΔΑΔΕΣ δὲν θὰ σβύσουν ποτὲ διότι τίς φωτίζει ὁ Χριστάς μας.
Τότης

1385) Ἀγαπητὴ Ντολορὲς ἔλαβα· ἀπαντῶ. Δροσοπηγή, ὅμοια ἐνθουσιασμένη. Γειὰ χαρά. Ζώνη Γιούλη, Δάδες συμφιλιωθῆτε. Ὅλοι χριστιανόπουλα εἴμαστε. Ροδινο μπουμποῦκι, ἁγνὸ Περιστέρι γειά σας.
Δροσοσταλίδα

1386) Νῖκο Σαλονικιὲ σὲ γνωρίζω (ἐκ Κερκύρας ὁρμώμενος(;!). Γιατί Ἀλκυών; Θὰ κτυπήσης τοὺς δυνατούς; Τοὺς ζηλεύεις; (Δὲν ἐξαντλεῖται ἀλλιῶς ἡ μανία σας πολλῶν νὰ κτυπᾶτε τοὺς δυνατούς). Ἀστραπόβροντο, ἔχομε κάτι...προηγούμενα. (Ξέρεις, ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὴ Μάνη. Τὸ ὁποῖον... στὸ φυλάω μανιάτικο). Ἡρ. Κρητικοπούλα, Μενετέ, Φίκη, γειά σας.
Δικηγόρος τῆς Νεολαίας (Φρενολόγος ἰατρὸς)

1387) Ντολορές, γράφω. Χαιρετῶ Ἀτρόμητη Ἑλληνοπούλα, Ἠχὼ Εἰρήνης, Μυρσίνη.
Δάφνη

1387α) Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση χαιρετῶ ὅλους τοὺς πεννομάχους. Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους-ες.
«Ντόλλυ»

1388) Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση χαιρετῶ ὅλους - ες. Ἰδιαίτερα Ἡρωϊκὴ Κρητικοπούλα καὶ Πονεμένο μαθητή.
Ἄγνωστος Μανιάτης

1389) Γυιὲ τοῦ Ἀράχθου ἔχει ἄλλο παιδὶ σὰν ἐσένα ἡ μάνα σου; Ἀ!! λησμόνησα εἶχε ἕνα ποὺ πάγωσε μέσα στὴν ἄμμο τὸν Αὔγουστο καὶ ἕνα ποὺ πάτησε ἡ κόττα!!!
Ἱπτάμενος Ὀλλανδὸς

1390) Φάρος τῆς ἀρετῆς = Φάρος τῆς κολάσεως. Γυιὸς τοῦ Ἀράχθου = Γκαφατζῆς μὲ δίπλωμα. Χά!! Χά!!
Ἱπτάμενος Ὀλλανδὸς

1391) Κεφαλλωνίτικο διαβολάκι ζητῶ ἀλληλογραφία.
Ἱπτάμενος Ὀλλανδὸς

1392) Προσοχή!! Προσοχη!! Ὁ Γυιὸς τοῦ Ἀράχθου εἶναι πεταλωτὴς τῶν ΟΝΩΝ!!
Ἱπτάμενος Ὀλλανδὸς

1393) Γειὰ χαρὰ λεβεντιὰ Χρῆστο Παντούρη. Περιμένω ΔΡΑΣΗ.
Ἱπτάμενος Ὀλλανδὸς

1394) Ὁ Ἀντώνιος Κοντόπουλος εἶναι νεογεροντοπαλλήκαρο, νεκροθάφτης σαυρῶν, Πεταλωτὴς ΒΟΩΝ...
Ἱπτάμενος Ὀλλανδὸς

1395) ΛΑΜΠΡΟΣ ΧΑΛΜΟΥΚΗΣ = ὁ βροντοφωνῶν τὴν ἀλήθειαν.
Ἱπτάμενος Ὀλλανδὸς

1396) ΚΩΝ. ΧΑΛΜΟΥΚΗΣ = Ἱππότης τοῦ Διαβόλου.
Ἱπτάμενος Ὀλλανδὸς

1397) Ἐκεῖνος ὅστις θὰ τολμήση νὰ τὰ βάλη μαζί μου θὰ τοῦ κόψω τὸ κεφάλι.
Ἱπτάμενος Ὀλλανδὸς

1398) Καὶ ἰδίως Κεφαλ. Διαβολάκι.
Ἱπτάμενος Ὀλλανδὸς

1399) Γλυκοχαιρετῶ ΑΜΑΖΟΝΑ!!
Ἱπτάμενος Ὀλλανδὸς

1400) Κηδεία: Ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν ὅτι ὁ Ἀντώνιος Κοντόπουλος ἀπέθανε ἐκ νόσου.
Παρακαλοῦνται ὅλοι οἱ Πεννομάχοι ἵνα παρευρεθῶσιν εἰς τὴν ΚΗΔΕΙΑΝ ΤΟΥ.
Ἱπτάμενος Ὀλλανδὸς

1401) Προσοχή!!! Προσοχή!! Διὰ τὸν Δρόσον
Ὁ Δρόσος μᾶλλον ἄδροσος
πρέπει ν' ἀποκαλῆται
γιατὶ μὲ τίς βλακεῖς του
ὅλη ἡ γῆ δονεῖται.
«Γιὸς τῆς Λέσβου»

1402) Ὁ Δρόσος ὅσα ἔγραψε
στοῦ κύκλου μας τὸν στῖβον
δὲν εἶναι ἄλλο τι παρὰ
βλακεῖες εἰς τὸν κῦβον.
«Γιὸς τῆς Λέσβου»

1403) Πιστεύω φθάνει βρὲ παιδιὰ
κι' ἂς κλείσω τὴν αὐλαία
πάντως ὁ Δρόσος εἶναι...
μὲ περικεφαλαία.
«Γιὸς τῆς Λέσβου»
«ΠΡΩΤΟΠΟΡΩΝ»

1404) Πρωτομπαίνοντας στίς πεννομαχίες χαιρετῶ ὅλους - ες. Καὶ ἐγὼ μὲ τοὺς Ὀλυμπιακούς. Ζήτω ὁ Ὀλυμπιακὸς ὁμὰς θρύλος.
Κεραυνὸ

1405) Ἀπάντηση στὴν 1024.
Ἀφοῦ μὲ διάβασες, μικρή,
κλειμένη στὸ... ψυγειο,
θἄν' κι' ἡ ἀπάντηση σαχλὴ
καὶ τὸ ἀστεῖο κρῦο!
Ἄν, πάλι, θέλεις πιὸ πολλά,
πρέπει νὰ στείλης τά... φιλά!
Ἐξάψαλμο

1406) Φ. Δόξης κύτταξε σκίτσο μου. Φ. Δόξης Ντολορὲς ἀλληλογραφοῦμε; Γράψτε διευθύνσεις.
— Κ. Διαβολάκι φίλοι; Ἐχθροί;
— Ἐξάψαλμος = Ἰδιότροπος.
— Παναθηναϊκοὺς καὶ Ἀεκτζῆδες κατατροπώνει Ὀλυμπιακός. Ἀγαπητοὶ Πεννομάχοι ἂν πετύχω σ ἕνα πράγμα τότε πάντα κοντά σας.
Σκαλιστῆρ

1407) «Γοητεύω μὲ τὴ δόξα τοῦ βιολιοῦ μου Χαιρετῶ ὅλους».
«Παγκανίνι

1408) Κεφ. Διαβολάκι σὲ καλοῦμε σὲ συμμαχί γιὰ νὰ χτυπησουμε τοὺς φλύαρους. Δέχεστε;
Δύο Χωριατόπουλ

1409) Ἀπόλλων (1066) = σαπουνόφουσκες. Δ σὲ φοβόμαστε.
Δυὸ Χωριατόπουλα Π.Α.Ο

1410) Ρομπὲν τῶν Δασῶν., Πονεμένε Μαθητ τί θὰ λέγατε γιὰ μιὰ ἀλληλογραφία; Εἴμαστε πα τριῶτες, τὸ ξέρουμε.
Δυὸ Χωριατόπουλα Π.Α.Ο

1411) Καλή μου, Ντολορές, πῶς νὰ σ' εὐχαρ στήσω! Πάντα φίλος.
Ἄγνωστος ἥρωα

1412) Εὐχαριστοῦμε πολὺ Ἥρωα Θρῦλο. (1015) συνεκίνησε!
Γιὰ τὰ μέλη τοῦ Παραρτήματος «ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΧΑΡΑΥΓΗΣ» Γιαννιτσῶν
Ἄγνωστος Ἥρωας
(π. Π. Χ. π. Γιαννιτσῶν

1413) Προσοχή. Ἐκπλήξεις.
Ἄγνωστος Ἥρωα

1414) Παρακαλῶ θερμὰ ἐὰν ὑπάρχη καμμιὰ Λ μιώτισσα ἢ καὶ Λιμιώτης νὰ τὸ γράψη σὲ ἀγγ λία του.
Ντολορὲ

1415 Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση χαιρετῶ λους - ὅλες. Τάσσομαι στὸν νεοϊδρυθέντα Αἰγίο Σύλλογον.
«Νεανικὴ ἐλπὶς

1416) Γιὰ τὴν (1002):
Γιάννη δὲν μ' εἴπανε ποτὲ
Ἁγιάννη δὲν μὲ λένε,
Ἥρωα μὲ λέν...
μονάχα... Θρῦλο μὲ ὀνομάζουν
καὶ μπρός καὶ ὑφήλιοι
καὶ σύμπαντα τρομάζουν!!!
Ἥρωας Θρῦλος
(«Πνευματικῆς Χαραυγῆς»

1417) Ἐξάψαλμέ μου πρόσεξε
μὴν τύχη καὶ... θυμώσω!
Γιατί, μ' ἕνα μου κίνημα
θὰ σὲ κατατροπώσω
καὶ θὰ γενῆς περίγελως(!)
στὸν κόσμο αὐτὸν τὸν τόσο!...
(«Πνευματικώτατος τῆς Χαραυγῆς»
Ἥρωας Θρῦλος

1418) Προσεχῶς:
Μία πρωτότυπος πεννομαχικὴ ἔρευνα. Περιμ νετε.
Πλάτων (Φιλόσοφος πεννομάχω

1419) Χαιρετῶ: Τ. Γιούλη, Κ. Βερνόν, Μ. Ἕ σπερο.
Πλάτω

1420) Πρωτομπαίνοντας στίς πεννομαχίες χα ρετῶ ὅλους - ες. Γλωσσοκοπάνα σὲ συμβουλεύω μαζέψης τὴ γλῶσσα σου γιατὶ εἶμαι.
Ἱππότης τῆς Καλωσύν

1421) Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση χαιρετ ὅλους - ες. Προσέξε πεννομάχοι γιατὶ ἔφτασε
Περήφανος Ἀετ

1422) Δύο σύλλογοι τρανοὶ
οἱ «Δάδες» καὶ οἱ «Πρωτοπόροι»,
— ἤγουν «φανφαρόνες» δηλαδὴ —
ποὺ τρώγονται σὰ δυὸ κοκόροι
πρέπει νὰ πάψουν τὶς ὁψιμαχίες
γιὰ νὰ ἡσυχάσουν «οἱ πεννομαχίες».
Στέγος Ἄστεγος
(ὁ ἀρχισατυρίστας πάντων)

1423) Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους - ες. Γράψετε Γεώργιον Βρασίδα Λαγουμίδην, Πλωμάριον - Μυτηλίνης. Κοσμοκράτωρ

1424) Δ.Α.Δ.Ε.Σ στείλατε καταστατικό. Προσχωρῶ στὸ σύλλογό σας. Ὑπόσχομαι δράση.
Κοσμοκράτωρ

1425) Δ.Α.Δ.Ε.Σ ὁ σύλλογος μὲ τὰ ὑψηλότερα ἰδανικά! Κοσμοκράτωρ

1425) α) Πρωτογράφοντας στὶς πεννομαχίες ξαναλέγω τὸ στερεότυπο «χαιρετῶ ὅλους - ες».
Μὰκ - Ἄρθουρ

1425 β) Γειὰ χαρὰ Μυτιληνιοί. Γυιὲ τῆς Λέσβου, Πειραχτῆρι, Σκαλιστῆρι, Θανάση Μπέμπη, Καλλονιατόπουλο. Μὰκ - Ἄρθουρ

1426) Χαιρετῶ Ταπεινόν, Ἄλκην Ροδόπουλον, Ι. Ρενουὰρ καὶ Σωτήρην Κραταιόν.
Ἑλληνικὸς Φοῖνιξ

1427) Ἀνήκω στὶς ΔΑΔΕΣ ἀλλὰ ἐπιθυμῶ τὴν φιλίαν ὅλων τῶν πεννομάχων. Ἀλληλογραφῶ Ἑλληνιστὶ ἢ Ἀγγλιστὶ μέσω περιοδικοῦ. Ὅποιος θέλει ἃς πρωτογράφη.
Ἑλληνικὸς Φοίνιξ, ΔΑΔΩΝ

1428) Ζητῶ ἀλληλογραφία ἀπὸ Σκιτσογράφο (πατριῶτες;). Πρωτογράψε. Θ. Μωραΐτη γειά. Πάρε ψευδώνυμο.
Κόκκινος Βράχος
(ἀπὸ τὸ Τζάντε)

1429) Τώνη Γιούλη τί μαίνεσαι
καὶ τί κακοκαρδίζεις
τὴν κεφαλὴν ἐπὶ πίνακι
τῶν Δάδων δὲν κερδίζεις.
Φῶς

1430) Ταπεινὲ περίμενε. Πριλλάντη γειά.
Φῶς

1431) Ντολορές :
Ἔχεις μιὰ γλῶσσα
ποὺ θυμίζει... κλῶσσα
καὶ στολίδια
τοῦ κάρρου τὰ σκουπίδια...
(Ὁ νοῶν νοείτω). Ἀμφιτρύων

1432) Πεννομαχικὰ τραγούδια :
Ντολορὲς = τῆς γειτονιᾶς ὁ κόκορας
Κοσμοκράτωρ = τὸ φανταράκι
Νῖκος Σαλονικιὸς = σοῦ ἀξίζει.

1433) Ἐξάψαλμος = παρατρίχα... σαλτιμπάγκος.
Κ. Διαβολάκι = ὀργὴ Θεοῦ.
Σαπουνόφουσκα = ἀρχόντισσα τῆς... κρυάδας.
Διαβολόπαιδο = κοκοβιός.
Ἀμφιτρύων

1434) Κοὺμ γιὰ βοὺ γιὰ οὐΐ
τῆς Νεράϊδας τὸ παιδὶ
πεννομάχους δὲ φοβᾶται,
— σιωπὴ καὶ μὴ μιλᾶτε —
θὰ σᾶς κλέψω τὴ φωνή.
Νεραϊδόπαιδο

1435) Ἀντιχαιρετῶ : Στέγο Ἄστεγο, Ἥρωα τῆς Πίνδου καὶ Ρούντη. Νεραϊδόπαιδο

1436) Πεννομάχοι! Ὅλοι ἐμπρὸς προσχωρεῖστε τὴν «Ἰωνιακὴ Φλόγα»
Ἀετιδεὺς

1437) Πεννομάχοι ἐμπρὸς ὁ σύλλογος Θρύλος σᾶς περιμένει
Εὐθύμιος Ροδίτης

1438) Πεννομάχοι ὅλοι στὴν «Ἰωνικὴ Φλόγα».
Αἴσωπος

1439) Πεννομάχοι προσχωρεῖστε ὅλοι στὸν θρυλικὸ σύλλογο «Ἰωνικὴ Φλόγα». Οἰδίπους

1440) Ἡ Ἀγγελία (815) ἦτο δική μου. Ἐξηφανίσθη ἡ Γλωσσοκοπάνα, ὁ εὑρὼν ἀμειφθήσεται...
Φασαρίας

1441) Χαιρετῶ ΑΕΚτζῆν Μπούλην καὶ Ἐξάψαλμον. Φασαρίας

1442) Χαιρετῶ ὅλους τοὺς Ἀεκτζῆδες τῆς Πεννομαχοστήλης. Ζήτω ἡ ἔνδοξος Α.Ε.Κ.
Μπούλης - Α.Ε.Κ.

1443) Ἀντιχαιρετῶ Σωματοφύλακα Ἄθω. Μήπως εἶσαι Καλαματιανός; Μπούλης

1444) Νίκαρε Σαλονικιὲ σιγὰ παιδί μου! Μαῦρο Κοράλι χαιρετῶ. Ἰδιότροπε καὶ σένα ποιὸς σὲ χαιρέτισε (1082) Σωματοφύλακα Ἄθω ἀλληλογραφεῖς; Ρούντη ἂν θὲς ἀραβικά!! (1005) χαιρετῶ σκιτσογράφο. Εὔθυμος Τυρολέζος

1445) Λάρυ Πάρκς εἴμεθα ἀπὸ τὴν ἴδια πόλη καὶ μάλιστα εἶσαι καὶ Γ' τάξι Γυμνασίου Π. Σοῦ συνιστῶ νὰ μὴν ἀνακατεύεσαι πολὺ μὲ τὰ πολιτικὰ ὅτι εἶσαι Μπούλης. Ὁ μυστήριος σατυριστὴς

1446) Μᾶς εὐχαρίστησε ἡ προσχώρησή σου Ἁγνὸ Περιστέρι (1011). Ἁγνὸ Περιστέρι εὐχαρίστως ἀλληλογραφοῦμε. Γράψε: Κουτσομητρόπουλον Ἀλέξανδρον, Γυμνάσιον Γρεβενῶν. Τ. Γιούλη: Ἢ σιγὴν ἔχεις ἢ κρείτων τῆς σιγῆς λέγε (1071). Δὲν αἰσχύνεσαι! Φοίνικας «ΔΑΔΩΝ»

1447) Κάτω ὁ «Παναθηναϊκός», ναὶ (1012). Ἡ σύστασις (2065) ἀκυροῦται. Τί λέτε Μακεδόνες γιὰ σύλλογο; Φοίνικας «ΔΑΔΕΣ»

1448) Ἀνεξάρτητοι προσοχή! Ἕνας κοῦκος δὲν φέρνει ἄνοιξη. Γρεβενιῶτες - σες προσχωρεῖστε στὸ παράρτημά μας. Σκαλιστῆρι = καπετὰν φασαρίας, Μυρταῖος = σπαγκοραμμένος.
Κύκλωψ «ΔΑΔΩΝ»

1449) Θερμοαντιχαιρετῶ: Πιτσιρδόνι, Α. Ψυχήν, Βοιωτόν. Μυρσίνη Ντολορὲς ἀλληλογραφοῦμε; Τζιτζιφρίκο εἶσαι στὴ πρωτεύουσα; Ὕπερος

1450) Κάμε κανονικὴν ἀνάλυσι Κ. Διαβολάκι καὶ θὰ καταλάβης. Ὕπερος

1451) Πρωτομπαίνοντας στὴ κίνηση ὅλους σᾶς χαιρετῶ. Προσχωρῶ στὴ «Νεανικὴ Ἐλπίδα» τὸ σύλλογο μὲ τ' ἁγνότερα ἰδανικά. «Νεανικὴ Ἐλπίδα». Τὸ ξέχωρο τριαντάφυλλο στὴν ἀνθοδέσμη τῶν συλλόγων. Προσχωρεῖστε σ' αὐτόν. Κόκκινο Βέλος

1452) Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση δὲν χαιρετῶ κανένα. Σιμοὺν

1453) Ἐξάψαλμε, Ντολορές, Κεφαλλωνήτικο Διαβολάκι, Γλωσσοκοπάνα, Τζιτζιφρίγκο. Τόπο. Περνάει ὁ... Σιμοὺν

1454) Ρούντη εἶσαι πολὺ κρύος ἀγόρι μου. Διγενῆ Ἀκρίτα μοῦ θυμίζεις... Δὸν Κιχώτη, Ντολορὲς ἡ φλυαρία σου μοῦ φέρνει...ναυτία
Σιμοὺν

1455) Πρωτομπαίνοντας στὶς πεννομαχίες χαιρετῶ ὅσους ποθοῦν χριστιανικὴ Ἑλλάδα. Προσχωρῶ στὸν ὑπερσύλλογο «ΔΑΔΕΣ». Κρίνος

1456) Πρωτομπαίνοντας στὶς πεννομαχίες χαιρετῶ ὅλους - ες, ὅσοι ποθοῦν ἀγῶνα γιὰ μιὰ Ἑλλάδα, φωτεινή, χριστιανική. Ἰδιαιτέρως Ταπεινόν, Ροδόπουλον. Ταπεινὲ καλὴ ἐπιτυχία φοιτητής. Προσχωρῶ στὶς «ΔΑΔΕΣ». Ἀγωνιστης

1457) Ὑπερευχαριστῶ καλή μου Δροσοπηγὴ γιὰ τὴν πρόταση (1163). Πάντα φίλη σας ἀλλ' ἀνεξάρτητη. Ἀλκυὼν (ὑπερανεξάρτητη)

1458) Ἀπάχηδες ἐξ ἰδίων προκρίνετε τὰ ἀλλότρια (1147); Ἀλκυὼν

1459) Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς συστάσεις (1153) Γ. τῆς Ἐρήμου. Πές το ὅμως καὶ στὸν ἑαυτούλη σου μωρό μου, γιατὶ ἂν ἀρχίσω καὶ ψάλλω τὸν ὕμνο σου σὰν Πατρινὸς ποὺ εἶσαι... (ὁ νοῶν νοείτω), ἀλλοίμονό σου. Ἀλκυὼν

1460) Πρωτομπαίνοντας στὶς πεννομαχίες χαιρετῶ ὅλους - ες, ἰδιαιτέρως Ροδόπουλον, Ταπεινὸν (καλὴ ἐπιτυχία). Προσχωρῶ στὸν ὑπερσύλλογο «Δάδες». Κωστῆς Ἀργυρόπουλος «Δάδες»

1461) Σταυροφόρε τοῦ Βορρᾶ, Τσακιντζῆ, Λευκὲ Καβαλλάρη καὶ οἱ ἄλλοι δὲν πιστεύω νὰ τὰ βάλετε μαζί μου, ἔ; Προσωρινῶς εἴμαστε φίλοι. Σᾶς χαιρετῶ. Ζορρὸ ὁ Ἐκδικητὴς

1462) Μπαίνοντας στὴν κίνηση χαιρετῶ ὅλους κι' ὅλες καὶ ἰδιαιτέρως μέλη «Πνευματικῆς Χαραυγῆς» Λευκάδος. Ἄλκης

1463) Ρούντη, μήπως γίνεται τὸ ἀντίθετον;
Ἄλκης

1464) Βασίλισσα τῶν Ρόδων, Δάφνη, Κύκνε, ἀλληλογραφοῦμε, ἂν ναί, πρωτογράψτε. Ἄλκης

1465) Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση τῶν πεννομαχιῶν χαιρετῶ ὅλους - ες. Ἰδιαιτέρως τὸ Γιὸ τοῦ Βελουχιοῦ. Εὐρυτὰν

1466) Γιὲ τοῦ Βελουχιοῦ. Γειά χαρὰ πατριώτη· ἀλληλογραφοῦμε; Εὐρυτὰν

1467) Θεάματα: Θανάσης Μπέμπης = ξεχαρβαλωμένη φρατζόλα. Κεφαλλωνήτικο Διαβολάκι = κολοβό. Ντολορὲς = ἀχόρταγη. Ἄλκη Ροδόπουλε τοὺς στίχους σου τοὺς ἀντιγράφεις; Πεννομάχοι προσέξατε νὰ μὴ σᾶς συγυρίσω. Ἀπόλλων

1468) Νεώτερος συνεργάτης τοῦ Σ.Τ.Π. Πηγαίνω κεραυνοβόλως πεννομαχήσω. Χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες. Ἀμέσως ἀποκαλύπτω τὸ τιτάνιο χέρι Σαμαρτζίδη Παύλου. Χαιρετῶ ἰδιαιτέρως σύλλογον «Δάδες», Μέλισσα, Ντολορές, Μαῦρον Πειρατήν, Αὐγερινόν. Χρυσὸς Διάβολος

1469) Ν. Κρίνη σὲ χαιρετῶ καὶ σοῦ εὔχομαι καλὴ πρόοδο στὸ ἔργο σου. Πάντως εἶσαι «Ἡρακλῆς». Μιλύλος (Πνευματ. Χαρ.)

1470) «Ἡρακλῆς» τὸ καύχημα τῶν Σερρῶν.
Μιλύλος

1471) Χθὲς τὸ βράδυ ὀνειρεύτηκα τὸ Ἀθλητικὸ Διαβολάκι νὰ παίζη... πινὰκλ μὲ τὸ Σκαλιστῆρι, τὸ Ριχάρδο Λεοντόκαρδο νὰ τρώη τὰ νύχια του, τὸ Πιτσιρδόνι νὰ καβαλλᾶ τὸν γαϊδαρέλλο του, τὸν Ἀτρόμητο νὰ μαθαίνη μπουζούκι καὶ τὸν Σαλονικιὸ νὰ χαμογελᾶ τρώγοντας τὸ παγωτό του!
Νῖκος Σαλονικιὸς

1472) Πειραχτῆρι: Α.Ε.Κ. — Ὀλυμπιακὸς 2 — 0. Ζήτωωωω ἡ Α.Ε.Κ. Δεινὲ Ξιφομάχε, ξιφομάχος κι' ἐγὼ θὰ σὲ νικήσω!...
Σωματοφύλαξ Ἄθως

1473) Στὸν Αὐγερινὸ δωρίζω
... πίτουρα ἕνα κιλό,
γιὰ νὰ κάνη... (δὲν πιστεύω
νὰ τὸ ξέχασε)... χυλό!!
Ἐξάψαλμος

1474) Μία λάμα ... «Μπλοὺ Ζιλὲ»
ποὺν' ἀπ' τὴν... Μασσαχουσέτη
στὸν Ροδόπουλο, νὰ κόψη
τῆς ποιήσεως τὴν... χαίτη!
(Συνεχίζεται) Ἐξάψαλμος

1475) Σὰν ντέντεκτιβ ἀρχίζω συμπεράσματα. Μπέμπης = Ἐρυθρόλευκος = φαντασμένοι Ὀλυμπιακοί. Σαλονικιὸς = καλύτερος πεννομάχος. Γειὰ χαρὰ Ἴκαρε. Ζορὸ συμμαχοῦμε;
Ντέντεκτιβ Χ.

1476) Λαλέστατον τυπογραφικὸν Αὐτοκράτορα τῶν Παλαβῶν (τουτέστι Νικολάκης συμπολίτης). Γιὰ αὐτοκτονία... ἐν καιρῷ. Χαιρετίσματα στὴν ...Ἀσπασία. Ρούνταρος

1477) Στέγε Ἄστεγε, Στεγασμένε Ἄστεγε, τί γίνεσαι; (θὰ στεγαστῆς καμμιὰ φορά;). Χαιρετῶ Τζιτζιφρίκο (δυὸ γραμμοῦλες;). Ρούνταρος

1478) Ρούντη, θὰ μείνω πρὸς τὸ παρὸν ἀνεξάρτητος. Κεφ. Διαβολάκι ἀποτυχημένη ἡ ἀπάντησή σου. Ἀετιδέα ἔγραψα· περιμένω. Νάρκισσε καλῶς ἦλθες στὴν πεννομαχοκίνηση. Ζελίνα ἡ πατρίδα σου, πατρίδα μου. Ἀλληλογραφοῦμε;
Ἄλκηστης

1479) Θερμοαντιχαιρετῶ: Ἁγνὸ Θραψανιώτη (καλῶς ἦλθες). Ἀθῶοι (ὑποχρεώθηκαν μὲ τὴν ὑπόσχεσή σου γιὰ... ὑπεράσπιση). Εὐχαριστῶ, δέχομαι, πρωτογράψε Μενεξέ. Καὶ βέβαια θὰ τὸ θυμηθῶ. Τ. Λόντον (1156). Νἄξερες πῶς θέλω ἕνα καινούργιο ψαλλίδι γιὰ τίς... παρονυχίδες μου. Δὲ μοῦ λὲς Κ. Διαβολάκι, ὑποθέτεις ὅτι γράφεις ἐξυπνάδες καὶ πολὺ περισσότερο Κινέζικα στὴν 1204; Παρακαλῶ Η. Κρητικοπούλα. Ἔλαβα, ἔγραψα Ἀετιδέα. Ντολορὲς

1480) Νὰ γράψω Ἀστραπόβροντο; Γειὰ Τ. Ἑλληνόπουλο, Μυρσίνη. Καλὴ δράση Φαίδωνα. Γεράκι τῆς Ἐρήμου, Ἀητὲ τῆς Κρανιᾶς προσχωρῆστε στὴν «Πνευματικὴ Χαραυγὴ» καὶ δὲν θὰ χάσετε. Ντολορὲς

1481) Ἥρωα Θρῦλε, καλύτερα δὲν εἶναι νὰ ἀλληλογραφοῦμε ἀπ' ἐδῶ; Ντολορὲς

1481α) Μαῦρο Κοράλλι, μιὰ καὶ θέλεις κτυπήματα καὶ ἐγὼ προπονοῦμαι γιὰ μποξέρ, δὲν μοῦ γίνεσαι ἕνα «μπάτσιγκ μπόλ»; Πονεμένε Μαθητή, ἄλλαξε γρήγορα ψευδώνυμο γιατὶ μὲ συγκινεῖς. Καλὲ Διαβολόπαιδο, γιατὶ δὲ μᾶς χαιρετᾶς; Ἔχουμε μιὰ σκασίλα... Καὶ βέβαια σὲ φοβοῦμαι Ἀπόλλωνα. Δὲν μὲ βλέπεις ποὺ τρέέέέμω; Δὲν ἀφήνεις τὴν στιχουργικὴ Ἐρατώ; Ἄντε μπράβο. Ντολορὲς

1482) Γιὰ τὰ τραγούδια σου Ἐξάψαλμε:
Τί θεῖα τραγούδια! Μόνο αὐτὰ στὴ γῆ δὲν θὰ πεθάνουν.
Κι' ἕναν ἀλήτη κανατά, ἀθάνατα τὸν κάνουν!...
Ντολορὲς («Πνευματ. Χαραυγῆς»)

1483) Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση τοῦ ἀγαπημένου μας περιοδικοῦ χαιρετῶ ὅλους - ες καὶ ἰδιαιτέρως τὸ Νεραϊδόπαιδο καὶ Ἥρωα τῆς Πίνδου. Ἀστερόπαιδο

1484) Χαράλαμπε Λάμπρου, ξύπνα ἀλύτρωτε ραγιά. Ἀστερόπαιδο

1485) Θερμοχαιρετῶ ὅλους - ες. Ἰδιαιτέρως Γιὸ Λέσβου, Φίκην, Μίκην, Ἄγνωστον Ἥρωα.
Βύρων

1486) Ἄσσε Σπαθί, γιατὶ χάθηκες; Ἔλα. Βρῆκες τὸν ἄνθρωπο — ἐμὲ — γιὰ νὰ σὲ τρέμη Ἀλκυόνα. Πάντως μπῆκα στὴν κίνηση πιὸ μπροστὰ ἀπὸ σένα κι' αὐτὸ μοῦ ἀρκεῖ, Ἀσμοδαῖε. Γράφτε κάτι πιὸ ἔξυπνο νὰ σᾶς ἀπαντήσω Τζιτζιφρίκε, Πριλλάντη. Πᾶνος Μαλεβὸς
(Ἀνώτερος ὅλων)

1487) Ἐπανέρχομαι στὴν κίνηση — ποὺ γιὰ λίγο τὴν ἄφησα — κοντὰ στὸ λατρευτό μου σύλλογο «Δάδες». Σωτήρης Κραταιὸς
Γεν Γραμματεὺς «Δάδων»

1488) Τώνη Γιούλη, σία καὶ διαλύσατε!... Ρουκέττα, ἔλα στὶς 21-11-5 6 ἡ ὥρα ἔξω ἀπ' τὸν Ἄη Νικόλα Σταυραετὸς

1489) Θερμοχαιρετῶ Μενεξέ. Γράψε Ἀπάχηδες χιουμουρίστες παραμείνατε. Εὔριπος

1890) Ἀγαπητή μου Ντολορὲς
πάντα μ' ἀρέσει ὅ,τι λὲς
κι' ἀφοῦ κι' οἱ δυὸ τὸ ἐπιθυμοῦμε
ἐμπρὸς ἂς ἀλληλογραφοῦμε. Ζελίνα

1491) Βρὲ κουτεντὲ Ἐξάψαλμε
ἄσε τὴν αἰώνια σου λωλάδα
γιὰ θὰ σὲ περιλούσωμε
μὲ φρέσκη φασολάδα.
Ζελίνα («Πρωτοπόρων»)

1492) Προσχωρῆστε ὅλοι στὸν ὑπεσύλλογο «Ἰωνικὴ Φλόγα». Κρινολούλουδο

1493) Ὁ σύλλογος ποὺ θὰ δράση.
Κρινολούλουδο

1494) Ὁ σύλλογος μὲ τὰ ἁγνὰ ἰδανικά.
Κρινολούλουδο
Γ. Γραμματ. «Ἰωνικῆς Φλόγας»

1495) Ἐξάψαλμε, Μαῦρο Κοράλλι περιμένω προσχώρηση. Κρινολούλουδο

1496) Προσοχὴ πεννομάχοι στοὺς ὑφάλους καὶ προπαντὸς στὸν ὕφαλο «Δάδες».

Κρινολούλουδο
Γ. Γραμματ. «Ἰωνικῆς Φλόγας»

1497) Πρόεδρε «Δάδων» σὲ χαιρετῶ. Μαζί σου

Κιόνιος

1498) Χαιρετῶ τοὺς Μυτιληναῖο Ὀλυμπιακὸ καὶ Κεφ. Διαβολάκι. Κεφ. Διαβολάκι ἐγὼ ἀπὸ τὴν Ἰθάκη καὶ ἐσὺ ἀπὸ τὴν Κεφαλλωνιὰ θὰ σιγυρίσουμε τοὺς πεννομάχους. Ἐμπρός.

Κιόνιος

1499) Ἄδωνι μπράβο ἱπποτοσύνη! (1106). Τρυποκάρυδο, Ἀλκυόνα, Δ. Εὐρώτα χαιρετῶ. Ἐξάψαλμε γλωσσοδέτης σ' ἔπιασε (1192).

Εὔθυμος Τυρολέζος

1500) Ἀπαντῶ μόνο σὲ ἐξυπνάδες καθότι καὶ σὺ ἔξ(υπνος) βαρὺς εἶσαι (1204-42). Καραμπὲτ ἀσκολσουμ μπρέ!

Εὔθυμος Τυρολέζος

1501) Καβαλλάρη γειά. Ἐξάψαλμε πῆρες θάρρος (1065). Ὕπερε δὲν εἶσαι τῆς Ἀναγέννησης; Γιατὶ μὲ τὸν πρόεδρό σας; (987).

Κατεπάνω (Δάδων)

1502) Φοίνικα, Ρούντη, Πλάτων ἕνα καρδιόβγαλτο γειά. Δάδες. Ὁ σύλλογος μὲ τὰ ἁγνὰ ἰδανικά.

Κατεπάνω (Δάδες)

1503) Προσοχή! Θὰ ἐκθρονίσω Σαλονικιούς. Θὰ ξε...ουριάσω Διαβολάκια. Θὰ καταπνίξω Ἐξάψαλμούς. Θὰ σκουπίσω Τόννους Γιούληδες, θὰ ἀνυψώσω Ροδόπουλους. Καὶ τώρα Παναθηναϊκός.

Τρυποκάρυδο

1504) Ἀπαιτῶ ἀπὸ τὸν Ρούντη δήλωση δημοσίας μετανοίας γιὰ τὴν (1006).

Κόκκινος Βράχος (Αὐτοκρ. πεννομαχιῶν)

1505) Δρόσος = Βλακῶδες ὄν.
Κοτρίδης = Τριώροφος.
Μακρυλάκης = Κουφιομυαλουδάκης.
Μπέμπης — Ἄριστος σκιτσογράφος.
Πειραχτῆρι = Ἀρουραῖος.

Γιὸς τῆς Λέσβου (Πρωτοπόρων)

1506) Ζητῶ ἀλληλογραφία μὲ ὅλους - ες. Μιχαὴλ Λιαδῆς, ὁδὸς Κοραῆ, Χίος.

1507) Μαῦρε Πειρατὴ γειά σου. Ἀσμοδαῖος = Κοχλίας. Ζορὸ Ἐκδικητὴ σὲ καλῶ σὲ πόλεμο.

Κουρσάρος

1508) Θερμοχαιρετῶ ὅλους - ες τοὺς πεννομάχους. Μπελιάνη γειὰ χαρά. Ἀλληλογραφοῦμε; Ἐὰν ναί, πρωτογράψε: Σταῦρον Μανώλη, ὑποδηματοποιόν, Καρδίτσα δι' Ἔλατον.

1509) Καρδιτσιῶτες - ισες ἕνα τρανὸ χαίρετε. Ἱδρύομε σύλλογο; Τολμηρὸ Ἑλληνόπουλο, Στρατιώτη τοῦ Χριστοῦ, γινόμαστε φίλοι;

Ἔλατος (ἀνεξάρτητος)

1510) Δάδες: Ὁ σύλλογος ποὺ τραβᾶ γιὰ μεγάλα ἰδανικά. Ἥρωας τῆς Πίνδου (ἀνεξάρτ.)

1511) Ντὶκ Σάντ = Μπεμπὲς μὲ μπιμπερό.

Ἐρυθρόλευκος

1512) Προσχωρῶ στὶς Δάδες. Χαιρετῶ ὅλους - ες καὶ ἰδιαιτέρως τὸν Ἥρωα τῆς Πίνδου.

Κλέφτης τοῦ Ὀλύμπου

1513) Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση θερμοχαιρετῶ ὅλους - ες. Ἰδιαίτερα Γιὸν τῆς Λέσβου, Μυνχάουζεν, Φάρον Ἀρετῆς, Δυὸ Ἀπάχηδες, Φίκην,

1514) Πεννομάχοι, πρὸ παντὸς ψυχραιμία καὶ περισυλλογή.

Μίκυς

1515) Σὲ χαιρετῶ ἐγὼ Κουρσάρε Φ. (1093). Κ. Διαβολάκι τὰ εἶπες χῦμα καὶ πακέττο (1204).

Μαῦρος Πειρατὴς

1516) Σὰν τί εὐγενικοὶ Ἄδωνη (1106). Πινόκκιο = Ξεχαρβαλωμένη κούκλα. Τὸ Πλάομον = Κόκκινο Αἷμα.

Μαῦρος Πειρατὴς

1517) Κατόπιν ὀλιγόμηνης ἀπουσίας φθάνω μὲ χαρὰ στὸ σαλονάκι τῶν πεννομαχιῶν χαιρετώντας ὅλους - ες.

Ἀνεμώνη

1518) Σωτήρη Κραταιὲ στὴν (643) εὐχαριστῶ. Μένω ἀνεξάρτητη. Πάντως κοντά σας θὰ εἶμαι στὸ ὑψηλό σας ἔργο. Μιλύλε στὴν (1004) καὶ Κύκλωπα (1152) εὐχαριστῶ, ἀλλ' ἀδυνατῶ, ἂν θέλετε μέσω περιοδικοῦ εὐχαρίστως.

Ἀνεμώνη

1519) Μισὲλ - Τετιὲν σὲ ξέρω. Εἴμαστε γείτονες. Ἀλληλογραφοῦμε; Ντολορές, Ζελίνα, Πονεμένε Μαθητή, σᾶς γλυκοχαιρετῶ.

Μικρὴ Λαΐδη

1520) Πρωτομπαίνοντας στὴ ζωηρὴ καὶ πολυθόρυβη κίνηση χαιρετῶ ὅλους - ες. Ἰδιαιτέρως τὸν Ἄλκηστη, Ρούντη, Ν. Σαλονικιὸ καὶ ὅλους τοὺς Σαλονικιούς.

Νάρκισσος

1521) Μ. Ναπολέοντα, νὰ σκεφτῆς τὴν (1165) σὰν θὰ μεγαλώσης. Πρὸς τὸ παρὸν σοῦ προμηθεύω ἕνα μπιμπερό.

Νάρκισσος

1522) Ἄδωνη Κάνε γαργάρες μὲ ξυλόπροκες καὶ σκουριασμένα σίδερα γιὰ νὰ δυναμώσης (1106).

1523) Ποιὸς εἶναι ὁ Ἀριστοφάνης, ὁ Σουρῆς τῶν πεννομαχιῶν; Μόνο ὁ Ἐξάψαλμος. Δὲν ἔρνεσαι καλύτερα, Μενεξέ, ἐσὺ σὲ μένα νὰ σὲ... Ἐξαψαλμιάσω, παρὰ νὰ πάω ἐγὼ στὸν παπᾶ;

Ἐξάψαλμος

1524) Λέω λίγες κουβεντοῦλες (!)
μᾶναι πάντα... νέτες, σκέτες:
Φίλοι μου θὲ νὰ γινῆτε
σὰν θὰ γράψτε «Γλωσσοδέτες».

Ἐξάψαλμος

1525) Γλωσσοδέτες! Γλωσσοδέτες! Γλωσσοδέτες!

Ἐξάψαλμος

1526) Νᾶμαι πάλι μὲ τὴ σάτυρά μου στὶς πεννομαχίες. Κουρσάρε Φ. τὶς σάπιες ντομάτες ποὺ σκαλίζω τὶς πετῶ πάνω στοὺς Παναθηναϊκοακτζῆδες καὶ σ' ὅσους μοῦ κάνουν τόν... ἔξυπνο (1094). Β. Μυνχάουζεν (ὁμοίως) (1171). Πρόσεξε Ἀσμοδαῖε γιατὶ ἰδιότης τοῦ κεφαλιοῦ μου εἶναι ἡ ἀντανάκλασις τῶν καρπαζιῶν πάνω στοὺς πεννομάχους (1201). Ὀλυμπικοὺς χαιρετῶ ἰδιαιτέρως. Στ. τ. Βορρᾶ, Δ. Μπέμπη κλπ. Δέχομαι χτυπήματα ἀλλὰ πάντα νικητὴς βγαίνω ὅπως ὁ Ὀλυμπιακός.

Σκαλιστῆρι

1527) Χαιρετῶ: Δροσοπηγή, Ντέντεκτιβ Χ. Ἐξάψαλμο. Φίκη. Προπαντὸς ψυχραιμία καὶ περισυλλογή.

Ναυτόπουλο

1527 α) Χαιρετῶ: Ντὶκ Σάντ, Εὐζωνοπούλα Ἔλσα. Φίκη εἶσαι πραγματικὰ βασιλεὺς τραγουδιοῦ.

Κρόνο

1528) Ἔφθασα καθυστερημένος ἀλλὰ δικαιολογημένος. Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση τῶν ὑψηλῶν ἰδανικῶν χαιρετῶ ὅλους - ες τοὺς πεννομάχους.

Ἀδαμάντιος Ὠριγένης

1529) Ἐπιτρέψετε αὐτοσύσταση. Τὸ ὄνομά μου κλείνει τὸν διδάσκαλον τοῦ γένους καὶ τὸν μεγαλύτερον ἐκκλησιαστικὸ συγγραφέα. Ὑπόσχομαι ἐκπλήξεις.

Ἀδαμάντιος Ὠριγένης
(Πρόεδρος Κρητ. Νεότητος)

1530) Πρωτομπαίνοντας στὸ σαλονάκι πεννομάχων χαιρετῶ ὅλους - ες. Ὑπόσχομαι σατυρικὲς ἐκπλήξεις.

Φασουλῆς
(Ἀντιπρόεδρος Κρητ. Νεότητος)

1531) Πεννομάχοι προσοχή!! Ἀπὸ τώρα μπαίνει στὴ μάχη τῶν πεννομαχιῶν ὁ τρομερότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ὁ μεγαλύτερος γκάκστερ ὅλων τῶν ἐποχῶν. Ὁ δαιμόνιος

Φαντομᾶς
Γεν. Γραμμ. «Κρητικῆς Νεότητος»

1532) Στέλνω χαιρετισμοὺς σὲ ὅλους - ες.

Φαντομᾶς
Γεν. Γραμμ. «Κρητικῆς Νεότητος»

1533) Προσχωρῆστε ὅλοι στὸ σύλλογο «Κρητικῆς Νεότητος» Εἶναι ὁ «σύλλογος - θαῦμα».

Φαντομᾶς
Γεν. Γραμμ. «Κρητικῆς Νεότητος»

Γύρω ἀπ' τὸν ἀθλητισμό

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 552)

χιλμ. Ὁ Ζάτοπεκ ἐπέτυχε στὰ 20 χιλμ. 59΄51΄΄8, στὰ 10 μίλλια 48΄12΄΄1 καὶ στὴν μιὰ ὥρα κάλυψε 20 χιλμ. 052 μ. Τὸ κατόρθωμα αὐτὸ εἶναι μοναδικὸ στὴν ἱστορία τοῦ ἀθλητισμοῦ. «Ὁ Ζάτοπεκ δὲν εἶναι ἄνθρωπος. Εἶναι ἀτμομηχανή, ἀφοῦ οἱ ἄθλοι του ξεπερνοῦν τὰ ὅρια τῆς ἀνθρώπινης ἀντοχῆς». Αὐτὰ δήλωσε ἕνας ἄλλος μεγάλος δρομέας — ὁ Μιμοὺν — γιὰ τὸν Ζάτοπεκ, ὅταν ἔμαθε τὸ κατόρθωμά του.

Νὰ καὶ ἀναλυτικὰ τὰ νέα παγκόσμια ρεκὸρ τοῦ Ἐμὶλ Ζάτοπεκ.

1) 10 μίλλια: (16 χιλμ. 093): 48΄12΄΄. Προηγούμενον ρεκόρ: Βίλγιο Χέϊνο (Φινλ.) 49΄22΄΄, Σεπτέμβριος 1946. 2) 20 χιλμ. 59΄51΄΄ 8)10. Προηγούμενο ρεκόρ: Ε. Ζάτοπεκ (Τσεχοσλοβ.) 1 ὥρα 01΄΄16)10, Σεπτέμβριος τοῦ 1951. 3) 1 ὥρα 20 χιλιμ. 052. Προηγούμενο ρεκόρ: Ε. Ζατοπεκ. 19 χιλμ. 558, Σεπτέμβριος 1951.

⁂

Κατὰ τὶς κρίσεις τῶν προπονητῶν ὁ Ζάτοπεκ εἶναι ἱκανὸς μὲ τὴν τωρινή του φόρμα νὰ τρέξη τὰ 10 χιλιόμετρα σὲ χρόνο 28΄30΄΄!!!. Τὸ ρεκὸρ τῆς ἀποστάσεως κατέχει ὁ ἴδιος μὲ χρόνο 29΄2΄΄6)10.

Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

ΣΤΟ ΙΩΣΗΦΟΓΛΕΙΟ: Στὸ γήπεδο τῆς Παιδοπόλεως συναντήθηκαν πρὶν λίγες μέρες σὲ φιλικὸ ποδοσφαιρικὸ ἀγῶνα οἱ ὁμάδες «Θράκη» καὶ «Μακεδονία». Ἦταν ἕνας ἀγώνας ζωηρὸς καὶ μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον ποὺ ἔληξε τελικὰ μὲ 6 - 4 ὑπὲρ τῆς «Μακεδονίας». Τὰ τέρματα πέτυχαν οἱ Τσιγάρας (2), Λέσκας, Ἀϊβατζίδης, Μήτρου γιὰ τὴν «Μακεδονία» καὶ Παπαοικονόμου (2), Μισαρίδης, Γεριμπαμπάζης γιὰ τὴν «Θράκη».

Γ. ΓΩΓΟΣ

ΣΤΟΝ ΑΓΙΟ ΑΝΔΡΕΑ: Στὴν σχολὴ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα οἱ μικροὶ μαθηταὶ ὀργάνωσαν μιὰ μικρὴ ποδοσφαιρικὴ ὁμάδα ποὺ συχνὰ δίνει φιλικοὺς ἀγῶνες. Τὴν ὁμάδα τὴν ἀποτελοῦν οἱ Τσελεπῆς Α., Ντάρας Ν., Κατσιούλας Α., Βεζύρης Α., Δεμερτσίδης Γ., Χαροκόπης Σ., Θεοχαρίδης Τ., Κοσμᾶς Γιαννουλίδης, Ζακόπουλος Κ., Ἀρχοντούδης Γ.

Α. ΤΖΕΛΕΠΗΣ - Β. ΤΣΙΑΝΓΗΣ

ΣΤΟ ΒΟΛΟ: Μὲ συμμετοχὴ μικρῶν ἀθλητῶν τῶν κοινοτήτων «Αἰγαίου», «Ἰονίου» καὶ «Μεσογείων», ἔγιναν στὴν Παιδόπολη τοῦ Βόλου ἀθλητικοὶ ἀγῶνες μὲ τὰ ἑξῆς ἀποτελέσματα: Ἅλμα ἁπλοῦν: Βενέτης (Ι.) 5 μ. 20., Λαγκούρας (Α.) 5 μ. 18., Ζάχος 5 μ. 14 (Μ.). Τριπλοῦν: Μαστροδῆμος 11 μ. 20. Λαγκούρας 11 μ. 16 (Α.). Ὕψος: (Α.) της Α. 1 μ. 58 (Ι.), Γκούμας 1 μ. 58. Λιθοβολία: Μαστροδῆμος (Α.), Θεολόγης (Α.). Χρηστάκης (Μ.). Σφαιροβολία: Παφίλης (Α.) 11 μ. 51, Κορέντης 10 μ. 23 (Μ.). Δρόμος: 80 μ. Βενέτης Χ. (Ι.), Μαστροδῆμος (Α.), Μουχλούλης (Α.). Δισκοβολία: Παφίλης (Α.), Χρηστάκης (Μ.), Γκούμας (Α.). Ἀκοντισμός: Καλούσης (Α.) 32 μ. 50, Κορέντης (Μ.) 27 μ., Κατσαμῆτρος 20 μ. 31 (Μ.).

Γ. ΛΑΦΑΣ

ΣΤΟ ΚΑΛΑΜΑΚΙ: «Φωστὴρ» ὀνομάζεται ἡ ποδοσφαιρικὴ ὁμάδα ποὺ συγκρότησαν τὰ παιδιὰ τῆς Παιδοπόλεως τοῦ Καλαμακίου. Ὁ «Φωστὴρ» σ' ἕνα τελευταῖο του ἀγῶνα κέρδισε τὴν β΄ «Δόξα» μὲ 3 - 0 (0 - 1). Ἡ νικήτρια Φαλῆς, Σοκολάκης, Ζαβαλῆς, Κουκουλῆς, Τσιλημάγκος, Ζώης, Ἀρχοντίδης, Στεφανακάκης, Χερχελιτζάκης, Δασκαλάκης, Μακρῆς.

Β. ΚΑΡΡΑΣ

ΣΤΟ ΒΡΥΣΟΧΩΡΙ: Ἡ ποδοσφαιρικὴ ὁμάδα τοῦ Βρυσοχωρίου ἔχει δώσει μέχρι σήμερα ἕξη ἀγῶνες. Κέρδισε τοὺς τρεῖς καὶ ἔχασε τοὺς ἄλλους τρεῖς. Ἡ σύνθεση τῆς ὁμάδας: Ν. Τσομίδης, Α. Τσομίδης, Ν. Χατόλιος, Σ. Γκαράνης, Ζ. Γκαράνης, Ι. Γκαράνης, Γ. Πασχάλης, Σ. Πασχάλης, Ι. Βακάρος, Λ. Βακάρος καὶ Δ. Νώτης.

Α. ΤΣΟΜΙΔΗΣ

ΣΤΟΝ ΑΘΥΤΟ: Σὲ φιλικὸ ποδοσφαιρικὸ ἀγῶνα τὸ συγκρότημα τοῦ Ἀθύτου κέρδισε τὴν ὁμάδα τῆς Βάλτης μὲ 1 - 0. Ἡ νικήτρια: Γαλάνης, Σταμούλης, Πατσαβέλας, Παυλῆς, Ζεμπύλας, Σύρος, Βαβδινός, Πακιρτζῆς, Ἀθανασιάδης, Στάμος, Ἀποξούδης, Ρήγας.

Δ. ΤΣΙΓΚΑΛΟΣ

ΣΤΗΝ ΦΑΛΑΝΘΗ: Ἡ ὁμάδα τῆς κοινότητος Φαλάνθης κέρδισε τὴν ὁμάδα τῆς Λογκᾶς μὲ τέρματα 4 - 3 (0 - 3). Οἱ νικηταί: Μπαγατέλας, Τσαπέκης, Μποσινάκης, Μουλατσιώτης, Κωνσταντόπουλος, Τερτίπης, Πράνταλος.

Κ. ΜΠΟΣΙΝΑΚΗΣ

ΣΤΟ ΣΟΥΦΛΙ: Τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ ὀργάνωσαν μιὰ μικρὴ ὁμάδα καὶ τῆς ἔδωσαν τὸ ὄνομα «Στέφανος». Τὴν ἀποτελοῦν οἱ ἑξῆς: Παντέλης, Φουτιτζῆς, Ψαροᾶς, Γκουντάκος, Σφατσκίδης, Λαζίδης, Τσιαμήτας, Κισεμπάκαλης, Δεμερτζῆς.

Α. ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Ἐσὺ κι' ἄλλοι

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 537

τοὺς ὑπουργοὺς καὶ διορίζει ἄλλους. Ἂν ὅμως ἡ Βουλὴ δ[...] κάνει τὸ καθῆκον της τί γίν[...]ται;

— Τί λὲς νὰ γίνεται Θάνο[...]

— Δὲν ξέρω. Ἀλλὰ κάτι πρ[...]πει νὰ γίνεται παπού. Γιατὶ σ[...]τοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ ὁ κόσμ[...] τοὺς ἐψήφισε καὶ τοὺς ἔδει[...] πὼς τοὺς ἔχει ἐμπιστοσύνη, πρ[...]πει νὰ φανοῦν ἄξιοι γι' αὐτ[...] τὴν ἐμπιστοσύνη. Κι' ἂν δὲν φ[...]νοῦν, νὰ φύγουν καὶ νάρθο[...] στὴ θέση τους ἄλλοι, καλύτ[...]ροι.

— Βλέπω ἔχεις μπῆ κα[...] στὸ νόημα κι' αὐτὸ μὲ κάνει [...] χαίρωμαι! εἶπε ὁ παπούς. [...]χασες πὼς ὑπάρχει ὁ «ρυθ[...]στὴς τοῦ πολιτεύματος», ὁ Β[...]σιληάς: Ἂν ὁ Βασιληὰς κρί[...] ὅτι ἡ Βουλὴ δὲν κάνει τὸ χρέ[...] της διαλύει τὴν Βουλή, καὶ [...]ρίζει νὰ γίνουν νέες ἐκλογ[...] πρὶν ἀπὸ τὴν τετραετία. (Γι[...] οἱ βουλευτὲς ἐκλέγονται γ[...] τέσσερα χρόνια). Βλέπεις π[...] ὅλα εἶναι καλὰ κανονισμέν[...] Αὐτὸ σημαίνει καλὸ κράτ[...] «Κράτος δικαίου» ὅπως λέ[...]ται! Ὁ πολίτης μπορεῖ νὰ [...]ναι σίγουρος πὼς τὰ συμ[...]ροντά του τὰ ἐθνικὰ καὶ τὰ [...]τομικά. Βρίσκονται σὲ καλὰ [...]ρια! Καὶ γιὰ ἕνα μεγάλο [...]ρος, μόνος του τὰ διαλέει αὐ[...] τὰ νέοια. ἀφοῦ ἔχει δικαίωμα [...] ψηφίση ἐλεύθερα τὸν βουλευ[...] ποὺ θέλει.

ΜΑΡΙΝΑ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ 'απαντᾶ:

❧ Ἕνας συνδρομητὴς τοῦ περιοδικοῦ μοῦ γρά-
ͻει σὲ μιὰ ἐπιστολή του: «Ἀγαπητὲ Ἄγγελε». Αὐτὴ ἡ προσφώνηση, βέβαια, δὲν μὲ ἐνοχλεῖ προ- ͻωπικῶς γιατὶ μοῦ ἀρέσει μὲ τοὺς μικρούς μου ͻίλους νὰ μιλῶ μὲ οἰκειότητα. Ἀλλὰ γιὰ κείνους ͻοῦ γράφουν νομίζω πὼς δὲν ταιριάζει. Πολὺ φο- ͻοῦμαι πὼς ὁ νέος αὐτός, ποὺ μοῦ ἔγραψε ἔτσι ͻὲν τὸ καλοσκέφτηκε. Δὲν μπορεῖ — νομίζω — ἕνα ͻαιδὶ νὰ ἀπευθύνεται σ' ἕνα κύριο ποὺ κοντεύει τὰ ͻενήντα καὶ νὰ τὸν προσαγορεύη σὰν νὰ ἦταν του- ͻάχιστο συνομήλικος. Ἐγώ, δὲν θὰ ἐπέτρεπα ποτὲ ͻτὸν ἑαυτό μου νὰ γράφη ἔτσι καὶ σὲ φίλο μου ͻκόμα ποὺ μὲ περνάει ἔστω καὶ 4 - 5 χρόνια. Σὲ ͻυνάδελφό μου ποὺ μόλις μὲ περνάει τέσσαρα χρό- ͻια καὶ μᾶς συνδέει μακρὰ φιλία τοῦ ἔγραφα προ- ͻθὲς «ἀγαπητέ μου κύριε Κώστα». Ἔβαλα δη- ͻαδὴ καὶ τὸ «κύριε». Τί λένε οἱ φίλοι μου; Ἔχω ͻίκιο ἢ ἄδικο; Γιατὶ ξέρω κι' ἐγώ; Μπορεῖ ἐμεῖς ͻι μεσόκοποι νὰ ἔχουμε «σκουριασμένες» ἀντιλή- ͻεις καὶ οἱ νεώτεροι νὰ ἔχουν περισσότερο δίκιο ͻπὸ μᾶς. Πολὺ θὰ ἤθελα νὰ τὸ μάθω!

❧ Εὐχαριστῶ πολὺ φίλε ΓΕΩΡΓΙΕ ΓΕΩΡΓΙΑ-
ͻΗ, (Βολάς). Πῆρα τὸ γράμμα σου.

❧ Τὰ συγχαρητήριά μου ΑΘΑΝΑΣΙΕ ΓΡΑΜ- ͻΑΤΙΚΕ γιὰ τὶς ἀγροτικὲς ἀσχολίες σας στὴ ͻαιδόπολη «Καλὴ Παναγιά». Φαντάζουμαι μὲ ποιὰ ͻαρὰ βλέπετε καὶ καμαρώνετε τὸν ὡραῖο σας πα- ͻάδεισο.

❧ Εὐχαριστῶ πολὺ ΑΛΚΗΣΤΗ. Πῆρα τὶς 3000. ͻὲν χάλασε βέβαια ὁ κόσμος ἂν ξέχασες μιὰ φορά.

❧ Τὴ διεύθυνσή σου φίλε ΙΩΑΝΝΗ ΣΟΥΚΗ ͻὴν διωρθώσαμε. Λυποῦμαι πολὺ γιὰ τὴν καταγ- ͻελία κατὰ τοῦ Νίκου Κρίνη. Διότι ἔχω πολὺ ͻαλὴ ἰδέα γιὰ τὸ νέο αὐτὸ ὥστε ἡ λύπη μου εἶναι ͻεγάλη ὅταν μαθαίνω πὼς ἀντιγράφει σκίτσια. Ἅμα παιδιὰ σὰν τὸ Νίκο Κρίνη μοῦ στέλνουν ͻντιγραφὲς τότε ὅλη μας ἡ ἐργασία πάει περί- ͻατο. Ἐλπίζω πὼς ὁ φίλος μου Νῖκος Κρίνης θὰ ͻοῦ δώση ἀσφαλῶς ἐπαρκεῖς ἐξηγήσεις. Γιὰ τὸ ͻύλλο ἔδωσα ἐντολὴ νὰ σᾶς σταλῆ.

❧ Μοῦ τὸ κατάγγειλε ΑΝΔΡΕΑ ΘΕΟΔΩΡΙΔΗ ͻαὶ ὁ φίλος μας ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΟΥΚΗΣ. Ἂς περι- ͻένουμε τὶς ἐξηγήσεις τοῦ Νίκου Κρίνη.

❧ Ἔδωσα ἐντολὴ στὸ λογιστήριο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ͻΟΥΒΡΗ. Θὰ γίνη ὅ,τι εἶναι δυνατόν.

❧ Εὐχαριστῶ Β. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΕ γιὰ τὴν κα- ͻγορία. Ἂς περιμένουμε τὶς ἐξηγήσεις τοῦ Νί- ͻυ Κρίνη.

❧ Εὐχαριστῶ φίλε Κ. ΤΣΑΚΙΡΗ γιὰ τὴ συν- ͻομή. Ἀλλὰ δὲν ἐννόησα. Οἱ 5000 εἶναι γιὰ ͻροαιρετικὴ συνδρομ. Ἂν ναὶ γράψε μου γιὰ νὰ ͻν περάσω στὸν κατάλογο. Ἡ ἀλλαγὴ τῆς διευ- ͻνσεως ἐν τάξει.

❧ Θὰ σοῦ ἀπαντήσουμε ἰδιαιτέρως ἀγαπητὲ ͻΒΡΑΑΜ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΕ.

❧ Θὰ σοῦ ἀπαντήσουμε ἀγαπητὲ ΓΕΩΡΓΙΟ ͻΡΦΑΝΕ. Ἀλλὰ δὲν μᾶς εἶναι εὔκολο αὐτό.

❧ Θὰ σοῦ σταλῆ τὸ τεῦχος ποὺ ζητᾶς καὶ σὲ ͻεώνω μὲ 1000 δραχμὲς ΒΑΣΙΛΑΚΗ Σ. ΑΓ- ͻΕΛΟΠΟΥΛΕ. Λυποῦμαι πολύ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ ͻστυχῶς νὰ σοῦ ἀπαντήσω στὶς ἐρωτήσεις σου ͻη στήλη «Μὲ ἐρωτοῦν καὶ ἀπαντῶ». Εἶναι οἱ ͻωτήσεις ἀπὸ κεῖνες ποὺ δὲν παίρνουν ἀπάντηση. ͻ ρωτᾶς: Ποιὸς εἶναι ὁ μεγαλείτερος μυθιστοριο- ͻάφος τῆς Ἑλλάδος. Ποιὸς εἶναι ὁ μεγαλείτερος ͻηγηματογράφος. Ποιὸς θεατρικὸς - ποιητής. ͻιοὶ εἶναι οἱ καλλίτεροι ξένοι στὰ ἀνωτέρω». Τί ͻ σοῦ πῶ; Μπορεῖ ἐγὼ νὰ θεωρῶ τὸν Ξενόπουλο ͻὶ τὸν Παλαμᾶ καὶ ἄλλος νὰ θεωρῆ τὸ Βενέζη ͻὶ τὸ Μαλακάση! Καὶ ἄλλος νὰ θεωρῆ ἄλλους. ͻν ὑπάρχει ἀπάνω σ' αὐτὰ ἀντικειμενικὴ κρίση. ͻτᾶτε με λοιπὸν γιὰ πραγματικὰ περιστατικὰ καὶ ͻι γιὰ ζητήματα ποὺ εἶναι θέματα κριτικῆς. Ὑ- ͻρχουν ἀκόμη μερικὰ καλύμματα ἀπὸ πέρυσι. ͻορεῖτε νὰ τὰ προμηθευθῆτε ἕνα πρὸς 15.000 δρχ.

❧ Πρῶτα - πρῶτα σ' εὐχαριστῶ ἀγαπητὲ ΚΩ- ͻΤΑ ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ γιὰ τὰ καλά σου λόγια καὶ ͻ τόσο εὐγενικὲς ὑποσχέσεις σου. Τὴ διεύθυνσή ͻυ τὴν ἀλλάξαμε σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία σου.

❧ Πολὺ καλὰ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ. ͻ γράψαμε συνδρομητὴ καὶ σοῦ στείλαμε τὸ 39 ͻλλο.

❧ Διάβασα μὲ πολὺ εὐχαρίστηση τὸ τόσο εὐγε- ͻκό σου γράμμα ἀγαπητέ μου ΤΙΜ. ΑΝΤ. ΝΑ- ͻΟΥΛΗ καὶ σ' εὐχαριστῶ. Εἶναι ἡ μόνη ἱκα- ͻποίηση ποὺ ἔχουμε τὰ ἀγαπημένα αὐτὰ λόγια ͻν φίλων μας.

❧ Γιὰ ὅλα ὅσα μοῦ γράφεις φίλε ΦΙΚΗ ἐ- ͻόντισα. Τὸ Φίκης φυσικὰ εἶναι τὸ σωστό. Τὸ ͻκης ἦταν τυπογραφικὸ λάθος.

❧ Διαβίβασα τὸ γράμμα σου στὴ διεκπεραίωση ͻ τὰ «καθ' ἑαυτὴν» φίλε ΝΙΚΟ Μ. ΔΙΑΚΟ- ͻΑΥΡΙΑΝΕ. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐγενικές ͻ φροντίδες.

❧ Αὐτὴ τὴ φορὰ ὄχι μόνο δὲν κουράστηκα ἀλ- λὰ διάβασα μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὸ γράμμα σου ΣΠΥΡΟ Γ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΕ. Ποτὲ μὴν περιμένεις νὰ δημοσιεύεται κάτι ποὺ στέλνεις τόσο γρήγορα ὅσο νομίζεις. Εἶναι τεχνικῶς ἀδύνατο. Σινικὴ με- λάνη μπορεῖς νὰ προμηθευτῆς σὲ κάθε χαρτοπωλεῖο.

❧ Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὶς πληροφορίες ΓΙ- ΩΡΓΟ Δ. ΧΑΡΜΑΝΤΑ. Διεβίβασα τὴν ἐπιστολή σου στὴ διεκπεραίωση. Σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν τόση τάξη σου.

❧ ΕΛΕΥΘΕΡΟΠΟΥΛΕ. Ἔλαβα ὑπὸ σημείωση τὶς ὑποδείξεις σου

❧ Μὴ μοῦ καθορίζεις ΚΩΣΤΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟ- ΠΟΥΛΕ τὸ τεῦχος ποὺ θὰ σοῦ ἀπαντῶ. Εἶναι ἀ- δύνατο ὅπως τὰ θέλεις. Στὰ ἐρωτήματά σου σοῦ ἀπαντῶ στὴν οἰκεία στήλη.

❧ Σοῦ ἀλλάξαμε τὴ διεύθυνση ΓΙΩΡΓΟ ΖΕΛΙ- ΑΝΑΙΟ. Κάθε νέος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ στέλνη στὸ περιοδικὸ συνεργασίες. Μόνο γιὰ νὰ ἀποκτή- ση ψευδώνυμο πρέπει νὰ τὸ ἔχη ἐγκρίνη καὶ γιὰ δημοσιεύη ἀγγελίες νὰ τὶς πληρώνη 100 δραχμὲς τὴ λέξη.

❧ Σ' εὐχαριστῶ ΑΝΔΡΕΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗ. Πῆρα τὴ συνδρομή σου.

❧ Σ' ἐγράψαμε συνδρομητὴ ΓΙΩΡΓΟ ΖΑΧΑΡΟ- ΠΟΥΛΕ. Εὐχαριστοῦμε.

❧ Εὐχαριστῶ πολὺ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΤΣΟΛΑΚΙΔΗ.

❧ Ἀλλάξαμε τὶς διευθύνσεις τῶν ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΣΟΥΓΚΡΙΑΝΗ καὶ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΣΟΥΛΟΥΧΑ.

❧ Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλά σου λόγια ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΕ ΚΟΥΤΟ.

❧ Πήραμε τὰ «Γιὰ νὰ γελᾶτε» τῶν φίλων Β. Σ. Ἀγγελοπούλου, Σωτηρίου Χρ. Καρλῆ, Ἀνδρ. Θεοδωρίδη, Ντόλλυς.

❧ Πήραμε τὰ σκίτσα τῶν φίλων μας: Κούτου Ἐλεύθερου Πουλιοῦ, Φωτοδότη, Θρύλου, Ἐξάψαλ- μου, Ἄθου Ν. Κασρέ, Α. Σ. Θεοδωρίδη, Νίκου Σαλονικιοῦ, Κων. Ε. Ἀθανασοπούλου.

❧ Παραπέμψαμε στὴν Ἐπιτροπὴ Κρίσεως τὶς συνεργασίες τῶν φίλων μας: Κ. Λ. Ψιλοῦ, Βασ. Μπουγάτσου, Γιώργου Τσιφλόγλου, Γεωργίου Δ. Χαρμαντᾶ, Συρισνοπούλου, Τιμ. Ἀντ. Νατσούλη, Εὐζωνοπούλας, Στέγου Ἄστεγου, Βασιλ. Ἀγγε- λοπούλου, Σωτηρίου καὶ Ἀναστασίου Καρλῆ, Ἰ- ωάννου Σούκη, Νίκου Σαλονικιοῦ, Τάκη Παπαθα- νασίου.

❧ Διαβιβάσαμε στὸν εἰδικό μας συνεργάτη τὶς σπαζοκεφαλιὲς τῶν φίλων μας: Κούτου, Εὐζωνο- πούλας, Τάκη Παπαθανασίου, Κων. Κουτσούκη, Παναγιώτη Δούβρη.

❧ Σ' εὐχαριστῶ ΣΩΤΗΡΙΕ ΧΡ. ΚΑΡΛΗ γιὰ τὴν προαιρετικὴ εἰσφορά σου.

❧ Πολὺ μὲ συγκίνησε ἀγαπητὲ φίλε ΘΕΟΔΩ- ΡΕ ΦΩΤΙΑΔΗ τὸ γράμμα σου. Αὐτὸ ἀκριβῶς θέ- λουμε: Οἱ φίλοι μας νὰ εἶναι σεμνοὶ καὶ καλοί!

❧ Πῆρα καλή μου «ΠΕΤΑΛΟΥΔΙΤΣΑ» τὶς 2.000 δραχμές. Εὐχαριστῶ θερμά.

❧ Ἀλλάξαμε τὴ διεύθυνσή σου ΕΛΕΥΘ. ΜΙΧ. ΨΥΧΑΡΑΚΗ.

❧ Σ' ἐγράψαμε συνδρομητὴ ΕΛΕΥΘΕΡΙΕ ΚΩΝ- ΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σου λόγια καὶ τὴν ἀγάπη ποὺ μᾶς δείχνεις.

❧ Εὐχαριστῶ πολὺ ΓΙΩΡΓΟ Ν. ΑΓΓΕΛΑΚΗ γιὰ τὴν ἀποστολὴ τῶν ὀνομάτων τῶν συνδρομητῶν γιὰ τὶς Ἀγγελίες κλπ. Θὰ σοῦ ἀπαντήσω. Ὁ Μπάρμπα Μῆτρος θὰ σοῦ ἀπαντήση. Ὁ ἄδετος τόμος θὰ σοῦ σταλῆ. Γιὰ τὶς ἀγγελίες κλπ. σὲ χρεώνω 5.500 + 14.000 ὁ τόμος (ὑπόλοιπο) 19.500. Ἔτσι;

❧ Πληροφορῶ τοὺς φίλους μας: Βασ. Χ. Βασι- λόπουλο, Ἀνδρ. Χ. Βασιλόπουλο, Ἀντών. Π. Κων- σταντόπουλο, Νικόλαο Α. Κωνσταντόπουλο, Ρήγα Κ. Κωστόπουλο, Ἰωάννη Κ. Κωστόπουλο, Παναγ. Ν. Περιστερόπουλο, Ἄγγελο Π. Περιστερόπουλο καὶ Εὐθύμιο Μ. Κυριακόπουλο ὅτι θὰ καθιερώσω πολὺ γρήγορα φιλοτελικὴ στήλη.

❧ Ἔδωσα ἐντολὴ καὶ γιὰ τὸ τεῦχος καὶ γιὰ τὴν διεύθυνση φίλε ΚΩΝ. Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ.

❧ Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσο καλά σου λόγια ΙΩΑΝΝΗ ΘΕΟΦ. ΠΑΤΕΛΛΗ. Πῶς πέρασες στὴν ἐξοχή; Ἀποζητοῦσες τὸ «Σπίτι τοῦ Παιδιοῦ». Ἔ- χουμε μερικὰ ἀκόμη καλύμματα τοῦ Α΄ τόμου πρὸς 15.000 δραχμὲς τὸ ἕνα.

❧ Γράψαμε συνδρομητή, ἀγαπητὲ ΑΘΑΝΑΣΙΕ ΣΑΣΣΑΛΕ, τὸν Παναγιώτην Δρακόπουλον. Φρόν- τισε νὰ στείλης τὴ συνδρομή του.

❧ Πολὺ καλὰ ΕΛΕΝΗ ΛΙΑΚΕΑ θὰ σοῦ σταλῆ τὸ τεῦχος. Γιὰ τὸ ἄλλο θὰ σοῦ γράψη ἡ διεκπε- ραίωση.

❧ Ἐὰν ὑπάρχουν τὰ φύλλα θὰ στὰ στείλω ΝΙ- ΚΟΛΑΕ ΜΕΝΗ. Καὶ θὰ μοῦ στείλης 1.000 δραχμὲς γιὰ κάθε φύλλο.

❧ Πρέπει νὰ τὰ ἔχης πάρει τὰ φύλλα ἀγαπητὴ ΕΥΓΕΝΙΑ ἀπὸ τὸ Σισμανόγλειο.

❧ Σοῦ ἀπάντησα ἤδη ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΕΜΜ. Α- ΝΑΣΤΑΣΑΚΗ. Εὐχαριστῶ.

❧ Τὸ ἀγαπημένο σου πρόσωπο ἀγαπητέ μου ΧΡΗΣΤΟ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΟΥΔΗ μπορεῖ ἴσως νὰ μὴν ξαίρη πῶς μπορεῖ νὰ σὲ βλάψη ἀπογοη- τεύοντάς σε. Μὰ αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σὲ ἐπηρεάζη. Οἱ δυνατοὶ ἄνθρωποι οἱ φτιαγμένοι γιὰ νὰ προο- δεύσουν δὲν ἐπηρεάζονται ἀπὸ κάτι τέτοια ἀσή- μαντα μικροεμπόδια. Ὁπλίσου μὲ αὐτοπεποίθηση. Καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος: Θὰ πᾷς μπροστά. Ἂν δὲν πιστεύης στὸν ἑαυτό σου τότε... Μὰ γιὰ σένα νομίζω πὼς δὲν συμβαίνει αὐτό!

❧ Ἔχει καλῶς ΑΓΝΩΣΤΕ ΗΡΩΑ. Ἂς περιμέ- νουμε.

❧ Εὐχαριστῶ πολὺ ἀγαπητὲ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ Π. ΚΑΨΑΛΗ καὶ γιὰ τὰ καλά σου λόγια. Σ' εὐχα- ριστῶ πολὺ γιὰ τὴν προαιρετική σου εἰσφορά. Εἶναι βέβαια μικρή. Ἀλλὰ γιὰ μένα ὁμοιάζει μὲ τὸν «ὀβολὸ τῆς χήρας». Καὶ μοῦ εἶναι γιὰ τοῦτο περισσότερο εὐπρόσδεκτη. Σ' εὐχαριστῶ ἀκόμη γιὰ τοὺς κόπους ποὺ καταβάλεις ὑπὲρ τοῦ περιοδικοῦ καὶ περιμένω τὴν ἐκπλήρωση τῶν ὑποσχέσεών σου.

❧ Σ' εὐχαριστῶ πολὺ ΠΑΡΘΕΝΑ ΚΑΤΙΚΑΡΙ- ΔΟΥ γιὰ τὸ τόσο ἀγαπημένο γράμμα σου. Ὥστε τὸ περιοδικὸ τὸ παίρνεις στὸ σχολεῖο καὶ τὸ θαυ- μάζουν οἱ συμμαθήτριές σου; Μπράβο. Γράφω ἐδῶ καὶ τὸ τραγούδι ποὺ μοῦ στέλνεις:

Σᾶς στέλνω χαιρετίσματα
ρόδα καὶ μενεξέδες
καὶ περιμένω ἀπάντηση
σὲ δυὸ τρεῖς ἡμέρες!

Τὸ κακὸ εἶναι μόνο παιδί μου πὼς ἡ ἐπιθυμία σου γιὰ τὴν τόσο γρήγορη ἀπάντηση δὲν μπορεῖ νὰ ἐκπληρωθῆ ὅσο κι' ἂν τὸ λέη τὸ τραγούδι τοῦ χωριοῦ σου.

❧ Χάρηκα ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΕ ΦΡ. ΧΙΩΤΑΚΗ γιὰ τὴν καλή σου ὑγεία. Ἔδωσα ἐντολὴ στὴν διεκ- περαίωση νὰ ἐκπληρώση κατὰ τὸ δυνατὸν τὴν ἐπι- θυμία σου.

❧ Δυστυχῶς ΑΘΑΝΑΣΙΕ ΠΑΣΧΕ δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ σᾶς στείλουμε τὰ φύλλα αὐτά. Μὲ τὴν ἀκρίβεια καὶ τὴν ἔλλειψη τοῦ χαρτιοῦ τυπονώμαστε σὲ πολὺ περιωρισμένο ἀριθμὸ φύλλων.

❧ Καλὰ ἀγαπητέ μου ΣΙΜΑΚΗ ΑΘ. ΣΑΡΑΝ- ΤΗ. Γράφουμε συνδρομητὴ τὸ φίλο σου ΑΠΟΣΤΟ- ΛΟ Π. ΣΕΤΑΝΙΔΗ καὶ μᾶς ἱκανοποιεῖ πολὺ ἡ βε- βαίωσή σου πὼς πρόκειται περὶ πολὺ καλοῦ παι- διοῦ.

❧ Ἔδωσα σχετικὴ ἐντολὴ στὴ διεκπεραίωση φί- λε ΠΕΡΙΚΛΗ ΚΑΚΚΑΒΕ.

❧ Θὰ σοῦ σταλοῦν τὰ τεύχη φίλε ΑΠΟΣΤΟΛΕ ΣΑΛΟΝΙΚΑ.

❧ Εὐχαριστῶ φίλε ΒΑ·Ι·ΚΟΥΣΗ γιὰ τὴν ἐγ- γραφὴ ὡς συνδρομητῶν τοῦ Συμ. Χατζηπαντελῆ.

❧ Πολὺ μὲ συγκίνησε τὸ γράμμα σου ἀγαπητέ μου ΣΤΑΘΗ ΣΠΑΝΕΑ. Σὲ δεχόμεθα μὲ πολλὴ χαρὰ μεταξὺ τῶν φίλων μας.

❧ Σοῦ ἀλλάξαμε τὴ διεύθυνση ἀγαπητὲ ΓΙΩΡ- ΓΟ Δ. ΚΟΥΒΕΛΑ. Στὸ ἐρώτημά σου ἀπαντῶ στὴν οἰκεία στήλη.

❧ Θὰ σοῦ σταλῆ τὸ τεῦχος ΓΙΩΡΓΟ ΜΠΕΛ- ΛΟ. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσο καλὰ καὶ εὐγενικὰ λόγια σου.

❧ Σοῦ ἀλλάξαμε τὴ διεύθυνσή σου ΗΛΙΑ ΝΤΙΝΑ.

❧ Εἰδοποιῶ τοὺς φίλους μου Γ. Τσιφλόγλου, Γ. Ἀρτόγλου, Α. Γραμματίκη, Π. Χαραλαμπίδη, Γ. Παπανίκα καὶ τὸν μικρούλην Παῦλον Τσακιρίδην ὅτι ἔδωσα ἐντολὲς στὸν ἀθλητικὸ συνεργάτη μας γιὰ ὅσα μοῦ γράφουν.

❧ Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν συνδρομή σου ΣΤΥΛΙΑ- ΝΕ Δ. ΝΤΟΥΒΑ. Τὰ ἐπὶ πλέον τῶν 10.000 δραχμῶν τὰ θεωρῶ γιὰ προαιρετικὴ εἰσφορά.

❧ Σὲ γράψαμε συνδρομητὴ ἀγαπητὲ ΙΩΑΝΝΗ ΜΠΙΖΟ.

❧ Πῆρα τὶς συνδρομὲς τῶν Γεωργίου Κ. Πλα- τάρη, Κων. Γ. Πάφη καὶ Κων. Ι. Τσαλμάνη.

❧ Σοῦ ἀλλάξαμε τὴ διεύθυνση ἀγαπητὲ ΔΗΜΗ- ΤΡΗ ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΚΙΑΔΑ.

❧ Πήραμε τὶς σπαζοκεφαλιὲς τῶν φίλων μας: Ἑλληνικοῦ Φοίνικος, Γεωργίου Μπέλλου, Πλάτωνος, Ἐλεύθερου Μακεδονόπουλου, Ἀθ. Πάσχου, Σωτηρίου Χρ. Καρλῆ, Εὐγένιου Χατζηευγενίδη, Ἀδελφῶν Χα- ραλάμπους καὶ Γεωργίου Παπαδημητρίου, Π. Κα- ψάλη, Εὐγενίας Τσούτσου, Ἀν. Σαβ. Θεοδωρίδη, Λεωνίδα Γαλάνη, Παν. Θεοδ. Μουντζούρη, Γεωργίου Ἀγγελάκη.

❧ Πήραμε τὶς συνεργασίες τῶν φίλων μας: Τι- μολέοντος Ἀντ. Νατσούλη (τὸν εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὰ καλά του λόγια), Ἐξάψαλμου, Παναγιώτη Θ. Μουντζούρη, Τάκη Τρ. Σπυροπούλου, Ντίνας Ἠλία, Γεωργίου Μπέλλου, Πλάτωνος, Στάθη Σπα- νέα, Ἀθανασίου Πάσχου (δὲν εἶναι ἄσχημο τὸ ποί- ημά του. Ἀλλὰ θέλει λίγο διόρθωμα. Ἐκεῖνο τὸ «στηρίζουμ' τὶς ἐλπίδες» εἶναι ἀντιαισθητικό). Σωτ. Χρ. Καρλῆ, Εὐγενίου Χατζῆ - Εὐγενίδη, Πα- ναγιώτη Καψάλη, Ἀγνώστου Ἥρωα, Παν. Ανα- στασάκη, Χαρ. Σαβ. Θεοδωρίδη, Ἀνδρέα Σαβ. Θεοδωρίδη.

❧ Ἐπίσης καὶ τὰ σκίτσα τῶν φίλων μας: Ἀό- ρατου Τοξότη, Πεταλουδίτσας, Παν. Μαλεβοῦ, Απ. Τσελεπῆ, Σωτ. Χρ. Καρλῆ, Παναγιώτη Καψάλη, Ἀνδρ. Σαβ. Θεοδωρίδη, Ἐξάψαλμου, Παν. Θ. Μουν- τζούρη, Γεωργίου Κ. Ἀγγελάκη.

∴ Πήραμε τὶς ἀθλητικὲς πληροφορίες τῶν φίλων μας: Γεωργίου Μπέλλου, Σάββα Παπαδοπούλου, Χαραλάμπους Τσάκα.

∴ Ἐπίσης τὰ «Γιὰ νὰ γελᾶτε» τῶν φίλων μας: Πλάτωνος, Χρήστου Δημητριάδη, Παν. Θ. Μουντζούρη, Κεραυνοῦ.

∴ Θα πρεπει να εχουν τακτοποιηθῆ οἱ συνδρομες των Χαραλαμπους Αγγελακη και Κων. Ι. Πιλαρινοῦ φιλε ΛΑΜΠΡΟ ΧΑΛΜΟΥΚΗ. Ἀλλὰ νὰ φροντισετε για τις συνδρομες. Δεν λεω τὸ «ἐφοσον εχει αναλαβει ο συλλογος μας» εἶναι μιὰ εγγύηση. Ἀλλα σας ειπα ηδη τις ἀντιλήψεις μου επανω σ' αὐτό.

∴ Σε γραψαμε συνδρομητὴ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΤΖΑΝΙΜΗ. Ευχαριστω.

∴ Θὰ σου αλλαξουμε τὴ διεύθυνσὴ καὶ θὰ σοῦ στειλουμε τα τευχη αγαπητε ΝΙΚΟΛΑΕ ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΓΕΝΑ.

∴ Σοῦ αλλαξαμε τη διεύθυνση ΕΜΜ. ΚΑΚΕΠΗ.

∴ Σ' ευχαριστω πολυ ΑΧΙΛΛΕΑ ΧΑΛΒΑΝΤΖΑΡΗ για τα καλα σου λογια και γιὰ τὸ ποίημα πού εκαμες για το περιοδικο. Καλη βεβαια διαθεση και πλουσια αισθηματα, πτωχη ὅμως η αποδοση. Εργασου ὅμως γυρω ἀπὸ την ποίηση γιατὶ ελπίζω πῶς κατι θὰ μπορέσης νὰ κατορθώσης. Βάζω ἐδω τὸ πρωτο τετραστιχο γιὰ νὰ τὸ δῇς καὶ μόνος σου πόσο ὑστερεῖ.

«Αὐτὸ τὸ περιοδικὸ
εἶναι πλήρης μορφωτικὸ
καὶ ὅλοι νὰ τὸ διαβάσουν
νὰ ἰδοῦν τὸ θησαυρό».

∴ Ἔδωσα ἐντολὴ γιὰ τὸ τεῦχος πού δὲν πῆρες ΓΕΩΡΓΙΕ ΚΩΝ. ΑΓΓΕΛΑΚΗ.

∴ Διαβίβασα τὴν ἐπιστολή σου ΚΩΝ. ΑΝΤ. ΧΑΛΜΟΥΚΗ στὸν προϊστάμενο τῆς διεκπεραιώσεως.

∴ Γράψαμε ΒΑΣΙΛΕΙΕ ΤΖΙΤΖΗ συνδρομητὲς τοὺς Θεόδωρον Ἀβραμίδην, Κωνσταντῖνον Χατζηδημητριάδην καὶ Σάββαν Γιασκουλίδην. Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλά σου λόγια.

∴ Λυπᾶμαι πολὺ ΙΩΑΝΝΗ Π. ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΕ πού καὶ μὲ τὴ δεύτερη ἐπιστολή σου δὲν μποροῦμε νὰ συμφωνήσουμε! Τὸ ὅτι ἄλλα περιοδικὰ κάνουν τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο, δὲν σημαίνει ὅτι ἐκεῖνοι κάνουν τὸ σωστὸ καὶ ἐμεῖς τὸ μὴ σωστό! Ἐγὼ πιστεύω πὼς ἐμεῖς ἐδῶ ἔχουμε τὸ δίκιο καὶ οἱ ἄλλοι τὸ ἄδικο. Πάντως πέρα ἀπὸ τὴ διαφωνία μας μένουμε καλοὶ φίλοι. Ἔτσι δὲν εἶναι;

∴ Πήραμε τὶς συνεργασίες τῶν φίλων μας: Ἀχιλλέα Χαλβαντζάρα, Νεραϊδόπαιδου, καὶ τὶς σπαζοκεφαλιὲς τῶν: Ἰωάννου Π. Γεωργιοπούλου, Ἀμφιτρίωνος καὶ Κων. Χαλμούκη, τὸ «Γιὰ νὰ γελᾶτε» τοῦ Νεραϊδόπαιδου, τὰ σκίτσα τῶν: Γεωργίου Κων. Ἀγγελάκη, Κ. Χαλμούκη καὶ Βασιλείου Τζιτζῆ, καὶ τὶς ἀθλητικὲς συνεργασίες Μ. Θ. Κρεμμυδᾶ καὶ Β. Τζιτζῆ.

∴ Ἕνας φίλος μοῦ γράφει: «Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσητε τὰ στοιχεῖα τῶν κάτωθι ψευδωνυμούχων ἤτοι ὄνομα, πατρώνυμο, ἐπώνυμο, διεύθυνση. Κεφ. Διαβολάκι, Ἐξάψαλμος, Ἄγνωστος Χ., Ντολορὲς καὶ Γιὸ τοῦ Ἀράχθου. Τὸ Κεφ. Διαβολάκι καὶ τὸ Γιὸ τοῦ Ἀράχθου ὁπωσδήποτε». Καὶ ρωτάω τὸ φίλο μου: Εἶναι στὰ καλά του; Μπορῶ νὰ ἀποκαλύψω ψευδωνυμούχους χωρὶς τὴ συγκατάθεσή τους; Παρακαλῶ θερμῶς τοὺς φίλους μου νὰ μὴ μὲ ρωτοῦν ἄλλη φορὰ τέτοια πράγματα γιατὶ δὲν θὰ τοὺς ἀπαντῶ. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό. Ἀλλὰ θὰ πετάω καὶ στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων καὶ ὁλόκληρη τὴν ἐπιστολὴ καὶ ἂς διαπραγματεύεται ἄλλα θέματα.

∴ Τὸ γράμμα σου ΜΙΧ. Σ. ΚΟΥΡΝΙΑΝΕ στὴν «Ἄγνωστη Μικρούλα» δὲν ἐστάλη γιατὶ καμμιὰ δὲν ἔχουμε μὲ τὸ ψευδώνυμο αὐτό. Ἂν θέλης νὰ στείλης σὲ ὡρισμένο ψευδωνυμοῦχο γράμμα νὰ τὸ ξαναγράψης.

∴ Εἰδοποιῶ τὸν «ΑΓΝΩΣΤΟ ΗΡΩΑ» ὅτι ἀπὸ τὴν προκήρυξη τοῦ συλλόγου τοῦ ἔσβυσα τὰ περὶ φιλανθρωπίας γιατὶ πιστεύω πὼς σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα ἐφαρμόζεται ἡ χριστιανικὴ παραγγελία: «Μὴ γνώτω ἡ δεξιὰ τί ποιεῖ ἡ ἀριστερά...».

∴ Ὄχι ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΕ ΧΑΛΜΟΥΚΗ. Δὲν δημοσιεύω τὴν ἀγγελία σου. Βέβαια ἡ πενία εἶναι ἔντιμος ὅταν δὲν προέρχεται ἀπὸ δική μας ὑπαιτιότητα. Ἀλλὰ δὲν ἔχεις δικαίωμα οὔτε ἐσὺ οὔτε ἐμεῖς νὰ δημοσιεύουμε τὰ ὀνόματα παιδιῶν πού ἔχουν ἀνάγκην βοηθείας. Ἡ ἔκκλησή σου θὰ εἶχε τὴ θέση της — χωρὶς ὀνόματα βέβαια — ἐὰν πρόκειται περὶ πολλῶν παιδιῶν. Ἀλλὰ γιὰ δυὸ παιδιὰ πάει πολύ. Προκειμένου περὶ δυὸ παιδιῶν εἶναι περιττὸ νὰ ξεσηκωθῆ τὸ πανελλήνιο. Θὰ ἦταν προσβολὴ γιὰ σᾶς νὰ ζητᾶτε τὴ βοήθεια ἂς ποῦμε τῆς Μιτυλήνης, καὶ νὰ μὴν τὰ ἀντιμετωπίσετε σεῖς οἱ ἴδιοι διὰ τῶν ἰδίων σας μέσων.

∴ Πολὺ μὲ λυπεῖ ΛΑΜΠΡΟ ΧΑΛΜΟΥΚΗ πού βρίσκομαι σὲ τόση διαφωνία μαζῆ σας καὶ ἀναγκάζομαι νὰ σᾶς κάνω ὑποδείξεις. Καὶ λυπᾶμαι γιατὶ καὶ σὺ καὶ ὁ ἀδελφός σου καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς «Ἐνδόξου Ναυπακτίας» μοῦ εἶσθε τόσο συμπαθεῖς. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ πού μοῦ στέλνεις γιὰ διαγωνισμὸ δὲν εἶναι σωστά: Ἐσεῖς προκηρύσσετε διαγωνισμὸ κι' ἐγὼ πρέπει νὰ διατυπώνω τὶς ὀρθὲς φράσεις; Φροντίστε λοιπὸν νὰ διορθώσετε τὶς φράσεις ὅπως ἔχουν ἀκριβῶς στὰ ἀρχαῖα κείμενα ἢ στὴν σωστὴ σύγχρονη φρασεολογία. Καὶ τότε μάλιστα.

∴ Ἐλπίζω πῶς δὲν χάθηκαν ποτὲ δικά σου λεπτὰ Κ. ΜΠΑΛΤΑ. Ἔτσι δὲν εἶναι; Μὴν ἀκοῦς λοιπὸν τί λένε. Μὲ συστημένη ἐπιστολὴ κατὰ προτίμηση σὲ γραμματόσημα εἶναι ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος. Σὲ χρέωσα μὲ 3.000 δραχμές.

∴ Ἔδωσα ἐντολὴ γιὰ τὸ τεῦχος ΜΑΡΙΑ ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ.

∴ Σὲ χρέωσα ΝΤΙΚ ΣΑΝΤ μὲ 3.700 δραχμές.

∴ Δὲν δημοσιεύω τὶς ἀγγελίες σου ΑΝΔΡΕΑ ΘΕΟΔΩΡΙΔΗ. Δὲν πάνε. Οὔτε τὸ Ροδόπουλος ὁ Ἄλκης ριμάρει μὲ τὸ «ἐκ Χάλκης» οὔτε «ἐξυπνάδες ὅμως τὶς δέχομαι συντόμως». Δὲν τὸ νομίζεις καὶ σὺ πῶς καλὰ ἔκαμα πού δὲν τὶς δημοσίευσα;

∴ Σοῦ ἀλλάξαμε τὴ διεύθυνση ΜΙΜΗ ΦΟΙΒΟ.

∴ Πρῶτα - πρῶτα ΚΟΡΑΙΕ δὲν ἀποκαλύπτω τὰ ψευδώνυμα τῶν φίλων μου. Καὶ ἀπορῶ πῶς μὲ ρωτᾶς. Μπορῶ ὅμως νὰ σὲ βεβαιώσω ὅτι ἡ Ζωὴ Μαλαξοῦ φίλη τοῦ περιοδικοῦ εἶναι ἡ «Περήφανη Καρπαθοπούλα» ὅσο εἶσαι καὶ σὺ «Περήφανη Καρπαθοπούλα»... Καὶ ξέρεις ἐγὼ δὲν λέω ποτὲ ἀνακρίβειες.

∴ Σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο ΚΥΚΝΕ καὶ σοῦ δημοσιεύω τὶς ἀγγελίες σου. Καὶ σὲ χρεώνω μὲ 5000 δραχμές. 2000 τὸ ψευδώνυμο καὶ 3000 γιὰ τὶς ἀγγελίες.

∴ Εὐχαριστῶ πολὺ ΔΑΦΝΗ ΤΟΥ ΕΥΡΩΤΑ.

∴ Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πού σοῦ ἄρεσε τόσο πολὺ τὸ Διήγημα τῆς Κας Κωνσταντέα, φίλε ΝΙΚ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΨΩΡΟΜΥΤΗ. Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὶς ὑποσχέσεις σου.

∴ ΙΠΤΑΜΕΝΕ ΟΛΛΑΝΔΕ. Σὲ χρεώνω μὲ 27000 δραχμές. Ἀλλὰ παρακαλῶ φροντίζετε νὰ μὴ δημιουργοῦνται αὐτὰ τα χρέη.

∴ Ἕνας φίλος μου μοῦ ἔστειλε ἀγγελία γιὰ τὴν Τσουκνίδα, Τζων Σίλβερ καὶ Λάκη Λαβέρη χωρὶς νὰ τὴν ὑπογραφη. Νὰ μοῦ ξανασταλῆ μὲ τὸ ψευδώνυμό του.

∴ Δὲν σὲ χρεώνω ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΙ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ κάμω ἐξαίρεση. λυπᾶμαι πολύ. Γιὰ τὰ καλα σου λογια θερμὰ εὐχαριστῶ.

∴ Σᾶς εὐχαριστῶ ΔΥΟ ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑ γιὰ τὴν προαιρετικὴ εἰσφορά.

∴ Παρακαλεῖται ὁ ΠΕΡΗΦΑΝΟΣ ΑΕΤΟΣ νὰ μοῦ στειλη τὰ στοιχεῖα του.

∴ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΕ ΑΓΓΕΛΑΚΗ, τὸ ψευδώνυμο Μὰκ Ἄρθουρ ζητήθηκε ἀπὸ ἄλλον. Στεῖλε μας ἄλλο σὲ παρακαλῶ.

∴ Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα ΓΙΑΝΝΗ ΞΥΠΤΕΡΑ.

∴ Σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο 2000 δραχμές. Ἀλλά: 1000 τὸ φύλλο πού θὰ σοῦ σταλῆ. 3000 καὶ 2300 οἱ ἀγγελίες 5.300. Μοῦ ἔστειλες 3000 μένουν 2300. Ἔτσι;

∴ Σ' εὐχαριστῶ ΝΙΚΟΛΑΕ ΕΥΑΓΓ. ΠΕΡΔΙΚΑΡΗ γιὰ τὴ προαιρετικὴ εἰσφορά.

∴ Θὰ πρέπει γιὰ ὅλα ὅσα μοῦ γράφεις ΠΑΥΛΟ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗ νὰ ἔχης πάρει ἀπάντηση. Ἔτσι;

∴ Γίνηκε ἡ διόρθωση τῆς διεύθυνσής σου ΜΙΧ. ΚΡΑΣΟΝΙΚΟΛΑΚΗ καὶ ἔδωσα ἐντολὴ γιὰ τὰ τεύχη.

∴ Εὐχαριστοῦμε ΑΝΔΡΕΑ ΠΑΠΑΛΕΞΙΟΥ (ἂν διαβάσαμε καλὰ τὸ ὄνομά σου). Γράψαμε συνδρομητὲς τοὺς δυό σου φίλους. Φρόντισε τώρα γιὰ τὶς συνδρομές τους.

∴ Ἔδωσα ἐντολὴ νὰ γίνουν ὅλα σύμφωνα πρὸς τὸ γράμμα σου ΑΧΙΛ. Β. ΚΑΜΗΝΙΩΤΑΚΗ.

∴ Γιὰ τὸ πρῶτο ζήτημα, τῶν φωτογραφιῶν, φίλε ΧΑΡΑΛΑΜΠΕ ΜΠΑΛΤΑ σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴ ξαναγίνη συζήτησις. Ἔγιναν τόσα λάθη στὸ ὅλο θέμα πού κανονικὰ θὰ ἔπρεπε νὰ τὰ ἀκυρώσω. Ἀλλὰ τὰ ἄφησα νὰ περάσουν ἔτσι σιωπηρά. Γιὰ τὶς συνεργασίες σου δὲν εἶμαι σὲ θέση νὰ σοῦ δώσω πληροφορίες γιατὶ τὴν ὑπόθεση αὐτὴ τὴν εἶχε ἀναλάβει ἡ Ἐπιτροπὴ Κρίσεως. Τώρα μελετάω τὸ ὅλο θέμα γιὰ νὰ τὸ ὀργανώσω ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου. Ἡ διεύθυνσή σου ἄλλαξε.

∴ Ἔδωσα ἐντολὴ στὴ διεκπεραίωση ΓΙΩΡΓΟ ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ.

∴ Ἀλλάξαμε τὴ διεύθυνσή σου ΚΩΣΤΑ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ. Γιὰ τὸ σταυρόλεξό σου τί νὰ σοῦ πῶ; Δόθηκε στὸν εἰδικὸ συνεργάτη μας. Πρέπει νὰ σὲ βεβαιώσω ὅμως πῶς εἶναι ἀδύνατο νὰ σοῦ πῶ τί θὰ γίνη. Δημοσιεύουμε 24 σταυρόλεξα τὸ χρόνο καὶ παίρνουμε χιλιάδες, πολλὲς χιλιάδες.

∴ Πολὺ καλὰ ΧΡΙΣΤΟ ΠΑΝΤΟΥΡΗ. Θὰ ζητήσουμε πληροφορίες καὶ θὰ σοῦ γράψουμε. Γιατί νὰ παραπονεῖσαι; Διάβασε τί γράφω πάρα πάνω γιὰ τὸ φίλο μας τὸν Γεωργιάδη.

∴ Ἀλλάξαμε τὴ διεύθυνσή σου ΑΛΕΞΑΝΔΡΕ ΣΤΕΡΓΙΟΥΛΑ.

∴ Λυπᾶμαι πάρα πολὺ φίλε ΑΛ. ΚΟΥΤΣΟΜΗΤΡΟΠΟΥΛΕ, πού κάνεις τόσο μεγάλη παρεξήγηση τῆς λέξεως «τυχόν». Ὅταν σοῦ λέω «ἂν τυχὸν ἐνεκρίθη» σημαίνει ὅτι δὲν ξέρω ἐὰν ἐνεκρίθη. Δὲν εἶμαι βέβαιος ἂν ἔχη ἐγκριθῆ. Καὶ ἐὰν ἐνδεχομένως ἐνεκρίθη. Δὲν σημαίνει ὅμως ἐκεῖνο πού λέμε ἐὰν τυχαίως καὶ μοιραίως ἐνεκρίθη... Ὥστε, «μηδὲν παρεξήγησις». Τὸ ζήτημα τῆς Ἐπιτροπῆς Κρίσεως θὰ τὸ ρυθμίσω ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου. Τώρα γιὰ τὸ σημερινό σου ποίημα. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ πὼς εἶναι κακό. Ἔχει ὅμως κάτι μικροελαττωματάκια, πού τὸ κάνουν ἀντιαισθητικό! Δημοσιεύω ἐδῶ ἕνα τετράστιχο:

Γνωρίζω τὴν Ἑλλάδα μας
ἀπ' τοὺς σοφούς της ἄντρες
καὶ τόσα ἄλλα πιὸ πολλὰ
πού μοιάζουνε σὰν Μάντρες.

Στὸ θεό σου, βρὲ παιδί μου, τί τὸ ἤθελες αὐτὲς τὶς «Μάντρες». Ὑπάρχει πιὸ ἄσχημο ἀπὸ τὴν μάντρα;

∴ Τὸ γράμμα σου ΠΑΥΛΟ ΣΤΕΡΓΙΟΠΟΥΛΕ διαβιβάστηκε στὶς κυρίες τοῦ Ἐράνου.

∴ Ἔδωσα ἐντολὴ ΙΩΑΝΝΗ ΤΣΙΟΜΠΛΙΚΗ γιὰ τὰ τεύχη πού σοῦ λείπουν.

∴ Μόνον ἀπὸ σένα ΓΙΩΡΓΟ ΓΚΑΝΑΤΣΑ δὲν περίμενα νὰ μοῦ γράφης ὅλα αὐτὰ πού μοῦ γράφεις! Ἔχω γράψει τόσες φορὲς πὼς μέσα στὶς 100 σπαζοκεφαλιὲς πού παίρνω βάζω τὴ μιά. Τὸ ὅτι ἐδημοσιεύσαμε δικιά σου πρέπει νὰ εἶσαι εὐχαριστημένος! Τί νὰ ποῦν τότε τόσοι καὶ τόσοι πού δὲν εἶδαν τίποτε δικό τους δημοσιευμένο; Ἂς εἶναι. Καὶ τὸ ζήτημα τῶν σπαζοκεφαλιῶν θὰ τὸ ρυθμίσω: Θὰ προκηρύξω διαγωνισμὸ σχετικὸ ὅπως τὸ ἔκανε στὰ παλιὰ χρόνια ἡ «Διάπλαση τῶν Παίδων».

∴ Πῆρα τὴ συνδρομή σου ΓΙΩΡΓΟ ΒΟΥΡΛΟΥΜΗ. Εὐχαριστῶ.

∴ Πῆρα τὴ συνδρομή σου ΧΡΙΣΤΟ ΚΑΡΥΩΤΙΔΗ καὶ σ' εὐχαριστῶ θερμά. Γιὰ τὰ ἄλλα πού μὲ ρωτᾶς θὰ πάρης ἰδιαίτερο γράμμα.

∴ Ἔδωσα ἐντολὴ ΝΙΚΗΤΑ Κ. ΓΡΗΓΟΡΗ στὴ διεκπεραίωση.

∴ Εἶναι ἁπλούστατη ἡ ἀπάντηση ΒΑΣΙΛΗ ΤΣΙΑΝΤΗ. Παίρνω πολὺ περισσότερες ἀπὸ ὅσες χρειάζονται συνεργασίες καὶ σπαζοκεφαλιές. Ἔδωσα ἐντολὴ στὴ διεκπεραίωση γιὰ τὸ φύλλο.

∴ Ἔδωσα σχετικὴ ἐντολὴ ΝΙΚΟ ΚΑΡΟΥΝΗ. Πρέπει ὅμως νὰ πῶ καὶ σὲ σένα καὶ σὲ ὅλους τοὺς φίλους μου, ὅτι μὲ τὴν παραγγελία τῆς συνδρομῆς πρέπει νὰ καταβάλλεται καὶ τὸ ἀντίτιμο.

∴ Τὰ πῆρα ὅλα ἀγαπητὲ ΠΑΝ. ΚΑΨΑΛΗ καὶ σ' εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὴν προαιρετικὴ εἰσφορά.

∴ Σ' εὐχαριστῶ θερμὰ ἀγαπητέ μου ΔΗΜΗΤΡΙΕ ΝΙΚΑ γιὰ τὰ τόσο καλά σου λόγια. Τὸ γεμάτο ἀγάπη γράμμα σου πολὺ μᾶς συγκίνησε.

∴ Γράψαμε συνδρομητὴ τὸν ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΚΑΡΑΓΛΑΝΗ διὰ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου Περιβολακίων.

∴ Ἔδωσα ἐντολὴ στὴ διεκπεραίωση ΒΑΣΙΛΑΚΗ ΚΟΠΑΝΑ.

∴ Ἔδωσα ἐντολὴ ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΨΑΡΟΜΠΑ.

∴ Εὐχαριστῶ πολὺ ΝΙΚΟ ΙΜΒΡΙΩΤΗ. Μᾶς ἀρκεῖ ἡ καλὴ πρόθεση καὶ ὅπως λέει ἡ παροιμία «ὁ λόγος σου μὲ χόρτασε καὶ τὸ ψωμί σου φάτο».

∴ Ἔδωσα ἐντολὴ στὴ διεκπεραίωση ΣΠΥΡΟ ΑΝΑΔΙΩΤΗ.

∴ Πολὺ μὲ συγκίνησε ἀγαπητέ μου φίλε ΠΑΥΛΟ Ι. ΣΑΜΑΡΤΖΙΔΗ τὸ τόσο ὄμορφο γράμμα σου. Ἰδιαίτερα αὐτὴ ἡ σκηνὴ μὲ τοὺς ἐργάτες μοῦ ἄρεσε ἐξαιρετικά. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα.

∴ Καὶ τὸ δικό σου γράμμα ΣΩΤΗΡΗ ΧΡ. ΚΑΡΛΗ μὲ συγκίνησε ἰδιαίτερα. Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῇς πόση ἱκανοποίηση αἰσθάνομαι ὅταν διαβάζω τόσο ὡραῖα καὶ γεμάτα ἐνθουσιασμὸ γράμματα τῶν φίλων μου. Γιὰ τὸ ζήτημα τῶν τευχῶν διαβίβασα μὲ αὐστηρὴ σύσταση τὸ γράμμα σου στὴ διεκπεραίωση.

∴ Μὲ ἰδιαίτερη χαρὰ δεχόμαστε φίλε ΣΑΒΒΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΕ τὸ νέο συνδρομητή μας ΠΑΥΛΟ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ.

∴ Πήραμε τὴ συνδρομή σου ἀγαπητὲ φίλε ΣΠ. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΙΑ καὶ σ' εὐχαριστοῦμε θερμά. Πολὺ μᾶς συγκίνησε ἡ τόσο ὄμορφη ἐπιστολή σου.

∴ Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα ΚΩΝ. Ι. ΤΣΟΥΚΑΛΗ. Πῆρα καὶ τὴν ἐπιταγὴ καὶ σ' εὐχαριστῶ θερμά. Ὄχι· πολύχρωμα σκίτσα δὲν μποροῦν νὰ δημοσιευθοῦν. Δὲν γίνονται τὰ κλισσὲ πού μεταχειριζόμαστε στὸ περιοδικό. Νὰ προτιμᾶς τὴ σινικὴ μελάνη.

∴ Θὰ σοῦ γράψουμε ἰδιαιτέρως φίλτατε ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΓΕΡΟΠΑΠΑ. Ἐκφράζουμε ἰδιαιτέρως τὴ χαρά μας γιατὶ ἐπικοινωνοῦμε καὶ πάλι μαζί σας.

∴ Θὰ σοῦ σταλοῦν ΑΓΓΕΛΕ ΑΓΓΕΛΙΔΗ. Εὐχαριστῶ.

∴ Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα ΝΕΦΕΛΗ ΠΕΤΡΙΤΟΥ.

∴ Ἔγραψα συνδρομητὴ τὸν ΕΜΜ. Μ. ΤΑΒΕΡΝΑΡΗ.

∴ Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλά σου λόγια ΓΙΩΡΓΟ ΤΣΙΦΛΟΓΛΟΥ.

∴ Ἐν τάξει φίλε ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ ΚΑΝΔΗΛΑΠΤΗ. Τὸ ψευδώνυμο ὅμως πού μοῦ λὲς πρέπει νὰ τὸ ἀναγνωρίσης. Γιὰ τὸ τεῦχος ἔδωσα ἐντολὴ στὴ διεκπεραίωση.

∴ Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα ἀγαπητὲ ΑΝΑΣΤΑΣΙΕ ΧΑΤΣΙΔΗ. Καὶ ἰδιαιτέρως γιὰ τὴν προαιρετικὴ εἰσφορά.

∴ Πήραμε τὶς συνεργασίες τῶν φίλων μας: Ἀναστασίου Κοντομάρκου, Ἰωάννη Νασούλα, Ἀθανασίου Χριστάκη, Νίκου Γιαννούλη (ἂν εἶναι δικό

σου πολὺ καλό· κάποιο ὅμως σημεῖο ποὺ εἶδα μὲ
κάνει νὰ ἀμφιβάλω. Πάντως ἂν εἶναι πραγματικὰ
δικό σου τὰ συγχαρητήριά μου). 'Αγωνιστοῦ, Κων.
Ι. Χατζῆ, Δημητρίου Νίκα, Παναγιώτη Καψάλη,
Ζελίνας, 'Αλεξ' Στεργιούλια, Χαρ. Μπαλτᾶ, 'Αλ-
κιβιάδη Χριστοπούλου, Γεωργίου Ζήδρου (ἀρκετὰ
καλή), Διονυσίου Γ. Καρρᾶ (καλὸ ἀλλὰ πολὺ-πο-
λὺ μεγάλο), Σωτηρίου Καρλῆ, Γεωργίου 'Αναστα-
σοπούλου, 'Αριστεικοῦ, Δημ. Χρ. Μποσινάκη.

∴ Πήραμε τὶς ἀθλητικὲς συνεργασίες τῶν φίλων
μας: Βασιλείου Παπαχρήστου, Π. Καψάλη, Γεωρ-
γίου Τσιφλόγλου, Ν. Χαραλαμπίδη, Α. Βεζύρη,
Δ. Σωτηροπούλου.

∴ Πήραμε τὰ «Γιὰ νὰ γελᾶτε» τῶν φίλων μας:
'Ανίκητου (τὸν χαιρετᾶμε κι' ἐμεῖς μὲ ἀγάπη).
Δημητρίου Χρ. Καρλῆ, Δημ. 'Αγγελίδη, Κων. Χα-
τζῆ, Κωστῆ 'Αργυροπούλου, Β. Τσιαντῆ, Παν.
Κάψαλη.

∴ Πήραμε τὶς σπαζοκεφαλιὲς τῶν φίλων μας:
Κλεάνθη Μαρκούση, 'Αθ. Χρηστάκη, Γεωργίου Ζά-
χου, Νικ. 'Ιμβριώτη, Γεωργίου Ζήδρου, Νίκου Γι-
αννούλη, Κων. Χατζῆ, 'Αθ. Κων. Χριστάκου, Π.
Καψάλη (λαβύρινθος), Κύκλωπος, τοῦ φίλου μας
ἀπὸ τὴ Νιγρίτα, ποὺ συνοδεύει τὸ σταυρόλεξό του
μὲ μιὰ δυσανάγνωστη τζίφρα, 'Αλ. Στεργιούλα,
'Αλκιβιάδη Χριστοπούλου, Νίκου Γιαννούλη, Χα-
ραλάμπους Χατζηαθανασιάδη, Σωτηρίου Χρ. Καρ-
λῆ, Δημ. Χρ. Μποσινάκη, Χρ. 'Εμ. Ζουριδάκη.

∴ Πήραμε τὰ σκίτσα τῶν φίλων μας: 'Ιωάννη
Νασούλα, Ν. Κ. Γιαννούλη, Νίκου 'Ιμβριώτη, "Υ-
περου, Παν. Καψάλη, Ζελίνας, Κωστῆ 'Αργυροπού-
λου, 'Ανδρέα Σάβ. Θεοδωρίδη, Σωτηρίου Καρλῆ.

∴ "Εγινε ἡ ἀλλαγὴ τῆς διευθύνσεώς σου ΓΙΑΝ-
ΤΖΟΥΔΗ ΒΑ·Ι·ΤΣΗ.

∴ Εὐχαριστῶ πολὺ ΚΩΝ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ. "Ε-
γραψα συνδρομήτριες τὰς Κασσιανὴ Χαριζοπούλου
καὶ Δέσποινα Τέντα.

∴ Πολὺ μᾶς διασκέδασε ἡ ἔμμετρη ἐπιστολή
σου φίλε ΓΙΩΡΓΟ ΣΤΑΜΑΤΗ.

Παίρνοντας πάλι τὴν πέννα
γιὰ νὰ γράψω μὲ χαρὰ
γράφω λόγια φιλικὰ
χαρωπὰ κι ἀδελφικά.
Πρῶτα ἀπ' ὅλα χαιρετῶ
τὸ καλὸ περιοδικὸ
ποὺ μὲ λόγια καθαρὰ
σκορπᾶ κάθε 15 τὴν χαρά.
Μὲ χαμόγελο γλυκὸ
χαρωπὸ καὶ παιδικὸ
στὸν καλὸ ἀρχισυντάκτη
στέλνω χίλια εὐχαριστῶ.
Ποὺ μὲ τὴν χαρὰ στὰ χείλη
δίνει ὁλοῦθε συμβουλὲς
καὶ κανένα δὲν ἀφίνει
κι ἀπαντᾶ στὶς ἀπορίες τὶς πολλές.
Μ' αὐτὸ δὲν τόνε νοιάζει
μᾶλλον χαίρεται γιαυτὰ
μὲ τὴν πέννα του στὸ χέρι
γράφει γιὰ ὅλων τὰ πεζά.

Καὶ μιὰ καὶ μοῦ ζητᾶς «ἐμμέτρως» τὰς ἐντυπώ-
σεις μου σοῦ τὶς λέω ἀμέσως. Εἶναι ἀρκετὰ κα-
λό. Καὶ σ' εὐχαριστῶ.

∴ 'Αλλάξαμε τὴ διεύθυνσή σου ΚΩΝ. ΑΝ-
ΔΡΕΟΥ ΜΑΥΡΟΥΛΗ.

∴ Λυπᾶμαι ἀγαπητὲ ΝΑΠ. ΣΑ·Ι·ΝΗ ποὺ δὲν
μπορῶ νὰ συμφωνήσω μὲ τὶς ἀπόψεις σου. Μοῦ
ἐζήτησες τὴ γνώμη μου. Καὶ εἶχα καθῆκον νὰ σοῦ
πῶ τὴ γνώμη μου καθαρὰ καὶ ξάστερα. Θὰ ἤμουν
ἀνάξιος νὰ κατέχω αὐτὴ τὴ θέση ἂν σοῦ ἔλεγα
πράγματα ποὺ δὲν τὰ θεωροῦσα ἀληθινά. 'Απέ-
φυγα ὅλο αὐτὸ τὸ χρόνο νὰ λέω τὴ γνώμη μου
ἀκριβῶς γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σᾶς παρακολουθήσω
στὴν ἐξέλιξή σας. 'Αλλὰ ὅταν μοῦ ζητᾶτε τὴ
γνώμη μου μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ σᾶς πῶ πράγ-
ματα ποὺ δὲν πιστεύω.

∴ Σὲ γράψαμε συνδρομητὴ ἀγαπητέ μου ΒΑΣΙ-
ΛΕΙΕ ΝΙΚΟΥ. Καὶ σ' εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ ὅλα.

∴ "Εδωσα ἐντολὴ γι' ὅσα μοῦ γράφεις φίλε
Ν. ΤΣΙΤΣΟ.

∴ Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα ἀγαπητὲ ΑΝΑΣΤΑΣΙΕ
ΚΩΣΤΑΚΗ.

∴ "Εδωσα ἐντολὴ ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ ΚΑΨΙΜΑΛΗ,
ΔΗΜΗΤΡΙΕ ΚΑΨΙΜΑΛΗ, ΑΠΟΣΤΟΛΕ ΚΑΨΙ-
ΜΑΛΗ καὶ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΑ ΚΑΨΙΜΑΛΗ νὰ σᾶς
στέλλεται τὸ τεῦχος.

∴ 'Εν τάξει ΑΝΤ. ΠΛΑΤΑΝΙΩΤΗ.

∴ Σοῦ ἀλλάξαμε τὴ διεύθυνση ΕΥΣΤΑΘΙΕ
ΜΠΟΓΑ·Ι·ΤΣΗ.

∴ Καὶ τὴ δική σου ΝΙΚΟ ΚΟΥΛΟΥΓΛΙΩΤΗ.
Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλά σου λόγια.

∴ "Ελαβα τὴ συνδρομή σου ΑΝΔΡΕΑ ΑΠΟΣΤΟ-
ΛΑΚΗ καὶ σ' εὐχαριστῶ.

∴ "Εδωσα ἐντολὴ ΝΙΚΟ ΣΑΛΟΝΙΚΙΕ.

∴ 'Εν τάξει ΜΙΧ. ΓΚΟΝΟΠΟΥΛΕ.

∴ Διεβίβασα τὴν ἐπιστολή σας στὴ διεκπε-
ραίωση ΗΛΙΑ ΚΥΡΙΤΣΗ, ΣΕΡΑΦΕΙΜ καὶ ΝΙ-
ΚΟΛΑΕ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ.

∴ Μπορεῖ ΜΙΧΑΗΛ ΜΕΝΕΞΙΔΗ νὰ χαρίσης τὸ
ψευδώνυμό σου. Τὸ 1952 τὰ ψευδώνυμα πρέπει νὰ
ἀνανεωθοῦν. Δὲν ξέρω τί θὰ γίνη μὲ τὴ συνδρομὴ
τοῦ 1952. Οὔτε πόσο θὰ ἔχη ὁ τόμος καὶ τὸ κά-
λυμμα.

∴ "Οχι ΠΕΤΡΟ ΣΙΔΕΡΗ. Δὲν δικαιοῦσαι. Μό-
νο ὅταν γράψης 10 συνδρομητὲς δικαιοῦσαι μιᾶς
συνδρομῆς.

∴ Πῆρα τὶς 10.000 δραχμὲς ΣΠΥΡΟ ΚΑΚΛΑ-
ΜΑΝΟ καὶ σ' εὐχαριστῶ. Τὰ εἴπαμε ὅμως τόσες
φορές: Μὴν στέλλετε στὸν διευθυντὴ τοῦ τυπογρα-
φείου ἐπιστολές. Τὸ ὄνομά του μπαίνει τυπικὰ
στὸ φύλλο.

∴ 'Απαντῶ γιὰ λόγους εὐνοήτους, ἀνωνύμως σὲ
ἕνα φίλο μου ποὺ μοῦ γράφει μὲ τὴν ὑπογραφή του
φυσικά: 'Ο ἴδιος θὰ καταλάβη ποιὸς εἶναι:

«Δὲν νομίζω ὅτι λέγεται αὐτὸ ἀστεῖο οὔτε
εἶναι πολὺ-πολὺ ἔξυπνο αὐτὸ ποὺ μοῦ γράφεις:
«Παρακαλῶ ἀμέσως νὰ πᾶτε νὰ πνιγῆτε διότι δὲν
μπορεῖτε οὔτε τὸ περιοδικό σας νὰ ἐξυπηρετήσετε».
Καὶ κατόπιν «σὲ φιλῶ γλυκά» ὁ ἀγαπημένος σας».
"Αν ἤμουν στὴ θέση σου, ἀγαπητέ μου, θὰ ἤμουν
πιὸ σοβαρὸς καὶ περισσότερο εὐπρεπής. Καὶ ἂν
ἤθελες νὰ γράψης ἀστεῖα — μοῦ ξανάγραφες πα-
ρόμοια δὲν εἶναι ἔτσι — καὶ σοῦ ἀπήντησα, μπο-
ροῦσες νὰ διαλὲς τὰ ἀστεῖα σου. Διότι αὐτὰ λέ-
γονται χοντρὰ ἀστεῖα ἢ προστυχές. Δεύτερο. Διὰ
τελευταία φορά: Δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ ἀλληλο-
γραφῆτε ἀτελῶς. Γιὰ τὸ γράμμα σου πλήρωσα
1.450 δραχμές. Μὰ εἶσθε μπὶτ γιὰ μπὶτ παιδιά;
Μοῦ κοτσάρισες μιὰ σφραγίδα τάγματος 'Εθνοφυ-
λακῆς, μὴ ὑπάρχοντος σήμερα, καὶ στέλνεις τὸ
γράμμα σου. Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι τὸ νὰ μετα-
χειρίζεσαι σφραγίδες δημόσιες εἶναι ἀδίκημα καὶ
κινδυνεύης νὰ μπλέξης μὲ τὸν εἰσαγγελέα; 'Επι-
στολή σας χωρὶς γραμματόσημο θὰ ἐπιστρέφεται
ὡς ἀπαράδεκτη. Πρὸς γνώση ὅπως λένε καὶ οἱ
δικηγόροι καὶ γιὰ τὰς νομίμους συνεπείας. Καὶ
ἂν ἐπαναληφθοῦν τὰ ἴδια θὰ σοῦ ἀπαντήσω μὲ τὸ
ὄνομά σου».

∴ Πολὺ καλὰ ΑΠΟΣΤΟΛΕ ΒΟΥΤΣΑΔΑΚΗ. "Ε-
δωσα ἐντολὴ στὴ διεκπεραίωση γιὰ νὰ τακτοποιή-
ση τὴν ἀνωμαλία. Φροντίστε μόνο νὰ στείλετε τὶς
συνδρομές. Καθὼς ξέρετε ὅλα αὐτὰ εἶναι «προ-
πληρωτέα». Καὶ σεῖς, ποὺ εἶσθε τόσο καλὸς κα
δραστήριος φίλος τοῦ περιοδικοῦ φροντίζετε νὰ
μην παρουσιάζετε αὐτὴ τὴν κακὴ ἀρχή. Στὸ σύλ-
λογό σας «Κρητικὴ Νεότης» εὔχομαι καλὴ πρόοδο.

∴ "Εκαμα σχετικὴ σύσταση στὴ διεκπεραίωση
ΤΑΚΗ ΤΡΙΑΝ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΕ. Εὐχαριστῶ θερμὰ
γιὰ τὶς ὑποδείξεις τὶς τόσο φιλικές.

∴ Εὐχαριστῶ θερμὰ ΣΩΚΡΑΤΗ ΜΕΓΑ γιὰ ὅλα.
Χαίρω πολὺ γιὰ ὅλους καὶ περιμένω δράση ἀπὸ
τὸν 'Αριστείδη Δασκαλόπουλο.

∴ Διορθώσαμε τὴ διεύθυνσή σου ΔΗΜ. ΑΛΑΜ-
ΠΑΣΥΝΗ.

∴ Σὲ γράψαμε συνδρομήτρια ΑΓΑΘΗ Ν. ΔΑ-
ΓΛΑ.

∴ Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴ νέα συνδρομήτρια
ΛΑΜΠΡΟ ΑΝΤ. ΧΑΛΜΟΥΚΗ. 'Αλλὰ δὲν συμφω-
νῶ καθόλου μὲ τὴν ἀνακοίνωσή σας. Γιὰ φαντά-
σου τί θὰ γίνη ἂν ὅλοι ποὺ ἔχουν ἀπόρους μαθη-
τὰς προκηρύξουν Πανελλήνιο "Ερανο; Φροντίστετο
φιλανθρωπικό σας ἔργο νὰ τὸ τακτοποιήσητε μέσα
στὰ πλαίσια τῶν ἰδικῶν σας δυνατοτήτων. Φαν-
τάζεσαι, μήπως, ὅτι οἱ ἄλλοι σύλλογοι δὲν ἔχουν
κι' αὐτοὶ νὰ ἀντιμετωπίσουν γιὰ λογαριασμό τους
παρόμοιες ὑποχρεώσεις; 'Ελπίζω πὼς θὰ συμφωνῆς
καὶ σὺ μὲ ὅλα αὐτά. "Ετσι;

∴ Σὲ γράψαμε συνδρομητὴ ἀγαπητέ μου φίλε
ΚΩΝΣΤ. ΓΟΥΡΝΑ. Φρόντισε μόνο νὰ μοῦ στείλης
τὴν συνδρομή σου.

∴ 'Αρκετὰ καλὴ ἡ συνεργασία σου ΑΘΑΝΑΣΙΕ
ΖΙΑ. Εὐχαριστῶ θερμῶς γιὰ ὅλα.

∴ 'Αλλάξαμε τὶς διευθύνσεις τῶν: ΚΩΝΣΤ.
ΓΕΩΡΓΑΝΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΧΡΙΣΤΑΚΗ, ΗΛΙΑ
ΚΟΥΤΣΟΔΗΜΟΥ (τὸν εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά
του λόγια), ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΠΟΤΗ.

∴ ΜΙΧΑΗΛ ΛΙΑΔΗ. 'Η συνδρομὴ εἶναι 10.000
δραχμές. Μπορεῖς νὰ στείλης καὶ παραπάνω γιὰ
προαιρετικὴ εἰσφορά.

∴ Εὐχαριστῶ ΜΙΧΑΛΗ ΜΕΛΑΚΗ γιὰ τὸ τόσο
ἀγαπημένο σου γράμμα.

∴ Εὐχαριστῶ θερμὰ ΚΩΣΤΗ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΕ.

∴ Τὸ ὡραῖο σου γράμμα ΓΙΩΡΓΟ ΜΠΟΤΗ μοῦ
προξένησε ἰδιαίτερη χαρά. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς
ἐνεέργειές σου καὶ τὰ καλά σου λόγια γιὰ μένα.
Δημοσιεύεω ἐδῶ τὸ τετράστιχό σου:

Εἶναι τὸ σπίτι τοῦ παιδιοῦ ποὺ δίνει εὐτυχία
Εἶναι ὁδηγὸς κατάλληλος σὲ παιδικὴ ἡλικία.
Μαννάδες δῶστε στὰ παιδιὰ αὐτὸ γιὰ νὰ δια-
(βάζουν
Μονάχα οἱ σελίδες του θὰ τὰ ἐνθουσιάζουν.

('Ο τέταρτος στίχος προτιμώτερος ἔτσι. Τὸ
ρεμβάζουν δὲν πήγαινε).

∴ Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα φίλε κ. ΧΡΙΣΤΟ
ΦΩΤΟ. Εἶσθε ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλίτερους φίλους
τοῦ περιοδικοῦ μας.

∴ Τὰ καλά σου λόγια ΤΙΜ. ΝΑΤΣΟΥΛΗ πολὺ
μὲ συγκίνησαν. Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα. Θὰ φροντίσω
γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις.

∴ "Εδωσα ἐντολὴ ἀγαπητὲ φίλε ΔΗΜ. ΚΑΚΑ-
ΡΑΝΤΖΟ γιὰ νὰ σοῦ σταλῆ τὸ φύλλο.

∴ Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα ΧΡΙΣΤΟ ΠΑ·Ι·ΣΙΕ.

∴ Σοῦ ἀπάντησα ΧΡ. Π. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΕ.
Κάνω ὅτι μπορῶ πρὸς διευκόλυνση. 'Αλλὰ δὲν
μπορῶ νὰ κάμω ἐξαιρέσεις.

∴ Εὐχαριστῶ θερμὰ ΗΛΙΑ ΣΑΡΑΦΙΑΝΕ. Εἶσαι
ἕνας καλὸς φίλος.

∴ "Εδωσα ἐντολὴ στὴ διεκπεραίωση ΓΕΡΑΣΙΜΕ
ΖΑΦΕΙΡΗ.

∴ "Εδωσα ἐντολὴ ΑΝΤΩΝΙΕ ΣΚΟΥΦΗ καὶ ΔΗ-
ΜΗΤΡΗ ΚΟΥΒΑΤΣΗ.

∴ Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς πληροφορίες γύρω ἀπὸ
τοὺς συνδρομητὲς ἀγαπητὲ ΓΙΩΡΓΟ Δ. ΧΑΡΜΑΝ-
ΤΑ. Γιὰ τὸ ζήτημα τῆς συνδρομῆς δὲν εἶμαι ἀκό-
μη σὲ θέση νὰ σοῦ ἀπαντήσω.

∴ Πήραμε τὶ συνεργασίες τῶν φίλων μας: 'Α-
δαμαντίου 'Ωριγένη, Παναγιώτη Βασιλείου Λιαλιά-
τση, Ζελίνας, Δημ. Γ. Μαντῆ, Κόκκινου Βράχου,
Κατεπάνω, Κωστῆ 'Αργυροπούλου, Κωνσταντίνου
Τσιαρα, Σωτηρίου Φασούλη, Τιμολέοντος Νατσού-
λη, 'Ελένης Μ. 'Αιβαζιάν, Δημ. Κακαραντζᾶ, 'Ε-
ξαφαλμου, Νίκου Εὐθυμίου Ταμπουρῆ (εἶναι ἀρκετὰ
ἐνδιαφέροντα τὰ ποιήματά του) καὶ Κωνσταντίνου
Διδασκάλου.

∴ Πήραμε τὶς σπαζοκεφαλιὲς τῶν φίλων μας:
Φωτίου 'Αντ. Σδολιαντοπούλου, Γεωργίου Ζάχου,
'Ελατου, Μιλτιάδη Καλογιά, Κλεάνθη Μαρκούση,
Παναγιώτη Διαλιάτση.

∴ Λάβαμε τὰ «Γιὰ νὰ γελᾶτε» τῶν φίλων μας:
Σκαλιστηρίου, "Ηρωα τῆς Πίνδου, Πέτρου Σιδέρη,
Μενελάου Νικέλλη, Κωνσταντίνου Γεωργιάδου,
Περικλῆ Γερ. Παλμου.

∴ Πήραμε τὰ σκίτσα τῶν φίλων μας: 'Απόστο-
λου Τσελεπῆ, Σκαλιστηρίου, 'Εξαφαλμου, Ναρκίσ-
σου, Μαύρου Πειρατῆ, 'Ερυθρόλευκου, Κωστῆ 'Αρ-
γυρόπουλου, Πέτρου Σιδέρη, τῆς δυάδος «Δύο Χω-
ριατόπουλα», Μ. Καλιγιᾶ Κλεάνθη Μαρκούτση,
'Αθαν. Τζαβέλλα, Τρυποκάρυδου, 'Αθανασίου Σιώ-
μου, Σπ. Δουκάκη, Κρινολούλουδου, Ναπολ.
Σαΐνη.

∴ Πήραμε τὴν ἀθλητικὴ συνεργασία τοῦ φίλου
μας Γεωργίου Γώγου.

∴ Μὴν ξανακολλήσης τὰ λεπτὰ κατὰ τὸν τρόπο
ποὺ τὰ κόλλησες ΦΑΣΑΡΙΑ. Τὸ ἄλλο φυσικὰ μὲ
διευκολύνει.

∴ Σὲ χρέωσα ΦΟΙΝΙΚΑ (Δάδων) μὲ 4.500 δρχ.

∴ 'Ενεκρίθη τὸ ψευδώνυμό σου ΕΛΛΗ ΙΩΑΝ-
ΝΟΥ ΔΟΥΔΟΥΜΗ καὶ χρεώθηκες μὲ 2.000 δρχμ.

∴ ΥΠΕΡΕ: Σὲ χρέωσα 6.800.

∴ Δὲν παίρνουμε πρὸς τὸ παρὸν λεπτὰ γιὰ τὶς
ἀγγελίες στὴ στήλη τῶν Συλλόγων ΚΟΚΚΙΝΟ
ΒΕΛΟΣ.

∴ Σὲ χρέωσα ΣΙΜΟΥΝ μὲ 700 δραχμές.

∴ Εὐχαριστῶ ΚΡΙΝΕ γιὰ τὰ τόσο καλά σας
λόγια.

∴ Βέβαια ΑΓΩΝΙΣΤΗ καὶ ΚΩΣΤΗ ΑΡΓΥΡΟ-
ΠΟΥΛΕ χρειάζεται ἀπὸ 1ης 'Ιανουαρίου ἀνανέωση.

∴ Μὰ δὲν μὲ ρωτᾶς τίποτε νέο ΕΥΡΥΤΑΝ:
10.000 δραχμὲς εἶναι ἡ συνδρομή. Δὲν τὸ ξέρεις;
Τὸ ποσὸν τῶν 2.500 δρχ. δὲν εὑρέθη εἰς τὸν φά-
κελλον.

∴ Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σου λόγια ΚΩΝΣΤ.
ΑΜΟΥΡΓΗ.

∴ ΝΙΚΟ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΙΜΒΡΙΩΤΗ. "Επρεπε
νὰ μοῦ στείλης μόνο 2.000. Τὶς ἐπὶ πλέον τὶς
περνῶ στὶς προαιρετικὲς εἰσφορές.

∴ Σὲ χρέωσα ΚΡΙΝΟΛΟΥΛΟΥΔΟ μὲ 6500 δρ.

∴ ΓΙΩΡΓΟ ΛΟΒΕΡΔΟ. Πρόσεξε: Σὲ ἕνα χαρτὶ
μοῦ στέλνεις: Τὰ στοιχεῖα σου: Συνέχεια Συνερ-
γασία. Πεννομαχίες καὶ μὲ ρωτᾶς πότε βγῆκε καὶ
τὸ σταυρόλεξο. Πῶς νὰ τὸ ξεχωρίσω; Πῶς; 'Επεί-
τα τὸ 'Ολιβερ Τουΐστ εἶναι ψευδώνυμο ποὺ ἀ-
νήκει σὲ ἄλλον: Στεῖλε λοιπὸν ἄλλο καὶ μαζὺ μ'
αὐτὸ καὶ δικαίωμα ἐγκρίσεως. Τὶς 'Αγγελίες σου
δημοσιεύω μὲ ψευδώνυμο: "Αν σοῦ ἀρέση γράψε
μου νὰ στὸ ἐγκρίνω ὁριστικά.

∴ Σὲ εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα ΚΑΤΕΠΑΝΩ.

∴ 'Εν τάξει ΧΑΒΑΝΕΖΑ. Καὶ σὲ χρέωσα μὲ
2.000 δραχμές.

∴ "Εδωσα ἐντολὴ γιὰ τὰ τεύχη Μ. ΝΙΚΕΛΛΗ.

∴ Πέφτεις σὲ πολὺ μεγάλη πλάνη ΠΑΝΑΓΙΩ-
ΤΗ Κ. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΕ ἂν νομίζης αὐτὸ ποὺ λές.
Μὴν πέσης καὶ σὺ θῦμα μιᾶς φήμης ποὺ ἐτέθη ἐξε-
πίτηδες εἰς κυκλοφορίαν.

∴ Χρέωσα τοὺς φίλους μου τῆς ΚΡΗΤΙΚΗΣ
ΝΕΟΤΗΤΟΣ μὲ 16.000 δραχμές.

∴ Κάνω γιὰ τελευταία φορὰ τὴ δήλωση πὼς
πεννομαχίες καὶ ψευδώνυμα ποὺ δὲν συνοδεύονται
μὲ τὸ δικαίωμα ἐγκρίσεως καὶ τὸ ἀντίτιμο δημο-
σιεύσεως δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψη.

'Απάντησα σὲ ὅσες ἐπιστολὲς ἔλαβα μέχρι 21
'Οκτωβρίου.

Περνάτε εὐχάριστα τὴν ὥρα σας

1) ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΤΡΙΓΩΝΟ

1	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
2	9	7	9	4	1	9	3	9	10	
3	1	3	9	1	9	7	2	10		
4	3	9	7	5	6	9	10			
5	5	6	7	8	9	10				
6	3	9	7	9	10					
7	1	2	3	4						
6	3	4	20							
9	2	6								
10	7									

1) Ἕνας ἀπὸ τοὺς 7 σοφούς.
2) Περαστικὸς ἄνθρωπος.
3) Ἡ ἀρχὴ τοῦ βουνοῦ.
4) Ποταμὸς τῆς Γαλλίας.
5) Νῆσος τῶν Κυκλάδων.
6) Νησὶ τῶν Δωδεκανήσων.
7) Πρόθεση δισύλλαβη.
8) Αἰσθητήριο.
9) Πρόθεση μονοσύλλαβη.
10) Ὁ ἀριθμός 4.

Κ. Χαλμούκης

2) ΜΕΣΟΣΤΙΧΙΔΑ

1) X . . . . . .
2) . X . . . . .
3) . . X . . . .
4) . . . X . . .
5) . . . . X . .
6) . . . . . X .
7) X

1) Μεγάλη πόλη τῆς Ἠπείρου. 2) Γυναικεῖο ὄνομα. 3) Πρόθεση. 4) Ἀρχαία θεά. 5) Εὐρωπαϊκὸ Κράτος. 6) Τηρεῖ τὴν ὑπόσχεσή του. 7) Ἀρχηγὸς θρησκείας. Οἱ ἀστερίσκοι σχηματίζουν τὸ ὄνομα μαθητῆ τοῦ Χριστοῦ.

Χρ. Σμαρόπουλος, Βόλος

3) ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ

Τοποθετῆστε στὸ παρακάτω τετράγωνο τοὺς ἀριθμούς: 3, 4, 5, 6, 7, 10 καὶ 15, ὅσες φορὲς θέλετε τὸν καθένα, ὥστε τὸ ἄθροισμα ὁριζόντια καὶ κάθετα νὰ εἶναι 50.

Ἀλέξ. Τσικλειδῆς, Χαλκὶς

4) ΑΙΝΙΓΜΑ

Γυμνὸς εἶμαι,
τοὺς γυμνοὺς ντύνω
κι' ὅπου δῶ πόρτα ἀνοιχτὴ
πηγαίνω καὶ τὴν κλείνω.

Δ. Σῦρος καὶ Μ. Μπαχαράκης
Ν. Ζίχνη Σερρῶν

5) ΤΡΙΓΩΝΟ

1 2 3 4 5

Ὁριζόντια καὶ κάθετα: 1) Ἀσιατικὴ χώρα. 2) Δὲν λείπει ἀπὸ τὴν καμήλα. 3) Κίνηση ὑγροῦ. 4) Κλωστή. 5) Φωνῆεν.

Χρ. Καπετανᾶκος, Σπάρτη

6) ΜΕΤΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ

Βγάλε σῖγμα, βάλε μῖ
καὶ θὰ δῆς σὲ μιὰ στιγμὴ
νησὶ ἑλληνικὸ νὰ φύγη
καὶ πλεούμενο νὰ γίνη.

Λ. Τζαμτζόγλου
Δ. Ἀγαμανώλης
Μυτιλήνη

7) ΑΠΡΟΟΠΤΑ

1) Ποιά εἶναι ἡ θάλασσα ποὺ... περιμένει νὰ τὴ θάψουν;

2) Ποιό εἶναι τὸ ἑλληνικὸ νησὶ ποὺ... ἀλέθει;

3) Ποιά εἶναι ἡ ἑλληνικὴ πόλη ποὺ τὴν... παίζουν τὰ παιδιά;

4) Ποιά εἶναι ἡ ἑλληνικὴ πόλη ποὺ... παίζεται στὸ θέατρο;

5) Ποιά κωμόπολη τῆς Θεσσαλίας εἶναι... ἀλατισμένη πολύ;

Λ. Τζαμτζόγλου
Δ. Ἀγαμανώλης
Μυτιλήνη

8) ΑΣΤΕΡΙ

```
*           *           *
     *      *      *
         *  *  *
*    *   *  O  *   *    *
         *  *  *
     *      *      *
*           *           *
```

Ὁριζόντια: Ἱερὸ βιβλίο. Κάθετα: Δὲν ἔχει οὐρά. Διαγώνια: Ὅριον. Δὲν λείπει ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο.

Χρ. Δαλαμάγκας, Βάλτη

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 44

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1					■					
2		■							■	
3				■			■			
4						■				
5			■							■
6	■							■		
7										
8				■			■			
9		■							■	
10						■				

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ: 1) Πόλη τῆς Ὀλλανδίας. — Ἔγραψε ὡραιότατα τραγούδια. 2) Τοπικὸ ἐπίρρημα τῆς δημοτικῆς. 3) Πουλερικό. — Νότα. — Ἔπειτα, κατόπιν (δημ.). 4) Ὑπεράσπιση. — Θὰ τὴν βρῆτε στὸ ἄλογο. 5) Νότα. — Νησὶ τοῦ Αἰγαίου. 6) Ἔντομο. — Κάτι. 7) Τὴν ταράζει τὸ Ντὶ-Ντὶ-Τί. — Ὁ ἀνερχόμενος. 8) Ἀντικατέστησε τὸ φρουραρχεῖο. — Ἡ ἀξία, τὸ ἀντίτιμο. 10) Ἄνθρωποι ὡς μονάδες. — Εἶναι. 9) Ἄρθρο στὸν πληθυντικὸ (ἀνάπ.). — Ἀρχαῖο νόμισμα.

ΚΑΘΕΤΑ: 1) Γελᾶ μὲ τὰ πάντα. — Τοπικὸ ἐπίρρημα. 2) Χρειάζεται ἄλλος τόσος γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῆ. 3) Μέρος τοῦ ποδιοῦ. — Γνωστοτάτη κωμόπολη τῆς Κορινθίας. 4) Φωνῆεν καὶ σύμφωνο. — Γυναικεῖο χαϊδευτικὸ ὄνομα. — Νότα (ἀνάπ.). 5) Εἶναι ὡραῖα ἔτσι τὰ ψάρια. — Χρονικὸ ἐπίρρημα. 6) Συμπεραίνει. — Γέλασμα. 7) Ἄρθρο. — Γαλλικὸ λιμάνι στὴν Ἀφρική. — Πρόθεση. 8) Γεωργικὸ ἐργαλεῖο. — Δερμάτινη λωρίδα. 9) Φιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος. 10) Δόξες. — Πεῖσμα.

9) ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ ΧΩΡΙΣ ΕΙΚΟΝΑ

— Γιῶργο, ἔλα κάτι νὰ σοῦ πῶ γιὰ τὴν ἐξαδέλφη σου.
— Ποιά ἐξαδέλφη μου;
— Μὰ σοῦ τὴν εἶπα, καϋμένε...

Δ. Ἀγαμανώλης
Λ. Τζαμτζόγλου
Μυτιλήνη

10) ΠΡΟΣΘΕΣΕΙΣ

1) Δωμάτιον + Δεσποινὶς = Νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ.
2) Θρίαμβος + Ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὸ Κράτος = Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου.
3) Πρόθεση + Σχέδιο = Πρόφαση, δικαιολογία.

Ἀντ. Γ. Τσαγλιώτης

◇

ΛΥΣΕΙΣ 43ου ΤΕΥΧΟΥΣ

1) ΤΕΛΕΙΕΣ ΚΑΙ ΠΑΥΛΕΣ

1) Ἑλλάς, 2) Λαμία, 3) Ἔτος, 4) Ὕδρα, 5) Θωμᾶς, 6) Ἕβρος, 7) Ράκος, 8) Ἰόνιον, 9) Ἄρτα, 10) Ἡρακλῆς, 11) Θυρωρός, 12) Ἄργος, 13) Νεμέα, 14) Ἄμμος, 15) Τῆνος, 16) Ὄνος, 17) Σάμος. Ἡ φράση ποὺ σχηματίζεται μὲ τ' ἀρχικὰ εἶναι: ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ.

2) ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ

20	13	18	51
15	17	19	51
16	21	14	51
51	51	51	

3) ΡΟΜΒΟΣ

```
    Σ
  Μ Υ Σ
Σ Υ Ρ Ο Σ
  Σ Ο Λ
    Σ
```

4) ΤΙ ΘΑ ΣΥΜΒΗ;

Οὔτε θὰ πνιγῆ, οὔτε θὰ καῆ. Γιατὶ τὸ νερὸ ὅταν βράση περισσότερο ἀπὸ τοὺς 100 βαθμούς, γίνεται ἀτμός.

5) ΔΙΠΛΟΣ ΣΤΟΙΧΕΙΟΓΡΙΦΟΣ

ΘΗΡΑ — ΗΡΑ — ΡΑ.

6) ΦΤΕΡΩΤΕΣ ΣΥΛΛΑΒΕΣ

ΔΙΑφορά, ΜΑΡιος, ΤΥΡός, τρΟΜΕρός, ἑλοΝΟΣία = ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΕΝΟΣ.

7) ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΔΑ

1) Μ-άρκος, 2) Ἴ-καρος, 3) Ἀ-λέξανδρος, 4) Ὄ-θων, 5) Ὑ-ψηλάντης, 6) Λ-έων, 7) Ἡ-ρακλῆς, 8) Σ-όλων = ΜΙΑΟΥΛΗΣ.

8) ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ

ΚΟΥΒΑΡΙ — ΚΟΥΜΑΡΙ.

ΛΥΣΗ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΑΡΙΘ. 43

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ: 1) ΜΕΛΑΣ — ΡΟΔΟΣ, 2) ΑΓΙΣ — ΕΡΙΑ, 3) ΔΗ — ΚΩΣ — ΠΑ, 4) ΙΔΕΑΤΗ — ΤΡΟΙΑΣ, 5) ΑΥ — ΙΩΝ — ΙΗ, 6) ΣΤΑΝΗ — ΑΛΣΟΣ, 8) ΕΣΘΙΩ — ΑΡΚΑΣ, 9) ΣΠ — ΣΟΣ — ΟΕ, 10) ΙΤΑΛΙΑ — ΙΕΡΕΥΣ, 11) ΤΑ — ΝΕΑ — ΤΘ, 12) ΡΙΝΑ — ΣΤΟΑ, 10) ΣΤΕΑΡ — ΕΣΜΟΣ.

ΚΑΘΕΤΑ: 1) ΜΗΔΙΑ — ΣΙΤΟΣ, 2) ΗΔΥΣ — ΕΠΤΑ, 3) ΛΑ—ΡΕ, 4) ΑΓΛΑ·Ι·Α — ΘΑΛΕΙΑ, 5) ΣΙ — ΝΑΙ — ΝΡ, 6) ΣΚΗΝΗ — ΩΣΑΝΑ, 8) ΕΣΤΙΑ — ΑΣΙΑΣ, 9) ΡΡ — ΛΗΡ — ΤΕ, 10) ΟΙΚΟΥΣ — ΚΟΡΜΟΣ, 11) ΔΑ — ΟΙΑ — ΑΜ, 12) ΠΑΙΣ — ΣΟΥΤ, 13) ΣΤΑΣΗ — ΕΣΘΗΣ.

ΜΕ ΤΗ ΔΑΔΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΑΘΙ.

25) 'Ο φίλος, ποὺ μέσα σ' ὅλους τοὺς συνομήλικους του προτιμοῦσε ὁ 'Αλέξανδρος, ἦταν ὁ 'Ηφαιστίων. Μὰ δὲν τοῦ εἶχε ἀκόμη δείξει τὴν προτίμησή του, περιμένοντας νὰ δῆ πρῶτα τὰ δικά του αἰσθήματα.

Μιὰ μέρα λοιπόν, ποὺ διάβαζε τὴν Πατρόκλεια, γύρισε στοὺς συντρόφους του κι' εἶπε δακρυσμένος.

— Ναί, θάθελα νάμουν 'Αχιλλέας, μὰ νάχω κοντά μου κι' ἐγὼ ἕνα φίλο πιστό, σὰν τὸν Πάτροκλο.

'Ο 'Ηφαιστίων συγκινημένος βαθειὰ εἶπε τότε στὸ βασιλόπουλο:

— Πόσο θάθελα νάμουν ὁ Πάτροκλός σου ἐγώ, 'Αχιλλέα.

'Ο 'Αλέξανδρος ἀγκάλιασε τὸ φίλο του καὶ τοῦ εἶπε:

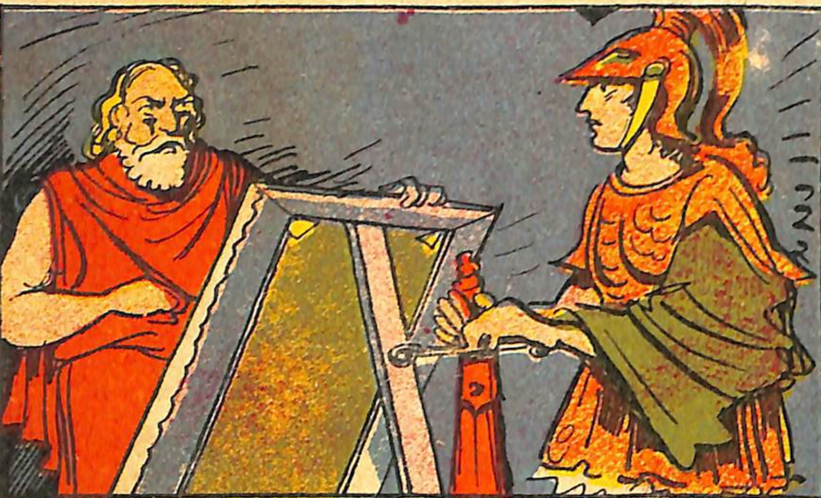

26) — 'Απὸ σήμερα, ὁ 'Αλέξανδρος θάναι 'Ηφαιστίων κι' ὁ 'Ηφαιστίων 'Αλέξανδρος.

'Ο Φιλώτας ποὺ ἦταν μπροστὰ στὴ σκηνὴ ἐκείνη δάγκασε τὰ χείλη του μὲ θυμό. Γιατὶ ὁ φιλόδοξος γιὸς τοῦ Παρμενίωνα, ὀνειρευόταν νὰ πάρη αὐτὸς στὴν καρδιὰ τοῦ 'Αλέξανδρου τὴν ἀκριβὴ αὐτὴ θέση.

— 'Ο 'Αχιλλέας δὲν εἶχε μονάχα τὸν Πάτροκλο φίλο, εἶπε πικρόχολα.

— Φυσικά, ἀποκρίθηκε ὁ Κλεῖτος. 'Ο δρόμος γιὰ τὴ φιλία εἶναι ἀνοιχτός· ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶται λοιπόν, Φιλώτα, νὰ τὴν κερδίσωμε μὲ τὴν ἄδολη ἀφοσίωση μας.

27) Ἔτσι μεγάλωνε ὁ γιὸς τοῦ Φιλίππου καὶ τῆς 'Ολυμπιάδας κι' ἑτοιμαζόταν, μὲ τὸ παιχνίδι καὶ μὲ τὴν ἄσκηση, γιὰ τὸ ρόλο του τὸ βασιλικό.

Ἦταν δεκατριῶν χρόνων πιά. 'Ο Ζωγράφος 'Απελλῆς εἶχε κάμει τὴν εἰκόνα του: ἕνα ξανθὸ παλληκάρι, μὲ δέρμα λευκὸ καὶ ὑγρὰ μαῦρα μάτια, ποὺ σπίθιζαν ἀπὸ φῶς κι' ἐξυπνάδα. Μιὰ θεία γαλήνη ἦταν χυμένη στ' ὀλύμπιο πρόσωπό του. Ἕνας 'Ερμῆς στὰ ἐφηβικὰ χρόνια του, μὲ θεῖο παράστημα καὶ μὲ βλέμμα ποὺ κοίταζε πρὸς τὰ ὕψη. Ὅταν περπατοῦσε ἦταν ὁρμητικὸς κι' ἄφηνε πίσω του ἕνα ἄρωμα νιότης κι' ὑγείας.

28) Ὅταν ἄκουγε σάλπισμα ξυπνοῦσε μέσα του ἡ ὁρμὴ τῶν μεγάλων ἔργων. Ἔτρεχε ἔξαλλος τότε κι' ἀνέβαινε στ' ἄλογο ποὺ τοῦ εἶχε χαρίσει ὁ πατέρας του καὶ παράβγαινε μὲ τοὺς φίλους του. Εἶχε μάθει ἀπὸ μικρὸς ἱππασία, κι' ἦταν ἀτρόμητος κι' ἀσυγκράτητος σὲ βαθμὸ ποὺ καρδιοχτυποῦσε ὁ καϋμένος ὁ Φίλωνας, ὁ πιστὸς ἱπποκόμος του ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε μ' ἀγωνία.

Εἶχε μάθει ἀκόμη νὰ στέκεται ἁρματοδρόμος, ἐπάνω σὲ τέθριππο καὶ νὰ κυβερνᾶ σὰ μεγάλος, κάνοντας χίλια γυμνάσματα καθὼς ἔτρεχε τ' ἅρμα στὸν κάμπο.

29) Τὶς ἄλλες ὧρες τὶς περνοῦσε στὴν παλαίστρα, στὸ σπουδαστήριο καὶ στὸν κῆπο τοῦ παλατιοῦ, ὅπου σφαίριζε μὲ τοὺς φίλους του.

Μιὰ μέρα λοιπὸν ποὺ τὸ βασιλόπουλο ἔπαιζε τὴ σφαῖρα κι' εἶχε ἀποξεχαστῆ στὸ παιχνίδι, εἶδε τὸ Φίλωνα, τὸν πιστὸ ἱπποκόμο του, νἄρχεται πολὺ ταραγμένος.

— Τί ἔπαθες, Φίλωνα; ρώτησε, παρατώντας τὴ σφαῖρα.

— Μικρέ μου ἀφέντη, τρέξε, ἂν θὲς νὰ προλάβης ἕνα μεγάλο κακό.

— Λέγε τί τρέχει; ρώτησε τρομαγμένο τὸ βασιλόπουλο. Κινδυνεύει κανένας;

30) — Ναί, ἕνα ἄλογο, ἕνα καθαρόαιμο θεϊκὸ ἄλογο ποὺ κι' ὁ ἴδιος ὁ Ποσειδώνας, θὰ τόχε ζηλέψει...

— Ἄσε τὰ λόγια καὶ πές μου τί τρέχει; Τὸν ἔκοψε ὁ 'Αλέξανδρος.

Καὶ τότε ὁ Φίλωνας διηγήθηκε μ' ἔξαλλο ὕφος.

— Ἕνας Θεσσαλὸς ἔμπορος ἔφερε γιὰ πούλημα στὸν πατέρα σου ἕνα ἄτι. Νὰ τὸ δῆς, βασιλόπουλό μου καὶ νὰ τὰ χάσης. 'Αλμυρούτσικη, εἶν' ἀλήθεια, ἡ τιμή του, μὰ κάνει ὅσα κι' ἂν πῆς.

'Ο πατέρας σου γοητεύτηκε καὶ συμφώνησε τ' ἄλογο δεκατρία ὁλόκληρα τάλαντα. Καὶ πῆρε τοὺς αὐλικούς του καὶ κατηφόρησαν πέρα στὸν κάμπο νὰ δοκιμάσουν τὸ νέο του θησαυρό.

(Συνεχίζεται)